

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Norton_Andre-Svet_carodejnic_1-Svet_carodejnic.PDB

PDB Name: Norton_Andre-Svet_carodejnic_1-
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 15.9.2007
Modification Date: 15.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Andre Norton
Svět čarodějnic

1.

Dobrodružství v pevnosti Sulcar

I.

Nesmiřitelný stolec

Děšť byl jako clona vody padající napříč zašlou ulicí, smývající saze z městských zdí, s pachutí kovu na rtech vysokého, hubeného muže, který dlouhými, plynými kroky kráčel těsně podél budov a přimhouřenýma očima bedlivě pozoroval otvory domovních vchodů a jícny postranních uliček.

Před dvěma hodinami opustil Simon Tregarth nádraží - nebo to byly tři hodiny? Neměl již žádný důvod vnímat plynoucí čas. Čas pro něj přestal mít jakýkoli význam a on neměl žádný konkrétní cíl. Byl štvanec, běželec, před něčím prchal - avšak ne, neskrýval se. Kráčel ulicemi, ostražitý, připravený, ramena stejně vypjatá, hlavu stejně zdviženou, jako kdykoli před tím.

V oněch horečných dnech, kdy ještě neztratil poslední zbytky naděje, kdy ještě využíval každický zlomek živočišné prohnání, každý trik a úskok, které se naučil, kdy zfalšovával, zamlžoval a donekonečna proplétal stopy, které za sebou zanechával, tehdy byl ještě podřízen hodinám a minutám, tehdy ještě běžel. Nyní však kráčel a bude kráčet dál, dokud se mu smrt, číhající v jednom z těchto domovních vchodů, či ukrytá v některé z bočních uliček, nepostaví tváří v tvář. A i potom, poražen a na kolenou, má ještě své tesáky. Jeho pravá ruka, vražená hluboko do promočené kapsy svrchníku, se s nimi právě mazlila - byla to hladká, štíhlá, smrtonosná zbraň, zbraň, která mu tak dokonale pasovala do dlaně, jako by byla součástí jeho skvěle trénovaného těla.

Červenožluté, rádoby honosné neony vytvářely na deštěm se lesknoucím chodníku mihotavé obrazce; jeho obeznámenost s tímto městem se omezovala na plochu, v jejímž středu stál hotel či dva, které se nacházely v jeho centrální části, hrstka restaurací a několik obchodů, všechno to, co pozná náhodný návštěvník města během dvou návštěv, časově od sebe vzdálených půl tuctu let. Stále byl hnán nutkáním zůstat venku v ulicích, neboť byl přesvědčen, že konec štvance přijde během této noci, nebo zítra časně zrána.

Simon si uvědomoval, že se ho zmocňuje únava. Neznal spánek, znal jen nutnost nekonečného pochodu. Před jedním osvětleným vchodem zmínil tempo a na deštěm zplhlé plátěné stříšce nade dveřmi si přečetl nápis. Portýr hbitě otevřel vnitřní dveře a muž v dešti toto nevyslovené pozvání přijal; vstoupil do tepla a vůně jídla.

Špatné počasí zřejmě odradilo stálé hosty. To byl možná důvod, proč ho vrchní tak rychle uvítal. Nebo to snad byl stříh jeho stále ještě slušného obleku, ochráněného před vlhkostí svrchníkem, který si svlékl, a jeho nepřilíh zřetelná, avšak s ničím nezaměnitelná samozřejmá arogance - známka patrná na muži, zvyklém vydávat rozkazy, které jsou rychle plněny - které mu zajistily dobře umístěný stůl a bezodkladnou pozornost číšníka.

Na Simonově tváři se objevil zahořklý úsměv, to když jeho oči rychle sjížděly po řádcích jídelního lístku, a v tom úsměvu náznak nefalšovaného humoru. Odsouzenec si tak jako tak dopřeje, co hrdlo ráčí. Obraz jeho tváře, deformovaný zaoblenou stranou nablýskané cukřenky, mu úsměv opětoval. Protáhlý obličej s hezkými rysy, s vějířky vrásek v koutcích očí a hlubšími rýhami po obou stranách úst, snědá tvář, osmahlá, ale svým způsobem nestárnoucí. Takto vypadala, když mu bylo pětadvacet, a bude tak vypadat i v šedesáti.

Tregarth jedl pomalu, vychutnával každé sousto a nebránil se, aby příjemné teplo místnosti a pečlivě vybraného vína hýčkalo jeho tělo, když už ne mysl a nervy. Avšak toto uvolnění v sobě nikterak neživilo falešnou odvahu. Toto byl ten pravý konec a on to věděl - již se s tím smířil.

„Promiňte, prosím...“

Vidlička, kterou právě zvedl s pěkným soustem bifteku, před jeho rty nezaváhala. Avšak i přes Simonovu železnou sebekontrolu mu v dolním očním víčku zacukal sval. Nejříve několikrát žvýkl a pak odpověděl; hlas měl vyrovnaný.

„Ano?“

Muž stojící zdvořile u jeho stolu mohl být burzián, podnikový právník či lékař. Měl profesionální vzezření, jehož účelem bylo vzbuzovat důvěru u klientů. Nebyl však vůbec tím, co Simon očekával, byl příliš seriózní, příliš zdvořilý a korektní, aby to mohla být - smrt! Třebaže ta organizace měla mnoho služebníků ve velmi odlišných oblastech.

„Plukovník Simon Tregarth, nemýlím-li se?“

Simon rozlomil vdoleček a namazal si ho máslem. „Simon Tregarth, avšak nikoli 'plukovník',“ opravil ho a potom se rozhodl pro protiúder, „jak sám dobře víte.“

Druhý muž se tím zdál být trochu zaskočen, pak se usmál, tím hebkým, konejšivým, profesionálním úsměvem. „To ode mne nebylo zrovna taktní, Tregarthe. Dovolte mi však, abych hned řekl toto - já nejsem členem té organizace. Právě naopak, já jsem - pokud si to budete přát, samozřejmě - jedním z vašich přátel. Dovolte, abych se vám představil. Jsem doktor Jorge Petronius. A jsem plně k vašim službám, mohu-li dodat.“

Simon překvapením zamrkal. Měl za to, že ten zbyteček budoucnosti, který mu zbývá, má velmi dobře pod kontrolou, s tímto setkáním však nepočítal. Bylo to poprvé během toho trpkého období, kdy ucítil, někde hluboko v sobě, nepatrný pohyb něčeho vzdáleně spřízněného s nadějí.

Nenapadlo ho zpochybňovat totožnost, kterou mu nabídl tento malý muž, který si ho nyní pozorně prohlížel skrze neobvykle silné čočky, vsazené do tak masivních a širokých plastických obrouček, že přitom budil dojem, jako by na obličej měl škrabošku z maškarního převleku z osmnáctého století. V té půlce světa, kde Tregarth již po několik divokých let žil, byl doktor Petronius velmi dobře znám. Pokud po vás někdo šel a pokud jste také měli to štěstí, že jste byli při penězích, šli jste za Petroniusem. Ti, kteří tak učinili, nebyli od toho okamžiku nikdy dopadeni, ani zákonem, ani svými společníky a jejich touhou po pomstě.

„Sammy je ve městě,“ pokračoval ten jasný hlas s lehkým cizím přízvukem.

Simon soustředěně usrkával své víno. „Sammy?“ pronesl se stejnou dávkou lhostejnosti. „Jsem polichocen.“

„Ach, vy máte nějakou pověst, Tregarthe. Vždyť právě kvůli vám vypustila organizace své nejlepší ohaře. Avšak po tom, co jste se tak efektivně vypořádal s Kotchevem a Lampsonem, zůstává pouze Sammy. Nicméně, ten je trochu jiného ražení. A vy jste, prominete-li mi moje šťourání ve vašich osobních záležitostech, na útěku již nějaký ten čas. Což je skutečnost, která zrovna na síle nepřidá.“

Simon se zasmál. Dobře se bavil, jídlo i pití bylo dobré, a dokonce i to prohnané popichování doktora Jorga Petroniuse bylo zábavné. Jeho bdělost však nepolevila.

„Takže mé síly potřebují posílit? Nuže, doktore, co navrhuje jako nápravný prostředek?“

„Tady jsou - mé vlastní.“

Simon položil na stůl svou sklenici od vína. Po její straně sjela červená kapička a vsákla se do ubrusu.

„Slyšel jsem, že vaše služby přijdou draho, doktore.“

Malý muž pokrčil rameny. „Přirozeně. Ovšem výměnou za to mohu slíbit naprostý únik. Ti, kteří mi důvěřují, své dolary dobře investují. Dosud jsem neměl jedinou stížnost.“

„Já, naneštěstí, nejsem ten, kdo si může vaše služby dovolit.“

„Že by vaše nedávné akce pohltily tolik z vašich finančních rezerv? Avšak, jistě, samozřejmě. Nicméně, San Pedro jste opustil s dvaceti tisíci. Takovou sumu jste v tak krátké době nemohl úplně vyčerpat. A pokud se setkáte se Sammym, jediné, co vás čeká, je, že budete navrácen Hansonovi.“

Simonovy rty se sevřely. Na okamžik vypadal tak nebezpečně, jaký ve skutečnosti byl, vypadal takový, jakého ho Sammy uvidí, pokud se střetnou tváří v tvář za fěrových podmínek.

„Proč jste mě vyslídil - a jak?“ zeptal se.

„Proč?“ Petronius opět pokrčil rameny. „To pochopíte později. Já jsem, svým způsobem, vědec, badatel, experimentátor. Pokud jde o to, jak jsem se dověděl, že jste ve městě a že potřebujete mou pomoc - Tregarthe, už byste si měl být vědom, jak rychle se řeči šíří. Vy jste poznačený muž - a k tomu nebezpečný. Vaše pohyby neujdou pozornosti. A je to vaše škoda, že jste čestný.“

Simonova pravá ruka se sevřela v pěst. „To mi přilepíte takovou nálepku i po posledních sedmi letech mé činnosti?“

Byl to Petronius, kdo se tentokrát zasmál, bylo to krátké uchechtnutí, vybízející druhého muže, aby náležitě vychutnal komičnost celé situace. „Ale počestnost má někdy velmi málo společného se zákonem a jeho projevy, Tregarthe.

Kdybyste býval nebyl ideálně čestným mužem - a stejně tak mužem s ideály - nikdy byste se nestřetl s Hansonem. Je to tím, že jste to, co jste, že já vím, že jste zralý pro mne. Půjdeme?“

Zničehonic Simon zjistil, že platí účet a následuje doktora Jorga Petroniuse. U chodníku čekal vůz, avšak doktor jeho řidiče, zatímco je vozidlo odváželo do noci a deště, neoslovil.

„Simon Tregarth,“ doktorův hlas byl nyní neosobní, jako by citoval údaje, důležité jenom pro něj samotného.

„Cornwallského původu. Desátého března 1939 odveden do armády Spojených Států. Povýšen v poli ze seržanta na poručíka a postupně vyšplhal až do hodnosti podplukovníka. Sloužil v okupačních jednotkách až do doby, kdy byl zbaven své hodnosti a uvězněn za - za co, plukovníku? Ach ano, za do očí bijící obchodní transakce na černém trhu. Ovšem, což je na tom nejsmutnější, ten statečný plukovník nevěděl, že byl zatažen do nezákonných machinací, až bylo příliš pozdě. To byl ten okamžik, že ano, Tregarthe, který vás postavil na opačnou stranu zákona? Když už oni řekli „a“ vy jste si řekl, že klidně můžete říci „b“.

Od Berlína jste byl aktivní v nemalém počtu pochybných akcí, až se stalo, že jste byl natolik nemoudrý a zkřížil cestu Hansonovi. Další záležitost, do které jste byl nevědomky vtlačen? Zdá se, že máte v životě smůlu, Tregarthe. Doufejme, že se vaše štěstěna dnes v noci obrátí.“

„Kam jedeme - do doků?“

A opět zaslechl to šťavnaté uchechtnutí. „Míříme do centra, ale ne do přístavu. Moji klienti sice cestují, nikoli však po moři, vzduchem či po souši. Kolik toho víte o tradicích vaší domoviny, plukovníku?“

„Nikdy jsem neslyšel o tom, že by Matacham v Pensylvánii měl mít nějaké tradice -“

„Nezajímá mě nějaké sprosté hornické město ležící na tomto kontinentě. Já mluvím o Cornwallu, který je starší než sám čas - náš čas.“

„Dědeček s babičkou odtamtud pocházeli. Nic víc o tom nevím.“

„Váš rod byl čistokrevný a Cornwall je starý, mimořádně starý. V legendách je spojován s Walesem. Znali tam Artuše a uvnitř jeho hranic se choulili britští Římané, když je válečné sekery Sasů smetly z cesty a uvrhly do zapomnění. Před Římany tam byli ještě další, mnoho, mnoho dalších, a někteří s sebou přinesli podivné vědomosti. Vy mi totiž uděláte hroznou radost, Tregarthe.“ Následovala pauza, jako by vyzývala ke komentáři; když Simon neodpověděl, druhý muž pokračoval.

„Mám v úmyslu vás seznámit s jednou z vašich národních tradic, plukovníku. Bude to velmi zajímavý pokus. Ach, už jsme tady!“

Vůz zastavil před vjezdem do temné uličky. Petronius otevřel dveře.

„Nyní jste svědkem jediného nedostatku mého systému, Tregarthe. Tato ulička je příliš úzká, aby jí projelo auto; musíme jít pěšky.“

Na krátký okamžik zíral Simon do temného ústí uličky a hlavou se mu honily pochyby, zda ho doktor nepřivedl na nějaké předem domluvené místo popravy. Nečeká tu někde Sammy? Petronius však s cvaknutím rozsvítil kapesní svítilnu a jejím kuzelem světla mával vpřed a vyzýval tak Simona, aby ho následoval.

„Je to jen pár yardů, ujišťuji vás. Prostě mě následujte.“

Ulička byla skutečně krátká a náhle se ocitli v otevřeném prostoru mezi tyčícími se budovami. V dolíku, obklopený těmito giganty, se krčil malý domek.

„Tady vidíte ten anachronismus, Tregarthe.“ Doktor zasunul klíč do zámku dveří. „Toto je statek z pozdně sedmnáctého století v srdci velkoměsta dvacátého století. A protože jeho původ je nejistý, je tady. Je to neobyčejně skutečný duch minulosti, strašící přítomnost. Vstupte, prosím.“

Později, když se Simon se sklenicí nějaké směsi, kterou mu vnutil jeho hostitel, sušil v oblaku páry před ohněm v krbu, napadlo ho, že doktorův popis ducha v podobě domu je velmi příhodný. Chtělo to jenom vysoký špičatý klobouk na doktorovu hlavu, meč po svém vlastním boku a iluze, že vstoupil z jedné doby do druhé by byla dokonalá.

„Kam odtud pocestuju?“ zeptal se.

Petronius prohrábl pohrabáčem oheň. „Půjdete s úsvitem, plukovníku, svobodný a s čistým štítem, tak jak jsem slíbil.

Pokud jde o to kam,“ řekl doktor a usmál se, „to teprve uvidíme.“

„Proč čekat až do úsvitu?“

Jako by byl nucen říci víc, než si přál, odložil Petronius nejdříve pohrabáč, utřel si ruce do kapesníku a pak pohlédl zpřímá na svého klienta.

„Protože pouze při úsvitu se otevírají vaše dveře - ty pravé, které potřebujete. Toto je příběh, Tregarthe, nad kterým se můžete pošklebovat až do té doby, než spatříte důkaz na vlastní oči. Co víte o menhirech?“

Simona zaplavil pocit nesmyslné radosti, že je schopen poskytnout odpověď, jakou ten druhý zcela očividně neočekává.

„Byly to balvany - uspořádané do kruhů pravěkými lidmi - Stonehenge.“

„Uspořádané do kruhů, někdy. Bylo pro ně však také jiné použití.“ Petronius byl nyní zachvácen nepotlačovanou dychtivostí, kterou svého posluchače úpěnlivě vyzýval, aby mu věnoval skutečně vážnou pozornost. „Ve starých legendách existovaly zmínky o jistých balvanech, které oplývaly mimořádnou mocí. Lia Fail patřící rodu Tuatha De Danann z Irska, například. Když na něj vstoupil právoplatný král, vykřikl kámen nahlas na jeho počest. Byl to korunovační kámen této rasy, jeden z jejích tří velikých pokladů. A neopatrují snad úzkostlivě angličtí králové až do dnešní doby Sconský Kámen pod svým trůnem?

V Cornwallu ale byl jiný mocný kámen - Nesmířitelný Stolec. O něm šly zvěsti, že je schopen soudit člověka, určit jeho cenu, a pak ho odevzdat jeho osudu. Artuš měl údajně objevit jeho moc prostřednictvím Jasnovidce Merlina a včlenit ho mezi ostatní stolce kolem Kulatého stolu. Šest z jeho rytířů ho vyzkoušelo - a zmizelo. Pak přišli dva, kteří znali jeho tajemství a zůstali: Percival a Galahad.“

„Poslyšte.“ Simon byl trpce zklamán, tím spíše, že již téměř našel odvahu opět doufat. Petronius byl cvok, to znamenalo, že už skutečně neexistuje možnost úniku. „Artuš a Kulatý stůl - to je pohádka pro děti. Mluvíte, jako by -“

„Jako by to byl pravdivý příběh?“ přerušil ho Petronius. „Ach, kdo ale může říci, co je historie a co není? Každícké slovo, které k nám přichází z minulosti, je zabarveno a ovlivněno dobovým učením, předsudky a dokonce i fyzickým stavem historika, který ho zaznamenal pro pozdější generace. Tradice je podstatou historie a co jiného je tradice než obyčejné slovo přenášené ústy? Jak zkreslené se mohou takové údaje stát během jediné generace. Vždyť celý váš život byl změněn jedním křivým svěděním. A přesto bylo toto svědectví zaneseno do záznamů, a nyní se již stalo historií, bez ohledu na to, že je nepravdivé. Jak může někdo říci, že tento příběh je legendou, avšak ten druhý skutečností, a přitom vědět, že má pravdu? Historie je tvořena a zaznamenávána lidskými bytostmi a je tedy prošípokovaná všemi chybami, ke kterým je náš druh náchylný. V legendách se najdou útržky pravdy a přijatá historie je plná lži. Já to vím - neboť Nesmířitelný Stolec skutečně existuje!

A stejně tak existují teorie o historii naprosto cizí těm konvenčním, které jsou přednášeny našim dětem ve školách.

Slyšel jste někdy o alternativních světech, které mohou vznikat na základě momentálních rozhodnutí? V jednom z těchto světů jste, plukovníku Tregarthe, možná oné noci v Berlíně zrak neodvrátil. V jiném jste se se mnou před hodinou nesetkal, ale šel dál a uskutečnil své randevous se Sammym!“

Doktor se pohupoval na podpatcích, jako by ho rozkymácela síla vlastních slov a víry. A navzdory sám sobě Simon cítil, že s ním malou část tohoto bouřlivého nadšení sdílí.

„Kterou z těchto teorií máte v úmyslu uplatnit v mém případě?“

Petronius se zasmál, byl opět nenucený jako předtím. „Jde jen o to, abyste měl tu trpělivost mě vyslechnout, aniž budete přesvědčen, že nasloucháte šilenci, a já vám to vysvětlím.“ Pohlédl na hodinky na zápěstí a z nich na nástěnné hodiny za svými zády. „Ještě nám zbývá několik hodin. Věci se mají asi takto -“

A zatímco ten malý muž pronášel věci, které zněly jako naprosté nesmysly, Simon poslušně poslouchal. Teplo, pití a příležitost k odpočinku mu byly dostatečnou odměnou. Možná, že bude muset odejít, aby se později setkal s Sammym - tu možnost zahnal zpět do podvědomí a soustředil se na Petroniusovo povídání.

Než byl doktor se svým vyprávěním u konce, odbily starodávné hodiny měkce třikrát celou hodinu. Tregarth si povzdychl, možná že to byl jen ten ubíjející přívál slov, co ho nakonec dostalo do stavu odevzdanosti a rezignace, ale jestli to byla skutečně pravda - a pak, byla tu také doktorova reputace. Simon si rozeplal košili a vytáhl opasek s penězi. „Jsem si vědom toho, že od okamžiku, kdy se na vás obrátili Sacarsi a Wolverstain, nikdo o nich už neslyšel,“ připustil Simon.

„Ano, protože odešli svými dveřmi; našli světy, které vždy podvědomě hledali. Je to tak, jak jsem vám řekl. člověk zaujme své místo na Stolci a před ním se otevře takový svět, ve kterém je jeho duch, jeho mysl - nebo duše, chcete-li to tak nazývat - doma. A on pak hledá svou štěstěnu tam.“

„Proč jste to nevyzkoušel sám na sobě?“ Tohle bylo podle Simona slabé místo v doktorově příběhu. Vlastnil-li Petronius klíč k takovým dveřím, proč je sám nepoužil?

„Proč?“ Doktor hleděl upřeně dolů na dvě buclaté ruce spočívající na kolenou. „Protože není návratu - pouze zoufalý člověk si volí nezměnitelnou budoucnost. V tomto světě vždy trváme na přesvědčení, že dokážeme řídit své vlastní životy, dělat svá vlastní rozhodnutí. Avšak jakmile jsme tam, učinili jsme rozhodnutí, které nemůže být odvoláno. Já používám slova, velké množství slov, v tomto okamžiku se však zdá, že nevolím ta správná, abych vyjádřil to, co cítím. Bylo mnoho Strážců Stolce - ale jenom někteří z nich ho použili sami pro sebe. Snad... jednoho dne... zatím však tu odvalu nemám.“

„Takže vy prodáváte své služby pronásledovaným? No dobrá, i to je způsob obživy. Seznam vašich zákazníků by mohl být zajímavé počtení.“

„Přesně tak! O mou pomoc žádalo již několik velmi slavných osob. Zvláště s blížícím se koncem války. A v totožnost některých, kteří mě tehdy vyhledali, po tom, co se k nim jejich štěstěna obrátila zády, byste možná ani nevěřil.“

Simon přikývl. „Ano, tehdy byly opravdu mimořádné trhliny ve snahách dopadnout válečné zločince,“ poznamenal. „A je-li váš příběh pravdivý, musel váš kámen otevřít skutečně neobvyklé světy.“ Vstal a protáhl se. Potom přistoupil ke stolu a spočítal peníze, které vyjmul z opasku. Většinu tvořily starší bankovky, ušmudlané, s tenkou vrstvou mastnoty, jako by obchodní transakce, ke kterým byly použity, převedly část svého slizu do jejich pomačkaného povrchu. V ruce mu zůstala jediná mince. Simon ji cvrknul do vzduchu a nechal ji se zazvoněním dopadnout na vyleštěné dřevo.

Padl mu orel. Chvilku na minci hleděl a pak ji znovu sebral.

„Tu si vezmu.“

„Pro štěstí?“ Doktor byl zaneprázdněn bankovkami, které vršil do úhledné hromádky. „Samozřejmě, tu si tedy nechte; štěstí nemá člověk nikdy dost. A teď, jen velmi nerad urychluji odchod hosta, který se loučí, avšak moc Stolce je omezená. A ten správný okamžik je nejdůležitější. Tudy, prosím.“

Klidně by mohl uvádět lidi do zubařovy ordinace, nebo na schůzi správního výboru, napadlo Simona. A možná, že je hlupák, že ho následuje.

Děšť ustal, avšak v malém čtvercovém dvorku za starobylým domem byla ještě tma. Petronius stiskl vypínač a ze zadních dveří se vyhnul proud světla. Oblouk tvořený třemi šedavými kameny převyšoval Simona jen o několik palců. Před tímto útvarem ležel čtverý kámen se stejně hrubým povrchem, stejně beztvářý a hranatý jako ostatní. Za obloukem stála dřevěná ohrada, byla vysoká, nenatřená, věkem ztrouchnivělá, s chmurně vyhlížející vrstvou městské špíny, a stopa nebo dvě kyselé půdy chudinské čtvrti, nic víc.

Simon dlouhou dobu stál a v duchu se opovržlivě posmíval skutečnosti, že ještě před několika okamžiky téměř uvěřil.

Nyní přišel čas, aby se objevil Sammy a Petronius obdržel svou skutečnou odměnu.

Avšak doktor mezitím zaujal pozici po jedné straně kamene a namířil na něj ukazovák.

„Nesmířitelný Stolec. Kdybyste se laskavě posadil, plukovníku - čas již téměř nadešel.“

Úšklebek bez známky humoru a na zdůraznění vlastní pošetilosti zkroutil úzké rty Simonových úst, když se nad kamenem postavil rozkročmo a pak, částečně pod obloukem, zůstal na okamžik stát, než se na něj posadil. Byla na něm kulatá prohlubeň odpovídající jeho bokům. Zvědavě, s pocitem předtuchy, po něm přešel rukama. Ano, byly zde další dvě menší prohlubně pro dlaně, přesně, jak to Petronius říkal.

Nic se nestalo. Dřevěná ohrada, pruh tlející země, všechno zůstávalo. Již se chystal, že vstane, když náhle -

„Ted!“ Doktorův hlas zazněl vysokým tónem, který spíše připomínal zvolání.

Uvnitř kamenného oblouku proběhlo rychlé víření, obraz za ním se změnil.

Simon hleděl na ničím nepřerušovaný pás vřesoviště, který se táhl pod šedivou jitrní oblohou. Svěží vítr, obtěžkaný zvláštní, povzbuzující vůní, si pohrával s jeho vlasy. Najednou měl pocit honičiho psa, který napíná řetěz, aby se pustil po stopě toho větru až do místa jeho zrodu, aby se rozeběhl přes ta vřesoviště.

„Váš svět, plukovníku, a přeji vám v něm hodně štěstí!“

Nepřítomně přikývl; o muže, který na něj volal, se již nestaral. Tohle sice mohla být iluze, vábilo ho to však jako nic jiného v jeho dosavadním životě. Simon vstal a beze slova na rozloučenou prošel pod obloukem.

Následoval okamžik neuvěřitelné paniky - byl to strach, jaký si nedovedl představit, že vůbec existuje, horší než jakákoli fyzická bolest - jako by byl svět brutálně roztržen a on vhozen do strašlivé nicoty. Pak se obličejem rozplácl do hustého měkkého trávníku.

II.

Hon ve slatinách

Světlo úsvitu ještě neznamenalo, že se objeví slunce, neboť vzduchem se vznášel hustý opar. Simon vstal a pohlédl přes rameno zpět. Za ním čněly dva načervenalé kamenné pilíře, mezi nimi však nebyl žádný městský dvorek, ale nic než

pás stejného šedozeleného vřesoviště, které se táhlo dál a dál, až se ztratilo ve stěně z mlhy. Petronius měl přece jenom pravdu: tenhle svět byl pro něj naprosto nový.

Třásl se po celém těle. I přesto, že si s sebou vzal svrchník, postrádal klobouk a teď mu vlhkost, která mu připlácla vlasy k lebce, stékala v tenounkých pramínkách po šíji a tvářích. Potřeboval útočiště - nějaký cíl. Pomalým pohybem dokončil obrat. Až k linii horizontu nebylo vidět jedinou stavbu. Pokrčil rameny a od kamenných pilířů se vydal přímoú cestou, rovnou za nosem; mohl jít kamkoli, na směr nezáleželo.

Zatímco se vlekl rozmoklou travou, obloha se vyjasnila, opar se zvedl a ráz krajiny se zvolna měnil. Objevily se další útvary vyvřelé červené skály a terén, který se před ním prostíral, obsahoval více strmých stoupání a prudkých klesání. A v dále - nedokázal určit, kolik mil to může být - protínala oblohu nesouvislá linie obzoru a dávala tak na vědomí, že budou následovat vysoké hory. Uvědomil si, že jídlo, které si dopřál, bylo v této chvíli již dávnou minulostí. Ukroutil z jednoho keře list, nepřítomně ho rozzvíkal a zjistil, že jeho chuť je štiplavá, nikoli však nepříjemná. Pak zaslechl zvuk toho honu.

V sérii vzestupných tónů zazněl roh, kterému odpovědělo řafání a jediný tlumený výkřik. Simon se dal do klusu. Jakmile se vynořil na hraně rokle, byl si již jistý, že ten hluk přichází z druhé strany této rozsedliny a blíží se k němu. S obezřetností, kterou nabyt při výcviku přepadových jednotek, kterým kdysi prošel, zalehl mezi dva bludné balvany. První, kdo se objevil za stěnou z křovisek na protějším břehu, byla žena. Běžela velmi rychle, její dlouhé nohy držely stálé, vytrvalé tempo člověka, který za sebou má dlouhou štvanici a jehož cíl je ještě mnohem vzdálenější. Na okraji úzké prohlubně na okamžik zaváhala, aby pohlédla zpět.

Její štíhlé tělo barvy slonoviny, jen stěží zakryté cáry, které tvořily její jediný oděv, ozářené sálavým světlem úsvitu, jako by kontrastovalo s pozadím šedavě zelené vegetace. Netrpělivým gestem si z tváře odhodila pramen dlouhých černých vlasů a oběma rukama si přejela po obličejí. Pak se opatrně vydala po okraji srázu, aby našla cestu dolů. Opět se rozezvučel roh a odpovědělo mu řafání. Křečovitě sebou trhla a Simon se ve svém úkrytu napůl vztyčil, neboť si uvědomil, že v této nelítostné štvanici musí být ona tou lovnou zvěří.

V okamžiku, kdy trhnutím uvolnila jeden z cárů, který se jí zachytil v trnitém keři, klesl opět na jedno koleno. Síla, kterou do toho netrpělivého škubnutí vložila, ji však zbavila rovnováhy, takže zakolísala a sklouzla přes okraj. Avšak ani tentokrát nevykřikla; její ruce, v okamžiku, kdy začala padat, hrábly po křovisku a pevně ho sevřely; větve nepovolily. Zatímco zoufale bojovala o oporu pro nohy, na scénu se vřítily honící psi.

Byla to štíhlá, bílá zvířata a když dosáhla hrany stěny rozsedliny, pohybovala se jejich vytáhlá těla s takovou pružností, jako kdyby vůbec neměla kosti. Svými špičatými čumáky zavětrili směrem k ženě a kořist ohlásili triumfálním skučením.

Žena se zatím všelijak kroutila a kopala nohama v šílené snaze, aby dosáhla opory pro chodidlo na úzké římsy vpravo od ní, na římsy, která by jí snad mohla posloužit jako cesta na dno strže. A snad by se jí to i povedlo, kdyby mezitím nedorazili lovci.

Přijeli na koních. Ten, který měl přes rameno šňůru loveckého rohu, zůstal v sedle, zatímco jeho společník sesedl, svižně zamířil ke srázu a cestou nakopával a pohlavkoval psy, kteří se mu pletli pod nohy. Když ženu spatřil, ruka mu sjela k pouzdru u pasu.

Jakmile ho žena spatřila, její marné pohyby o dosažení římsy ustaly, visela netečně dolů, obličej bez jakéhokoli výrazu zvednutý vzhůru k mužovu. Muž vytáhl zbraň a na tváři se mu objevil úšklebek, očividně vychutnával bezmocnost své kořisti.

Pak ho naplno zasáhla kulka ze Simonovy pistole. Se zaječením se zapotácel a spadl do strže. Ještě než ozvěna výstřelu a výkřiku odumřela, stačil se druhý lovec ukrýt, což Simonovi zrovna mnoho o kvalitě těch, kterým se postavil, neprozradilo. A jako by se psů zmocnilo šílenství, začali zběsile lítat sem a tam a vzduch zněl jejich štekotem.

Žena to mezitím ještě jednou zkusila a tentokrát na oporu na římsy dosáhla. Rychle se po ní rozeběhla dolů ke dnu strže a přitom se kryla za kameny a křovisky, které cestu přehrazovaly. Pak Simon zahlédl ve vzduchu záblesk. S hrotem hluboko v zemi, ani ne dva palce od místa, kde se předtím krčil, aby vystřelil, se chvěla malá šípka, pak chvění ustalo. Druhý lovec zahájil boj.

Před deseti lety hrával Simon takoveto hry téměř denně a přímo se v nich vyžíval. A jak právě zjistil, jisté činnosti, jednou nabyté a svaly a tělem nacvičené, se jen tak rychle nezapomenou. Odplazil se do hustějšího porostu a vyčkával. Psů se začínala zmocňovat únava, několik jich sebou hodilo na zem a hlasitě oddechovalo. Nyní to byla pouze otázka trpělivosti a té měl Simon přemíru. Pak zahlédl, jak se porost pohnul, vystřelil a odpovědí mu byl výkřik. Chvilku na to, varován praskáním křoví, odplazil se ke hraně strže a ocitl se tváří v tvář oné ženě. Ty temné oči, usazené provokativně šikmo v trojhranném obličejí, teď pátraly v jeho, a to se soustředěností, jakou Simon shledal tak trochu znepokojivou. A pak, když ji jeho ruka sevřela v podpaždí, aby ji vtáhla do hlubšího úkrytu, zmocnil se ho intenzivní pocit nebezpečí, pocit zoufalé potřeby pokračovat v cestě přes slatiny. Jediné bezpečí se nacházelo za hranicí slatin, ve směru, ze kterého přišel.

To varování bylo tak intenzivní, že se Simon přistihl, jak se plazí zpět mezi kameny, pak vstává a dává se do běhu a své tempo přizpůsobuje jejímu, zatímco kvílení psů za nimi slábne.

Ačkoli musela mít za sebou již míle vyčerpávajícího běhu, jeho společnice držela tempo, které, aby jí stačil, musel s vynaložením sil dotahovat. Konečně dorazili na místo, kde slatiny zvolna přecházely v bažinatá jezírka s porostem dosahujícím až k pasu. A v tom okamžiku jim ranní vánek opět donesl slabé zatroubení rohu. Při tom zvuku se žena zasmála a vrhla na Simona rychlý pohled, jako by ho vyzývala, aby s ní část toho pobavení sdílel. Ukázala na nepravděelné skvrny bažin a bylo to gesto, které naznačovalo, že právě tam se nachází bezpečí.

Asi čtvrt míle před nimi se kroutily a srážely pásy houstnoucí mlhy, která se rozlézala, aby jim přeťala cestu. Simon ji pozorně sledoval. Za takovou oponou by mohli být v bezpečí, ale také by mohli být ztraceni. A, což bylo zvláštní,

vypadalo to, jako by se ta mlha tvořila z jediného zdroje.

Žena zvedla pravou paži. Ze širokého kovového náramku kolem jejího zápěstí vylétl do mlhy oslňující světelný paprsek. Druhou rukou mávla na Simona, aby zůstal v klidu, ten do té opony zašilhal a byl si téměř jist, že zahlédl, jak se v ní pohybují temné siluety.

Zpředu se ozval výkřik, jehož slova byla nesrozumitelná, byl v něm však patrný nesouhlasný tón. Jeho společnice odpovíděla jednou nebo dvěma rytmicky pronesenými větami. Když však přišla odpověď, zaváhala. Stáhla se do sebe, pak pohlédla na Simona a v naléhavé prosbě k němu vztáhla ruku. Ten ji uchopil, ukryl ji ve své teplé dlani a domyslel si, že jim právě byla odmítnuta pomoc.

„Co teď?“ zeptal se. Nejspíš těm slovům nerozuměla, byl si však jistý, že poznala, co znamenají.

Půvabným pohybem si naslinila koneček prstu a podržela ho ve větru, který se právě zdvihl, aby ji sfoukl vlasy z tváře, na které jí podél křivky čelisti otékala purpurová modřina a tmavé stíny ještě prohlubovaly propadliny pod vysokými lícními kostmi. A pak, svou ruku stále v Simonově, zahrnula doleva a vkročila přímo do těch ďábelsky zapáchajících jezírek, jejichž zelený povlak se okamžitě roztrhal a ve slizkých cárech přilnul na její nohy a jeho již tak promáčené kalhoty.

Tak postupovali po okraji močálu a mlha, která před nimi uzavírala jeho vnitřní oblast, se pohybovala souběžně s nimi tak, aby zůstali mimo její neprůhlednou oponu. Simonův hlad přešel v hrzavou bolest. Nasáklé polobotky mu tvořily puchýře na chodidlech. Roh se však již neozval. Bylo možné, že momentální směr jejich pochodu psy znátl.

Jeho průvodkyně se s námahou prodírala houštinou rákosí, a pak stanuli na výběžku zvýšeného terénu, kde běželo něco jako cesta, ztvrdlá používáním, ovšem ne širší než obyčejná pěšina. Po ní jim cesta ubíhala lépe.

Ačkoli se v tom neutrálním šedém světle nedal nijak určit čas, muselo být již pozdní odpoledne, když cesta před nimi začala stoupat. Vpředu vyrůstaly stěny z červeného kamene, které čnely vzhůru téměř jako nahrubo postavená zeď, proťatá mezerou, která cestě, po níž šli, poskytovala bezpečí kolébky.

Byli již skoro u této bariéry, když je štěstí náhle opustilo. Z trávy podél cesty prudce vyběhlo malé, tmavé zvíře.

Proběhlo ženě mezi nohama a ona tak ztratila stabilitu a padla na udusaný jíl cesty. Výkřikla bolestí a chytla se za pravý kotník. Simon honem přispěchal, odstrčil ji ruce a své vědomosti, získané na bitevním poli, využil k tomu, aby odhadl vážnost zranění. Zlomenina to nebyla, jakmile však s kotníkem pohnul, zalapala prudce po dechu a hned bylo jasné, že nebude moci pokračovat v cestě. A vtom se opět ozval zvuk rohu.

„A je to!“ řekl Simon spíše pro sebe než té ženě a rychle se rozeběhl do průrvy. Cesta se vinula k řece, která plynula nížinou. Nikde nebyl jediný úkryt. Kromě skalnatých věžiček, které strážily soutěsku, nebyl plochý povrch terénu na míle daleko ničím přerušen. Otočil se ke skalní stěně a pozorně ji zkoumal. Shodil plášť, kopnutím se zbavil svých vodou nasáklých bot a hledal úchyty pro ruce. O několik vteřin později dosáhl římsy, která byla z cesty viditelná pouze jako tmavá šmouha. Její šířka však slibovala možnost úkrytu a bude jim muset jako útočiště na útěku stačit.

Než Simon slezl, žena se k němu doplazila po čtyřech. Společnými silami a odhodláním dosáhli onoho nehlubokého útočiště, tvořeného kapsou ve větreu obroušené skále, kde se krčili tak blízko sebe, že v okamžiku, kdy Simon otočil hlavu, aby se podíval zpět na cestu, odkud přišli, ucítil na své tváři teplo jejího zrychleného dechu.

Když je zasáhl poryv větru a jejím jen zpoloviny oblečeným tělem proběhly od hlavy až k patám záchvěvy, uvědomil si mimo jiné, že se celá třese zimou. Neohrabanými pohyby ji zabalil do svého pláště, i když mokrého, a povšiml si jejího úsměvu. Třebaže přirozená křivka jejich rtů byla narušená prasklinou, svědčící o nedávném úderu, dokázala se usmát. Všiml si, že není nijak krásná; byla příliš hubená, příliš bledá a příliš utahaná. Popravdě řečeno, třebaže její tělo bylo pod tou zmrzlou víceméně odhalené, nepocítil, že by se v něm probudil jakýkoli náznak mužského zájmu. A zatímco se mu tyto myšlenky honily hlavou, uvědomil si, že ona nějakým způsobem jeho ohodnocení pochopila a že se tím v duchu baví.

Poposunula se k okraji dutiny, tak aby se o sebe opírali rameny, vyhrnula si rukáv jeho pláště a zápěstí s širokým náramkem nechala spočinout na koleni. Čas od času přejela prsty přes oválný kus krystalu, který byl do náramku zasazen.

Přes kvílení větru zaslechli zatroubení rohu a odpověď psů. Simon vytáhl automatickou pistolí. Prsty jeho společnice hbitě přeskočily z náramku na zbraň a krátce se jí dotkly, jako by tímto způsobem dokázala poznat její podstatu. A pak, když se mezi stromy objevily bílé body, představující honicí psy, a vběhly na cestu, kývla směrem k nim. Za nimi jeli čtyři jezdcí a Simon si je pozorně prohlížel.

Způsob, jakým se pohybovali, aniž se při tom kryli, dokazoval, že neočekávají žádné potíže. Možná, že se o osudu svých dvou kamarádů, tam u rozsedliny, ještě nedověděli; možná, že stále ještě věří, že stíhají pouze jednoho prchajícího, místo dvou. Doufal, že tomu tak opravdu je.

Hlavy jim chránily kovové přílby se střípatými hřebeny; podivná hledí byla spuštěna a maskovala tak horní části jejich obličejů. Na sobě měli oděv, který vypadal jako košile a kabátec, sešněrovaný od pasu až ke krku. Jejich opasky byly dobrých dvacet palců široké, u boků na nich měli zavěšené zbraně, pouzdra s noži a různé váčky a součásti vojenské výstroje, které nedokázal identifikovat. Měli těsně přiléhavé jezdecké kalhoty a vysoké jezdecké boty byly na vnější straně nohy protaženy do špice. Celkový efekt byl uniformní, neboť tkanina, do které byli oděni, byla jednotně modrozelená a všichni měli na pravé straně kabátů totožný znak.

Jejich štíhlí psi s hadími hlavami se ve smyčkách a kruzích hnali vzhůru po cestě, pak se vrhli k patě skaliska a někteří se postavili na zadní nohy a tlapami se opřeli o stěnu pod římsou. Simon, který se dobře pamatoval na tu tichou šipku, vystřelil první.

Lovec v čele skupiny zachrčel, zakymácel se a sjel ze sedla, jedna bota se mu však zachytila ve třmenu, takže pádící kůň smýkal jeho nehybné tělo po cestě dál. Když Simon vystřelil podruhé, ozval se výkřik. Jeden z mužů, který se zrovna chystal ukrýt, se chytil za paži, zatímco kůň, který stále vlekl tělo toho mrtvého muže, proběhl průrvou a pokračoval

dolů do roviny kolemřeky.

Kvílení psů ustalo. Svalili se na zem u paty skály, prudce oddechovali a jejich oči připomínaly záblesky žlutých plamenů. Simon je pozoroval se vzrůstajícím neklidem. Věděl, jací psi se ve válce používají, viděl je v akci jako hlídače lágru. Tohle byly pořádné bestie a byli to zabijáci, jak se dalo vyčíst z jejich postoje, zatímco pozorovali a vyčkávali. Mohl by je odprásknout jednoho po druhém, nedovolil si však plýtvat střelivem.

Den se již chýlil, a bylo mu jasné, že noc se svou naprostou temnotou bude ještě horší, a ta se teď rychle blížila. Vlhký vítr vanoucí od močálů neodbytně pronikal svým chladem do jejich úkrytu.

Simon se pohnul a jeden ze psů okamžitě zbystřil, vyskočil, přední tlapy opřel o skálu a kvílivě výhružně zaskučel.

Pevné prsty stiskly Simona v nadloktí a zatáhly ho zpět na původní místo. Prostřednictvím dotyku se mu opět dostalo sdělení. Jakkoli beznadějná se jejich situace zdála, ta žena zastrašena nebyla. Pochopil, že na něco čeká.

Je tady snad naděje, že by se jim podařilo vyšplhat až na vrcholek skaliska? V narůstajícím šeru soumraku zachytil zamítavý pohyb její hlavy s rozcuchanými vlasy, jako kdyby mu četla myšlenky.

Psi opět ztichli, leželi nehybně u paty stěny, pohledy upřené vzhůru na svou kořist. A tam někde - Simon napínal zrak, aby v šeru něco viděl - tam někde jsou jejich majitelé, kteří se právě pomalu přibližují, aby uprchlíky překvapili. Svých střeleckých schopností si byl dobře vědom, teď se však podmínky rychle měnily ve prospěch těch druhých.

Pevně a úzkostlivě hýčkal svou pistolí, smysly vyburcované na sebeslabší zvuk. S potlačeným výkřikem sebou jeho spoléčnice trhla a zalapala po dechu. To prudké a naléhavé škusnutí za paži, kterým na sebe upozorňovala, aby ho přiměla na ni pohlédnout, však nebylo vůbec třeba.

V šeru soumraku se na konci římsy pohyboval stín. Chňapla po jeho pistolí, překvapivě se jí zmocnila a s divokým a smrtelným odhodláním udeřila pažbičkou do té plížíci se bytosti.

Ozvalo se tenké zakničení a pak náhle ustalo. Simon se rychle zmocnil své zbraně a teprve když ji opět pevně tiskl, pohlédl na toho tvora, který se tam s přeraženým hřbetem svíjel. Zuby ostré jako jehly, bílé a zahnuté v ploché, úzké hlavě, posazené na chlupatém těle, rudé oči žhnoucí něčím, co ho vyděsilo - byla to inteligence v lebce zvířete!

Umíralo, stále se však zmítalo ve snaze chňapnout po jeho spoléčnici. Mezi tesáky mu unikalo slabé syčení, každá část jeho přeraženého těla prozrazovala zlé úmysly.

S výrazem odporu ve tváři vykopl Simon nohou, zasáhl tvora do boku a s žuchnutím ho poslal mezi psy.

Viděl, jak se rozprchl a stáhl, jako kdyby do jejich středu hodil granát. Nad jejich žalujícím úpěním zaslechl o něco povzbudivější zvuk - smích ženy po jeho boku. Všiml si, že jí oči září triumfem. Když se předklonil, aby prozkoumal jezírko stínu, které se rozlilo kolem základy skaliska a ukrylo tělo onoho tvora, potřásla hlavou a opět se rozesmála.

Byl to snad nějaký jiný druh loveckého psa, kterého na ně pustili ti muži ukrytí někde dole? Zdálo se však, že to znepokojení, ten hbitý ústup psů, kteří teď pobíhali v nemalé vzdálenosti, hovoří o pravém opaku. Pokud však tento mrtvý tvor byl součástí štvance, nebyla to jejich zásluha. Simon celou záležitost přijal jako jednu z dalších záhad, jejichž součástí se sám a z vlastní vůle stal, a připravil se na noc, strávenou na hlídce. Jestliže tichý útok malého zvířete byl jedním z kroků obléhatelů, je možné, že se teď objeví, aby ho následovali nahoru.

S přibývajícím temnotou však žádné další zvuky, které by si Simon mohl vysvětlit jako útok, zdola nepřicházely. Psi opět ulehli v půlkruhu kolem paty skály a jejich bílá srst byla shora matně viditelná. Ještě jednou se Tregarth zamyslel na možnosti vylézt na vrchol skaliska - mohli by ho dokonce překročit, kdyby se kotník jeho spoléčnice zlepšil.

Když nastala téměř úplná tma, žena se pohnula. Její chladné prsty mu na okamžik spočinuly na zápěstí a pak mu sklouzly do dlaně, kde znehybněly. Navzdory jeho vlastní bdělé ostražitosti a napjatému naslouchání případným zvukům se mu v mysli zhmotnil obraz předmětu. Nůž - ona chce nůž! Vymanil se z jejího stisku a vytáhl kapesní nůž, který mu dychtivě vytrhla z ruky.

To, co následovalo potom, Simon nechápal, měl však dost rozumu, aby nezasahoval. Kalný krystal, který měla připnutý k zápěstí, vyzařoval slabé, mrtvolné světlo. To mu umožnilo zahlédnout, jak se špičkou nože bodla do břicha palce. Na kůži se jí vyronila kapka krve; tou krystal potřela, takže hustá tekutina na okamžik zastřela jeho slabé světlo.

Pak z oválu zazářilo jasnější světlo, proud ohnivého jasu. Jeho spoléčnice se opět zasmála, bylo to tiché spokojené uchechnutí. Během několika málo vteřin byl krystal opět bílý. Položila ruku na jeho pistolí a on v tom gestu četl další sdělení. Té zbraně už nebude třeba, přijde pomoc.

Kolem i mezi výběžky skal skučel vítr z bažin závany hniloby. Opět se roztřásla; objal ji kolem svěšených ramen a přitáhl ji k sobě, aby se teplo obou těl vzájemně prolnulo. Na klenbě oblohy se rozzářil klikatý meč purpurového blesku.

III.

Simon vstupuje do služby

Další pronikavé zablesknutí proťalo oblohu přímo nad skaliskem. A to byl začátek takové bitvy nebes, země, větru a bouře, jakou Simon dosud nezažil. Už se plazil přes bitevní pole pod běsněním hrůz války, jejichž autory byli sami lidé, tohle však bylo z jakéhosi důvodu ještě horší - snad proto, že si uvědomoval, že nad těmito blesky, poryvy a ohlušujícím rachotem neexistuje žádná kontrola.

Zatímco se k sobě tiskli, vyděšení jako malá zvířátka, a před každým prásknutím zavírali oči, skála pod nimi se otřásala a zmítala sebou. Prostorem se nesl nepřetržitý rachot, nikoli běžné burácení hromu, ale dunění gigantického bubnu, pulsujícího v rytmu, který se hněvivě rozezvučel v jejich krvi a mozku přivodil závratě. Žena úporně tiskla svůj obličej k jeho, zatímco Simon pevně svíral její roztřesené tělo v náručí, odhodlán poskytnout jí poslední příslib bezpečí v otřásajícím se světě.

A pokračovalo to stále dál, rachot, prásknutí, ohnivý jazyk světla, rachot, vítr - dosud však žádný déšť. Otřesy skály pod nimi rezonovaly s rachotem hromů.

Závěrečný velkolepý třesk zanechal Simona ohluchlého a naprosto netečného k okolnímu prostoru. Když se však vteřiny protáhly do minut a nic se nedělo, když se zdálo, že dokonce i vítr vyčerpal svou energii a ochabl do slabých,

křečovitých závanů, zvedl hlavu.

Pronikavý zápach spálené živočišné tkáně otrávil vzduch. Míhotavá záře v nevelké vzdálenosti prozrazovala požár křovinatého porostu. Milosrdné ticho však přetrvávalo. Jeho společnice se pohnula a pak se vymanila z jeho náručí. Opět se ho zmocnil pocit důvěry, důvěry smíšené s triumfem, jakási hra právě skončila vítězstvím a ke spokojenosti té ženy.

Zatoužil po světle, aby mohl přehlédnout, jak vypadá situace pod nimi. Přežili ti lovci a psi tu bouři? Po skalisku poskakovalo oranžové světlo požáru. U paty stěny ležela změt' ztuhlých bílých těl. Na cestě byl mrtvý kůň, na jeho šíji spočívala lidská ruka.

Žena se rychle vyklonila z úkrytu a dychtivým pohledem pátrala po okolí.

A pak, než ji Simon mohl zarazit, zhoupala se přes okraj římsy a on ji okamžitě následoval, ostražitý a připravený na útok; avšak jediné, co v záři ohně viděl, byla ta nehybná těla.

Dorazilo k nim teplo plamenů a to bylo příjemné. Jeho společnice vztáhla k ohni obě ruce. Simon obloukem obešel mrtvé psy, sežehnuté a zkroucené od blesku, který je zabil. S myšlenkou, že si vezme jezdcovy zbraně, přistoupil k mrtvému koni. Pak si všiml, že se ty prsty v hrubé koňské hřívě pohnuly.

Jezdec byl bezpochyby smrtelně zraněn a Simon s ním nijak zvlášť necítil; ještě měl na paměti štvaničí přes vřesoviště a močál. Stejně tak ovšem nedokázal nechat bezmocného člověka takto uvězněného. Chvilí s váhou mrtvého koně zápolil a nakonec polámané tělo jezdce vytáhl ven a ke světlu ohně, aby si prohlédl, koho a co vyprostil.

Napjaté, tvrdé, krví zbrocené rysy nejevily žádné známky života, přesto se rozdrčený hrudník s námahou zvedal a opět klesal a tu a tam se ozvalo zasténání. Jaké byl muž rasy, nedokázal Simon určit. Měl nakrátko ostříhané a velmi světlé vlasy, téměř stříbřité bílé. Mezi širokými lícními kostmi čněl výrazně zahnutý nos, což byla trochu zvláštní kombinace. A Simon si také domyslel, že je mladý, třebaže na tom křečovitě staženém obličejí nebylo nic chlapeckého.

Nicméně na šňůře na jeho pravém rameni visel omláčený roh. A bohaté ornamenty na šatu a brož s drahokamem na krku naznačovaly, že to není žádný obyčejný voják. Protože pro něj Simon nemohl pro jeho rozsáhlá zranění nic udělat, obrátil svou pozornost k jeho širokému opasku a zbráním, které nesl.

Nůž si zasunul za vlastní opasek. Tu podivnou ruční zbraň vytáhl z pouzdra, aby si ji pozorně prohlédl. Měla hlaveň a něco, co mohlo být pouze spouští. Držela se však nepohodlně, její pažbička byla nešikovně tvarovaná. Podobala se pistoli. Strčil si ji za košili.

Už už se chystal, že odepne další kus - byl to úzký válec - když se mu přes rameno mihla bílá paže a zmocnila se toho. Lovec se pohnul, jako by to byl až tento dotyk, co dorazilo do jeho omráčeného mozku. Otevřel oči, brutálně zvířecí oči, v jejichž hlubině zářilo světlo, jaké mívají šelmy uprostřed temnoty. A v těch očích bylo něco, co přimělo Simona, aby se odtáhl.

Již dříve se setkal s lidmi, kteří byli nebezpeční, s lidmi, kteří si přáli jeho smrt a kteří šli za svým cílem s věčným odhodláním. Stál tvář v tvář lidem, na kterých mu nějaký charakterový rys vadil natolik, že je po čase nenáviděl už od pohledu. Nikdy předtím však neviděl takový druh emoce, jaká se nacházela na dně těchto zeleně svítících očí v potlučeném obličejí lovce.

Avšak Simon věděl, že se tyto oči neupírají na něj. Stála tam ta žena, trochu nachýlená, neboť odlehčovala svému poraněnému kotníku, a v ruce převracela ten válcový předmět, který vytáhla z lovcova opasku. Simon téměř očekával, že ve výrazu její tváře uvidí nějakou odpověď na tu spalující, šířavou zášť, se kterou na ni ten zraněný muž hleděl. Ona však na lovce upírala nehybný pohled, prostý sebezmenšího náznaku emocí. Mužova ústa se pohnula a pak se zkroutila. S viditelně bolestným utrpením, které trýznilo celé jeho tělo, zvedl hlavu a plivl na ni. Pak udeřil hlavou o povrch cesty a zůstal ležet bez pohnutí, jako kdyby mu toto poslední gesto nenávisti odčerpalo veškeré zásoby energie. A ve světle teď již dohasínajícího ohně mu náhle obličej podivně ochabl, poklesla mu čelist a ústa zůstala otevřená. Simon ani nepotřeboval zjišťovat, zda to namáhavé zdvihání a klesání rozdrčeného hrudníku ustalo, aby poznal, že je mrtvý.

„Alizon-“ vyslovila žena pečlivě a přitom sklouzla pohledem ze Simona na mrtvé tělo. Na něm se její pohled zastavil a ona ukázala na znak na mužově kabátci. „Alizon.“

„Alizon,“ opakoval Simon jako ozvěna a vstal. Neměl nejmenší touhu pokračovat v rabování.

Žena se obrátila tvář k průsmyku, kterým vedla cesta do nížiny podél řeky.

„Estcarp.“ A opět ta pečlivá formulace jména, její prst však ukazoval na nížinu. „Estcarp,“ řekla ještě jednou, tentokrát se však dotkla vlastních prsou.

A jako kdyby vyslovením toho jména přivolala odpověď, ozvalo se z druhé strany průsmyku pronikavé zapískání. Nebyl to ten naléhavý zvuk, jaký vydával lovcův roh, ale spíše hvízdnutí mezi zuby, tak by asi hvízdal člověk, který se chystá k akci. Větu, kterou žena vykřikla v odpověď, odnesl vítr a její ozvěna se odrazila od stěn skalnaté bariéry. Simon zaslechl dusot kopyt a řinčení kovu o kov. Protože však jeho společnice hleděla do rozsedliny s dychtivým výrazem ve tváři, byl ochoten počkat, než půjde do akce. Sevřel pouze pistoli, kterou měl v kapse, a její tupé ústí zamířil do prostoru průsmyku.

Jezdci se vnořovali jeden po druhém. Letmo prolétli mezi oběma vrcholy průrvy a první dva se hned rozptýlili, zbraně v pohotovosti. Jakmile ženu spatřili, dychtivě na ni zavolali; byli to očividně přátelé, čtvrtý jezdec zamířil přímo k místu, kde Simon a žena čekali. Jeho kůň byl rozložitý, s mohutným trupem, jako by byl vybrán, aby nosil velkou váhu. Avšak postava usazená ve vysokém sedle byla tak malého vzrůstu, že si Simon myslel, že to je mladý chlapec - dokud nesekočil s koně.

V záři ohně se jeho oblečení třpytilo a na přilbě, opasku, hrdle a zápěstí jiskřily jednotlivé světelné záblesky. Malý skutečně byl, avšak šířka mužových ramen tento nedostatek ještě zvýraznila, neboť paže a hrud' jako by byly určeny někomu alespoň o třetinu většímu. Na sobě měl jistý druh brnění se zřetelnou strukturou kroužkového pletiva, které mu

však padlo natolik těsně a pohodlně, jako by bylo zhotoveno z plátna, a které se také poddávalo pohybům jeho končetin s vlácností tkané látky. Přílba nesla na vrcholu symbol ptáka s roztaženými křídly, či byl to snad skutečný pták zakletý do nepřírozené nehybnosti? Neboť, jak se zdálo, oči, které žhnuly v ptákově zdvižené hlavě, pozorovaly Simona se zatvrzelou zuřivostí. Hladká kovová přílba, na níž pták hřadoval, pokračovala jakýmsi šálem z kroužkového pletiva, který byl obtočen kolem mužova hrdla a šíje. A ten za něj teď netrpělivě škubal, zatímco se blížil, aby svůj obličej vymanil z částečného zahalení. A Simon si všiml, že se ve svém prvním odhadu přece jenom až tolik nezmýlil. Válečník s jestřábí přílbou byl mladý.

Mladý, to ano, ale také přísný a neoblomný. Svou pozornost teď rozdělil mezi ženu a Simona, a zatímco si Tregartha měřil zkoumavým pohledem, jí se na něco zeptal. Odpověděla rychlou záplavou slov a do vzduchu mezi Simonem a oním mužem vykreslila rukou jakýsi symbol. Když to ten muž spatřil, dotkl se přílby v gestu, které bylo beze všech pochyb pozdravením cizinci. Byla to však žena, kdo měl v této situaci rozhodující slovo.

A pokračovala v jazykové lekci. Ukázala na válečníka a řekla: „Koris.“

Nemohlo to být nic jiného než jméno osoby, napadlo rychle Simona. Namířil palec na svou hrud' a řekl:

„Tregarth, Simon Tregarth,“ a vyčkával, až ona řekne své jméno.

Ta však jenom opakovala, co on již řekl. „Tregarth, Simon Tregarth,“ jako kdyby si ty hlásky ukládala hluboko do paměti. Když stále neodpovídala, zeptal se sám.

„Kdo?“ řekl a ukázal přímo na ni.

Válečník sebou trhl a ruka mu sjela k ruční zbrani na opasku. Žena se nejprve zamračila a pak se výraz na její tváři stal natolik nepřístupným a chladným, že si Simon uvědomil, že se dopustil těžkého prohřešku.

„Omlouvám se,“ řekl a rozpráhl paže v gestu, o kterém doufal, že ho přijme jako omluvu. Jistým způsobem se zřejmě dopustil urážky, bylo to však z nevědomosti. Ta žena to však musela pochopit, neboť mladému důstojníkovi něco vysvětlila, ten ovšem během hodin, které následovaly, nehleděl na Simona s o nic větší dávkou přátelství.

Koris té ženě prokazoval úctu, která neodpovídala jejímu rozedranému oděvu, měl s ní však společné velitelské vystupování. Posadil si ji za sebe na svého mohutného černého koně. Simon seděl za jedním z ostatních vojáků, prsty zaháknuté za jezdcův opasek, který pevně svíral.

Tempem, které se i přes temnotu noci blížilo trysku, mířili zpět do nížiny u řeky.

Mnohem později ležel Simon nehybně v chumáči příkrývek a nevnímajícíma očima civěl vzhůru na křivku dřevěné vyřezávané klenby nad hlavou. Až na široce otevřené oči by se dalo usuzovat, že je ponořen do hlubokého spánku, tak jako před několika minutami. Avšak dávná schopnost přejít ze spánku do stavu okanzité, bdělé pohotovosti, se s příchodem do tohoto nového světa neztratila. A právě teď byl zaneprázdněn tříděním dojmů, hodnocením získaných vědomostí, snahou spojit jednotlivé skutečnosti a vytvořit tak konkrétní obraz toho, co se nacházelo kolem něj, za hranicemi masivní postele a kamenných zdí místnosti.

Estcarp byl víc než jen nížina podél řeky; byla to řada pevností, nezdolných obranných opevnění podél cesty, která vyznačovala hranici. Pevností, kde si měnili koně, najedli se a hnali se zase dál, poháněni jakousi nutností spěchat, kterou Simon nepochopil. A konečně tu bylo město, město kulatých věží, šedozelených jako půda, ze které vyrůstaly pod bledým sluncem nového dne tyto věže ke střežení, hradby k obraně a pak další budovy té vysoké rasy, která si tak hrdě vykračovala, rasy s temnými očima a vlasy černými jako jeho vlastní, rasy s královským vystupováním, zatížené nemalou vahou let.

Avšak v době, kdy do Estcarpu jízďeli, byl Simon tak omámený únavou, natolik otupený požadavky svého rozbolavělého těla, že to bylo jen pár kratičkových pohledů, které mu utkvěly v paměti. A nad tím vším spočívalo vědomí plynoucích let, vědomí minulosti tak vzdálené, že ty věže i hradby mohly klidně být součástí samotných kořenů hor tohoto světa. Procestoval mnohá starodávná evropská města, na vlastní oči viděl cesty, které pamatovaly dupot římských legií, přesto to zcela neobvyklé ovzduší letitosti, které spočívalo na tomto městě, bylo mnohem mocnější, a když Simon třídil svá fakta, musel s ním bojovat.

Byl ubytován v impozantní budově v centru města, byla to masivní, kamenná stavba, která měla obojí, jak slavnostní vznešenost chrámu, tak i příslib bezpečí pevnosti. Ještě si matně vzpomínal na toho podsaditého důstojníka, Korise, jak ho odvádí do jeho pokoje a ukazuje na postel. A pak už nic.

Bylo to skutečně nic?

Simon lehce svraštil obočí. Koris, tento pokoj, ta postel - . Když však teď hleděl vzhůru na prolínající se komplikované vzory vyřezávané klenby nad svou hlavou, našel tam věci, které mu byly povědomé, podivně povědomé, jako kdyby ty symboly, tkané sem a zase zpět, měly nějaký význam, který on každým okamžikem odhalí.

Estcarp - starodávný; země i město a taky způsob života! Simon zpozorněl. Jakkpak by to mohl vědět? A přesto to byla pravda, tak skutečná jako postel, na které teď spočívalo jeho od sedla otláčené tělo, jako ty řezby nad jeho hlavou. Ta žena, na kterou pořádku šťvanici - patří k této rase, patří Estcarpu - stejně tak jako mrtvý lovec u skály patřil k jinému, nepřátelskému národu.

Vojáci v pohraničních opevněních byli všichni jeden jako druhý, vysocí, tmaví, hrdí. Pouze Koris se svým deformovaným tělem lišil od mužů, kterým velel. Přesto však byly Korisovy rozkazy plněny; větší pravomoc, jak se zdálo, měla pouze ta žena, která seděla na koni za ním.

Simon zamžoural, jeho ruce pod pokrývkami se pohnuly, posadil se, oči upřené na závěsy po levé straně. Jakkoli tiše zněly, Simon ten měkký zvuk kročejů zaslechl a nebyl tedy překvapen, když kroužky na závěsech zarachotily a těžká modrá tkanina se rozevřela, takže hleděl na muže, kterým se právě ve svých myšlenkách zabýval.

Osvobozeno od brnění, vynikalo Korisovo tělo ještě více svou zvláštní tělesnou stavbou. Příliš široká ramena a volně se klátící přerostlé paže byly pro zbytek těla příliš těžké. Nebyl vysoký a úzký pas a štíhlé nohy měly ve srovnání s horní částí těla poloviční proporce. Avšak na těch ramenou seděla hlava muže, jakým by se Koris býval mohl stát,

kdyby si s ním příroda tak krutě nezahrála. Pod hustou příkrývkou vlasů barvy pšenice byl obličej chlapce, který se teprve nedávno stal mužem, ale také obličej člověka, který se z té změny vůbec neraduje. Jeho neobyčejně pohledná hlava hrdiny (až na tu blízkost s rameny, se kterými vůbec neladila), se družila s tělem lidoopa!

Simon spustil nohy s výše své mohutné postele a postavil se a v té chvíli pocítil výčitky, že tím toho druhého nutí, aby k němu zvedl pohled. S mrštností kočky však Koris ustoupil a zaujal místo na širokém kamenném soklu, který se táhl pod úzkým šterbinovým oknem, takže jeho oči zůstaly na stejné úrovni s Tregarthovým. Elegančním gestem, které bylo jeho dlouhé paži cizí, ukázal k blízké truhlici na kupu šatstva.

Simonův tvrdý oblek, ze kterého vyklouzl, než vypátral postel, tam však nebyl, jak okamžitě poznal. Všiml si ale také něčeho jiného, nepatrného důkazu, který potvrzoval jeho současné postavení. Automatická pistole se zbývajícím obsahem kapes byly srovnány s úzkostlivou pečlivostí vedle jeho nového oblečení. Ať už měl v této pevnosti jakékoli postavení, vězněm zde nebyl.

Natáhl si jezdecké kalhoty z jemné kůže, podobné těm, které měl Koris právě na sobě. Byly vláčné jako rukavice a v temně modré barvě. A k nim patřil pár vysokých bot ze stříbřitě šedého materiálu, což, napadlo ho, mohla být hadí kůže. Když se takto oblékl, obrátil se k druhému muži a rukama naznačil, že by se rád umyl.

V té chvíli se na důstojníkově pěkně tvarovaných ústech poprvé objevil nevýrazný náznak úsměvu. Ukázal k výklenku. Na první pohled se Estcarp mohl jevit jako středověká pevnost, jak Simon zjistil, avšak pokud jde o sociální zařízení, k tomu jeho obyvatelé zaujali jisté moderní stanovisko. Teď shledal, že stojí před tekoucí vodou, teplou, která vyvěrá z trubky ve zdi, stiskne-li se jednoduchá páčka, a před nádobou s jakýmsi krémem, lehce vonícím, který když byl nanesen a opětovně setřen, odstranil veškeré svrbění ve vousech.

A s těmito objevy přišla lekce jazyka. Koris mu trpělivě opakoval slova, dokud je Simon správně nepochopil a dokud se jeho slovní zásoba nerozrostla.

Důstojníkův přístup byl přístupem nastudované neutrality. Nepřistoupil k žádnému přátelskému sblížení, nebylo-li součástí jazykové výuky, ani nepřijímal Simonovy pokusy o více osobní způsob konverzace. Popravdě řečeno, zatímco si Tregarth navlékal část oděvu sloužící jako košile i kabátec, Koris se na soklu pod oknem částečně odvrátil a upřeně se zahleděl na denní oblohu.

Simon potěžkal v ruce pistoli. Jak se zdálo, estcarpskému důstojníkovi bylo lhostejné, zda ten cizinec chodí ozbrojen či nikoli. Nakonec ji Tregarth zasunul za široký opasek, který měl kolem štíhlého a v tuto chvíli i vyhládlého pasu, a naznačil, že je připraven k odchodu.

Pokoj ústl do chodby a ta, po několika krocích, ke schodišti do nižšího patra. Simonův pocit onoho nezměřitelného stáří potvrdily prohloubeniny vyšlapané právě do tohoto kamenného schodiště a žlábek, který se táhl podél levé zdi, tam, kde po celé nekonečné věky musely přejíždět prsty místních obyvatel. Z koulí, umístěných v kovových koších vysoko nad jejich hlavami, přicházelo bledé světlo, jehož podstata zůstávala tajemstvím.

Schodiště končilo na širší chodbě, kterou procházely skupinky mužů. Někteří, ti v kroužkovém brnění, byli strážní ve službě, jiní na sobě měli pohodlnější oděv, stejný, jako měl právě teď Simon. Zdravili Korise a jeho společníka sledovali upřenými pohledy, a to s takovou ponurou zvědavostí, že Simona vyváděla z rovnováhy, žádný z nich však nepromluvil. Koris se zlehka dotkl Tregarthovy paže, ukázal na dveře se závěsem, a způsobem, který vyjadřoval rozkaz, podržel jeden jeho cíp.

Za závěsem se táhla další chodba. Zde byl však holý povrch kamenných zdí pokrytý drapériemi se vzory, které obsahovaly stejné symboly, jaké byly na nebesích jeho postele, napůl známé, napůl cizí. Na vzdáleném konci chodby se postavila do pozoru stráž tak, že zvedla jilec svého meče ke rtům. Koris odtáhl cíp dalšího závěsu, tentokrát však mávl rukou, aby Simon prošel kolem něj.

Místnost se zdála větší, než ve skutečnosti byla, což způsobovala klenba stropu, který ubíhal do špičky vysoko nad jejich hlavami. Zde bylo světlo z koulí silnější a jejich paprsky, třebaže nepronikaly až do stínů vysokého stropu, jasně osvětlovaly postavy dole pod nimi.

Očekávaly ho tam dvě ženy - první, které v prostoru pevnosti zahlédl. Musel se však podívat ještě jednou, aby v té, která stála s rukou položenou na opěradle vysokého křesla, ve kterém seděla její společnice, poznal ženu, která unikla lovcům Alizonu. Vlasy, které kolem ní předtím visely ve zplhlých, vlhkých pramíncích, byly teď přísně stočeny do stříbrné síťky a ona sama byla poněkud upjatě zahalená od hrdla až po kotníky do róby podobné barvy, barvy mlhavého oparu. Její jedinou ozdobou byl ovál ze stejného zamlženého krystalu, jaký měla tehdy v pásku kolem zápěstí, tento však visel na řetízku, takže kámen spočíval mezi drobnými mohylkami jejích řader.

„Simone Tregarthe!“ Byla to žena, která seděla, kdo ho oslovil, takže jeho oči se stočily na ni a on najednou zjistil, že je již nedokáže odtrhnout.

Měla stejně trojhranný obličej, oči stejně zkoumavé, stejné prstence vlasů stažených síťkou. Avšak síla, která z ní prýštila, byla jako úder. Nedokázal určit její věk, v jistých směrech mohla být očitou svědkyní položení prvních kamenů Estcarpu. Jemu však připadala, jako by se jí věk netýkal. Prudce mávla rukou a hodila mu nevelkou koulí, koulí ze zdánlivě stejného kalného krystalu, jako byl drahokam, který ona a její pobočnice nosily jako klenoty.

Simon ji zachytil. Na dotyk nebyla chladná, jak očekával, ale příjemně teplá. A v okamžiku, kdy ji instinktivně podržel oběma rukama jako v misce, ruce ženy se uzavřely kolem jejího klenotu, a její společnice provedla automaticky totéž. Nikdy potom nedokázal Tregarth, a to ani sobě samému, vysvětlit to, co následovalo. Jakýmsi podivným způsobem se mu v mysli začala zobrazovat série událostí, které ho přivedly do světa Estcarpu, a současně si byl vědom, že tyto dvě mlčenlivé ženy viděly to, co viděl on, a do jisté míry s ním sdílely jeho pocity. Když to bylo skončeno, ucítil, jak jeho směrem plyne proud informací.

Nacházel se v pevnosti ohrožené a snad i ke zkáze odsouzené země. Prastaré zemi Estcarpu hrozilo vážné nebezpečí ze severu i z jihu a také z moře na západě. Jenom proto, že byli dědici dávného vědění, byli tito tmaví lidé z polí, měst i

velkoměst této země schopni tlaku odolávat. Možná, že to je prohraný boj, oni však budou bojovat dál, do posledního úderu meče posledního žijícího vojáka, do poslední ničivé zbraně, na které spočine mužská či ženská ruka.

A ten hlad, který Simona vernal pod hrubým obloukem Petroniusova dvorku sem, do této země, byl opět probuzený a dychtivý. O nic ho nežádaly, jejich hrdost byla tvrdošíjná. Ženě, která s ním komunikovala, však slíbil loajlnost, a spěšně, s chlapcky lehkomyšlným zápalem, si v tomto okamžiku zvolil stranu. Aniž mezi sebou pronesli jediné slovo, Simon vstoupil do služeb Estcarpu.

IV.

Výzva pevnosti Sulcar

Simon vedl ke rtům masivní holbu. Přes okraj nádoby soustředěně pozoroval okolní dění. Při prvním dojmu měl pocit, že lid Estcarpu je zasmušilý, do značné míry obtížený drtivou vahou let, že to jsou pozůstatky vymírající rasy, která, až na dávné sny, už všechno zapoměla. Avšak v posledních týdnech krůček za krůčkem zjišťoval, jak povrchní a mělký byl jeho úsudek. Nyní, ve vojenské kantýně, přeskakoval jeho zamyšlený pohled z obličeje na obličej a přehodnocoval, a to nikoli poprvé, všechny tyto muže, se kterými sdílel každodenní služební povinnosti i volný čas.

Po pravdě řečeno, jejich zbraně byly podivné. Už se musel naučit zacházet s mečem tak, aby ho byl schopen použít ve skrumáži šarvátky, avšak jejich zbraně vystřelující šípky byly natolik podobné jeho pistoli, že s nimi neměl větší problémy. Korisovi jako válečníkovi se nemohl nikdy vyrovnat - jeho uctivý obdiv nad obratností toho mladého muže byl bezmezný. Nicméně Simon znal natolik dobře taktiky jiných armád i jiné války, že jeho návrhy a doporučení postupně ocenil i onen hrdý důstojník.

Simon byl zprvu na pochybách, jak ho estcarpská Garda přijme - konec konců museli čelit velké přesile a každý cizinec mohl představovat nepřítele, skulinu v obranné zdi. Nevzal ovšem v úvahu zvyky Estcarpu. Jediný mezi národy tohoto kontinentu byl právě Estcarp ochoten přivítat jedince, který přicházel s příběhem natolik divokým, jako byl jeho vlastní. Neboť moc této prastaré země byla založena na - kouzlu!

Tregarth válel víno po jazyku, než ho spolkl, a objektivně tu záležitost s kouzlem zvažoval. To slovo mohlo znamenat drobné kouzelnické triky, mohlo se týkat pověrečného Mumbo-Jumba -nebo to také mohlo znamenat něco mnohem mocnějšího. Vůle, představivost a víra byly, tak jak je Estcarp používal, magické zbraně. Samozřejmě, na to, jak tuto vůli, představivost a víru soustřeďovat či znásobovat, měli jisté metody. Výsledkem však byla jejich mimořádná přístupnost a objektivnost vůči věcem, které nebylo možno vidět, dotknout se jich nebo jim přiřadit viditelnou existenci.

A nenávisť a strach jejich sousedů byly založeny právě na této jediné věci - magii. Pro Alizony na severu a Karstény na jihu byla moc čarodějek z Estcarpu zhoubným zlem. „Nestříš živé čarodějnice.“ Kolikrát byla tato věta vyslovena v jeho vlastním světě jako kletba proti nevinným i vinným a z daleko bezvýznamnějšího důvodu.

A matriarchát Estcarpu skutečně ovládal síly, které se naprosto vymykaly jakémukoli lidskému vysvětlení, a bylo-li to nutné, nemilosrdně je používal. A on pomohl přivést jednu takovou čarodějkou z Alizonu, kam se s velkým rizikem vydala, aby získala informace, které její lid potřeboval.

Tak tedy čarodějnice - Simon se znovu napil. Ne každá žena Estcarpu ovládala ony Síly. Byla to schopnost, která se záměrně předávala z rodiny na rodinu, z generace na generaci. Ty, které byly vybrány ještě v dětském věku, byly dopraveny do hlavního města, kde se jim dostalo patřičného vzdělání a pak se oddaly svému poslání. Přišly dokonce i o svá jména, neboť dát někomu své jméno bylo jako dát mu část své totožnosti, takže od toho okamžiku měl příjemce nad takovým člověkem moc. Teď už Simon chápal, jak nepříjemná byla jeho žádost, když se té ženy, v jejíž společnosti uprchl přes slatiny, zeptal na jméno.

Kromě toho tyto Síly nebyly stálé. Byly-li použity za určitou hranici, mohly čarodějkou těžce postihnout. Zrovna tak ne pokaždé se daly na přání přivolat. Někdy mívaly tendenci v některých kritických momentech selhat. A tak i přes své čarodějky a jejich umění měl národ Estcarpu také Gardu, oděnou do kroužkového brnění, podél hranice řady pevností a v mnoha pochvách meče v pohotovosti.

Ozval se drnčivý zvuk a stolice po jeho boku popojela s trhnutím od stolu, jak si ji nový příchozí přitáhl a posadil se. „Na tuhle dobu je horko.“ O desku stolu bouchla přilba a po džbánu s vínem se rychle natáhla dlouhá paže.

Jestřáb na odložené přilbě civěl na Simona skelným pohledem a jeho nádherně tepaná kovová pera byla od pravých téměř k nerozeznání. Zatímco Koris pil, otázky na něj od stolu jen pršely, jako šípky určené pro mnohem nebezpečnější účely. V ozbrojených silách Estcarpu panovala disciplína, avšak mimo službu neexistovaly žádné kasty a muži kolem stolu dychtili po nových zprávách. Jejich velitel spustil holbu, až to zadunělo, a briskně odpověděl:

„Podle mého názoru vás trubka svolá, ještě než se zavře brána. To byl Magnis Osberic, kdo žádal o volný průjezd od západní cesty. A měl s sebou doprovod v plné zbroji. Podle mě dělá Gormpotíže.“

Jeho poslední slova již doznávala v naprostém tichu. Všichni, teď už včetně Simona, věděli, co Gorm pro kapitána Gardy znamená. Podle zákona by totiž vláda nad Gormem měla patřit do mocných rukou Korise. Jeho osobní tragédie na tom ostrově nezačala, ale právě naopak skončila, když ho zraněného a opuštěného odnesl od jeho břehů, s tváří na dně dřavé rybářské loďky, mořský proud.

Hildera, lorda pověřeného obranou Gormu, zdržela ve slatinách, které byly zemí nikoho mezi Alizonem a pláněmi Estcarpu, bouře. A tam, odloučen od svých mužů, spadl s poraněného koně a zlomil si ruku. Omámen bolestí a horečkou, zabloudil do země Torů, té podivné rasy, která hlídá močály před všemi příchozími a nedovolí žádné lidské rase, aby pronikla do jejího bažinatého království.

Proč nebyl Hilder zabit nebo zahnán, zůstalo navždy záhadou. Jeho příběh se dokonce nikdy ani nevyprávěl, ani potom, když se o několik měsíců později vrátil do Gormu, uzdraven a s novou manželkou. A gormský lid - nebo přesněji gormské ženy - to manželství odmítaly uznat a potichu šeptaly, že k tomu byl jejich pán výměnou za svůj život prinucen. Ta žena, kterou si s sebou přivezl, totiž měla deformované tělo a ještě podivnější rozum, neboť byla čistě

torské krve. Když přišel čas, porodila mu Korise a pak zmizela. Možná, že zemřela, možná prehla zpět ke svému lidu. Hilder to bezpochyby věděl, nikdy však o ní více nepromluvil a lid Gormu byl tak rád, že se zbavil paní, jako byla ona, že se nikdo na nic neptal.

Zůstal pouze Koris, s hlavou gormského uroence a tělem tvora z bažin, což mu nikdy nedalo zapomenout. A v době, kdy si Hilder opatřil druhou manželku, Ornu, dceru námořního kapitána dalekých plaveb, s bohatým věnem, se začalo v Gormu zase šuškat a doufat. Lid byl víc než ochoten uznat jeho druhorozeného syna Uryana, který, jak bylo na první pohled jasné, neměl ve svém vzpřímeném mladém těle ani kapku podezřelé cizí krve.

Za čas Hilder zemřel. Trvalo mu to však dlouho a ti, kteří šeptali, měli možnost se na ten den připravit. Ti, kdo počítali s tím, že lady Ornu a Uryana využijí ke svým cílům, se však zmýlili, neboť lady Orna, z rodu obchodníků a tedy mazaná, nebyla ženou, která by se dala snadno oklamat. Uryan byl tehdy ještě dítě a ona chtěla být královnou panovnicí - nicméně věděla, že budou mnozí, kdo na to řeknou ne, pokud ona nepředvede svou sílu.

Nebyla tedy vůbec hloupá, když obratně poštvála jednoho gormského lorda proti druhému, ti se vzájemně oslabili a její vlastní ozbrojené síly zůstaly netknuté. Když se však obrátila o pomoc jinam, stala se nejpodvedenějším smrtelníkem tehdejšího světa. Neboť to byla právě Orna, kdo na Gorm přivolal černou zkázu, když tajně, aby podpořila svou vládu, pozvala flotilu z Kolderu.

Kolder ležel za hranicí námořního světa, na místě, které by vám jen jeden jediný z deseti tisíců mořeplavců dokázal popsat. Neboť čestní či humánní lidé se drželi hrdě stranou od tohoto pochmurného přístavu a nevyvazovali své lodi k jeho molům. Mělo se všeobecně za to, že lidé z Kolderu nejsou jako ostatní lidé a udržovat s nimi kontakt si zasloužilo věčné zatracení.

Po dni, kdy zemřel Hilder, přišla noc krvavého teroru. A pouze člověk Korisovy nadlidské síly dokázal uniknout z pasti, která se kolem něj sevřela. Pak už byla jenom smrt, neboť když Kolder vstoupil do Gormu, Gorm přestal existovat.

Pokud tam ještě někdo žil, kdo znal život za Hildera, neměl žádnou naději. Neboť Gorm byl nyní Kolder, ano, a ještě víc než jenom ostrov Gorm, neboť během jediného roku vyrostly na jiném místě pobřeží chladné strmé věže a vzniklo nové město Yle. Nikdo z Estcarpu však do Yle nevstročil - dobrovolně.

Toto Yle leží jako rozlézájící se skvrna zkaženosti mezi Estcarpem a jeho jediným silným spojencem na západě - mořskými tuláky pevnosti Sulcar. Tito bojovní obchodníci, kteří znají mnohé divoké oblasti a rozličné země, vybudovali s laskavým svolením Estcarpu svou pevnost na výběžku země, jenž vbíhá do moře na cestě, která obíhá svět.

Mořeplavci z pevnosti Sulcar byli obchodníci, byli to ale také bojechtiví muži, kteří se volně procházeli po tisíci přístavech beze strachu, že se jim někdo postaví do cesty. Žádný jezdec z Alizonu či ozbrojenec z Karstenu nepromluví na Sulcara jinak než mírným hlasem a obránci Estcarpu je považují za své bratry ve zbrani.

„Magnis Osberic není člověk, který by vyrazil, aby shromáždil posily, ledaže už jeho lidi v pevnosti zaujali svoje místa,“ poznamenal Tunston, starší důstojník, který udržoval ozbrojené síly Estcarpu na požadované úrovni. Vstal a protáhl se. „Radši bychom se měli podívat na výzbroj. Jestli Sulcar volá o pomoc, přichystáme si meče.“

Koris nad tím jen znepokojeně přikývl. Namočil si prst ve víně a na vydrhnuté dřevěné desce stolu před sebou kreslil čáry a nepřítomně ukusoval z plochého kusu hnědého chleba. Simonovi, který se díval přes ramena dalšího muže, ty čáry dávaly smysl, neboť to byly duplikáty map, které zahlédl v poradní místnosti městské tvrze.

Výběžek, na jehož konci byla pevnost Sulcar, tvořil jednu paži, která objímala širokou zátoku, takže přes rozsáhlou vodní plochu toto město obchodníků - třebaže od sebe byly vzdáleny mnoho mil - proti Alizonu, hlavnímu přístavu Alizonu. V prostoru samotné zátoky, obehnaný jejími hranicemi, se nacházel ostrov Gorm. A na něm teď udělal Koris tečku, aby znázornil Sippar, hlavní město.

Zvláštní bylo, že Yle neleželo na tom břehu poloostrova, který byl omýván vodami zátoky, ale na jihozápadní části pobřežní linie, obrácené na otevřené moře. Pak tu byl směrem k jihu oblouk přerušované linie, hluboko zasahující do vévodství Karstenu, všechno skalnaté útesy, které neposkytovaly žádné lodi bezpečné kotviště. Za starého Estcarpu představovala gormská zátoka nejlepší přístup do západního oceánu.

Kapitán gardistů dlouhou dobu studoval svůj výtvar, pak netrpělivě vykřikl, přejel přes něj rukama a jednotlivé čáry rozmazal.

„Do pevnosti Sulcar vede jenom jedna cesta?“ zeptal se Simon. S Yle na jihu a Gormem na severu mohly jednotky z obou kolderských pozic snadno, a aniž by se při tom příliš namáhaly, přetnout cestu na poloostrově ve dvě.

Koris se zasmál. „Jedna jediná cesta, staříčká jak sám svět. Naši předkové nepředvídali, že na Gormu bude Kolder - koho se zdravým rozumem by to taky napadlo? Aby ta cesta zůstala bezpečná,“ pokračoval a na bod, který znázorňoval Sippar, položil palec a zmáčkl ho proti věkem ztvrdlému dřevu, jako kdyby nelítostně drtil nějaký hmyz, „budeme to muset udělat tady. Nemoc vyléčíte tím, že se zaměříte na její zdroj, nikoli na horečku a chřadnutí, které jsou jen znaky toho, že se vám usídlila v těle. A v tomto případě,“ podíval se na Tregartha s pochmurným výrazem ve tváři, „nemáme nejmenší ponětí, na co se zaměřit.“

„A co špeh - „

A opět se kapitán gardistů rozesmál. „Z Estcarpu odešlo do Gormu už na dvacet mužů. Mužů, kteří přetrpěli změny tělesné podoby, aniž vůbec věděli, jestli ještě někdy spatří v zrcadle své vlastní obličej, kteří však trpěli ochotně a s radostí, mužů, kteří byli vyzbrojeni a posíleni každým kouzlem, které místní vědění dokáže přivolat. A co se vrátilo ze Sipparu - nic! Tihle Kolderové totiž nejsou jako ostatní lidé a my o způsobech, jakými odhalují lidi, nevíme vůbec nic, kromě toho, že jsou zřejmě neomylné. Nakonec Opatrovnice další podobné pokusy zakázala, neboť na to, aby jedinou odpovědí byl neúspěch, se tím odčerpávalo příliš velké množství Sil. Vždyť i já sám jsem se pokoušel jít, hranice je však chráněna kouzlem, které nedokážu zlomit. Kdybych přistál na Gormu, znamenalo by to mou smrt a Estcarpu budu užitečnější živý. Ne, toho boláku se nezbavíme, dokud nepadne Sippar, a že toho dosáhneme, na to nemáme zatím žádnou naději.“

„Ale jestli je Sulcar v nebezpečí?“

Koris se natáhl pro svou přílbu. „V tom případě, příteli Simone, vyrazíme! Tohle je právě na Kolderech podivné. Když bojují na své vlastní půdě nebo na svých lodích, vítězství je vždycky jejich. Když však napadnou novou zem, kam jejich stín ještě nepadl, pak je stále ještě možnost pustit jim žilou, dát se do nich meči, které se hluboko zakousnou. A s pomocí Sulcarů budou mít krkavci bohaté hody. Až přijde čas, já si své Koldery vyberu, dokud ještě můžu.“

„Jedu s vámi.“

Bylo to spíše konstatování než otázka. Předtím byl Simon ochoten čekat a učit se. Do výcviku se pustil s trpělivostí, které se tak bolestně naučil během posledních sedmi let, s vědomím, že dokud dokonale nezvládne jisté dovednosti, které zde znamenají život nebo smrt, nemůže doufat v osobní nezávislost. A jednou nebo dvakrát při nočních hlídkách přemítal, zda ty tolik vychvalované Síly Estcarpu nebyly využity k tomu, aby ho přiměly přijmout současný status quo bez zbytečných otázek či vzpoury. Jestliže ano, pak to kouzlo nyní již sláblo; byl rozhodnutý vidět z tohoto světa víc než jenom jeho hlavní město a taky věděl, že buď to teď hned vyrazí s Gardou, nebo půjde sám.

Kapitán ho bedlivě pozoroval. „Nejedeme na žádnou snadnou projížďku.“

Simon zůstal sedět, protože věděl, jak jeho společník nesnáší, když se nad ním někdo tyčí, a zároveň byl ochotný si ho tímto projevem zdvořilosti naklonit.

„Kdypak jsem na tebe udělal dojem, že patřím k těm, kteří očekávají jen snadná vítězství!“ řekl a vložil do toho jízlivé bodnutí.

„Pak tedy ať se můžeš spolehnout na šipky. S mečem nejsi stále ještě o moc lepší než hokynář z Karstenu!“

Simon při tom posměšku nevyletěl, dobře věděl, že to není nic než pravda. Jako střelec se vyrovnal nejlepším v pevnosti a možná je i předčil. Zápas a neozbrojený boj muže proti muži, do kterých vnesl triky z juda, mu získaly obdiv a reputaci, která touto dobou již sahala až k hraničním opevněním. Pokud ale šlo o používání meče, byl sotva lepší než ti nemotorní nováčkové s prvním chmýřím na bradách. A s palcátem, se kterým Koris zacházel s kočičí elegancí, mával, jako kdyby to bylo břemeno, které mu vzápětí vytrhne ruku z ramene.

„Ano, šipky, to je ono,“ opáčil pohotově. „Přesto ale jedu.“

„Budiž. Nejdřív ale zjistíme, jestli se někdo z nás na tu cestu vůbec vypraví.“

To se mělo rozhodnout na tajné poradě, na kterou byli svoláni důstojníci pod Korisovým vedením a čarodějky, které měly v pevnosti službu. Ačkoli Simon neměl v tom shromáždění žádné oficiální postavení, riskl to a kapitána následoval, a protože mu ve vstupu nikdo nebránil, zaujal místo na soklu pod jednou okenní střílnou a zamyšleně celou tu společnost studoval.

Opatrovnice, která pevnosti a celému Estcarpu vládla, žena beze jména, se kterou komunikoval při jejich prvním střetnutí, poradě předsedala. A za jejím křeslem stála ona čarodějka, které se podařilo uprchnout honcím psům Alizonu. Bylo tam ještě dalších pět, které byly zavázány slibem, ženy nedefinovatelného věku - jistým způsobem asexuální - avšak s pronikavým pohledem a ostrážitě. Mnohem raději by bojoval s nimi za zády, než kdyby je měl proti sobě, napadlo Simona. Nikdy nikoho takového nepoznal ani se nestřetl s takovou silou osobnosti.

Teď jim však tváří v tvář stál muž, který budil dojem, jako by se vše kolem něj smrštklo. A stejným způsobem by bezpochyby dominoval v každé jiné společnosti. Muži Estcarpu byli štíhlí a vysocí, tohle však byl muž, který připomínal bronzového býka, ostatní vedle něj byli jako nedorostlí chlapečci. Kyrus, který se mu klenul na prsou, by vystačil na štíty pro dva gardisty, jeho ramena a paže se vyrovnaly Korisovým, avšak zbytek těla s nimi byl v rovnováze.

Bradou měl oholenou, na širokém horním rtu se mu však ježil knír, který se rozpínal napříč jeho větrem ošlehaných tváří. A obočí, to byl další huňatý porost, tentokrát v horní části obličeje. Přílbu měl zdobenou zručně modelovanou hlavou medvěda, jehož čenich se krabatil ve výhrůžném šklebu. Ohromná vydělaná medvědí kůže, podšitá šafránově žlutým plátnem, mu sloužila místo pláště, a přední tlapy s pozlacenými drápy byly sepnuté pod jeho hranatou bradou.

„My z pevnosti Sulcar dbáme na to, aby obchod probíhal v míru.“ Očividně se snažil ovládnout hlas a dát mu intenzitu, která se do té malé komnaty spíše hodila, ale i tak jeho hlas místností přímo duněl. „A vyvstane-li potřeba, dodržujeme ho ostřím svých mečů. Co však zmůže ocel proti čarodějkám noci? Nejsem ve sporu se starým učením,“ oslovil přímo Opatrovnici, jako kdyby každý z nich stál na jedné straně prodejního pultu. „Každému člověku jeho vlastní bohy a mocnosti; a Estcarp svou víru nikdy nikomu nevnucoval. Kolder se tím však neřídí. Náhle se objeví a jeho nepřítel je ztracen! Jak říkám, paní, pokud nepovstaneme a společně ten příliv nezastavíme, náš svět zahyne.“

„A už jste někdy, Mistře Kupče,“ zeptala se ona žena, „viděl člověka zrozeného z ženy, který dokáže ovládat přílivy?“ „Ovládat ne, plout na nich, ano! Na to mám zase já kouzlo,“ řekl a gestem, které by se mohlo zdát teatrální, ale k němu se přesně hodilo, se udeřil do prsního krunýře. „S Kolderem se však plout nedá a on se teď chystá na úder proti Sulcaru! Ať se ti hlupáci z Alizonu dál tváří, že jsou nad vším povzneseni, taky na ně přijde řada, tak jako na Gorm. Avšak Sulcarové jsou ve své pevnosti připraveni - budou bojovat! A až naše město na pobřeží padne, ten příliv se rychle přilíže sem k vám, paní. Prosí chá se, že prostřednictvím kouzla vládnete větru a bouři a také prý dokážete změnit tvar lidského těla i jeho rozum. Dokáže se vaše kouzlo postavit Kolderu?“

Její ruka se přemístila k drahokamu a lehce po něm přešla.

„To, co teď řeknu, je pravda, Magnisi Osbericu - já nevím. Kolder je pro nás neznámý, za jeho hradby se nám nepodařilo proniknout. Pokud jde o zbytek, souhlasím. Přišel čas, kdy musíme zaujmout stanovisko. Kapitáne,“ přivolala Korise, „co si o tom myslíte?“

Jeho pohledný obličej neztratil svůj trpký nádech, v očích mu však plál oheň.

„Myslím, že dokud můžeme použít meče, pak je použijme! Estcarp pojede do pevnosti Sulcar, dáte-li k tomu svolení.“

„Ať tedy meče Estcarpu jedou do Sulcaru, rozhodl-li jste se tak, kapitáne, neboť zbraně jsou vaší doménou a podle toho vy i hovoříte. Avšak ať se připojí i další Síly, aby tak byly přítomny všechny síly, které máme.“

Aniž Opatrovnice udělala jakékoli gesto, čarodějka, která byla v Alizonu na výzvědách, se pohnula ze svého místa za křeslem a postavila se jí po pravé ruce. Její tmavé, šikmé oči zvolna putovaly po přítomných, až našly Simona, který seděl trochu stranou. Byl to snad náznak úsměvu, co se na kratičký okamžik, než zase zmizel, rozšířil od jejích očí ke rtům? Nemohl by to odpřisáhnout, měl ale pocit, že tomu tak bylo. Nechápal proč, ale v tom okamžiku si byl vědom přítomnosti velmi křehkého vlákna, napjatého mezi nimi, a sám nevěděl, zda ho toto nejtenčí ze všech pout dráždí, či ne. Když v polovině odpoledne vyjeli z města, objevil Simon, že jakousi náhodou drží jeho kůň stejné tempo s jejím. Tak jako příslušníci Gardy i ona měla kroužkový oděv a přilbu se závěsem. Mezi ní a zbytkem skupiny nebyl žádný vnější rozdíl, neboť i jí visel u boku meč a na opasku měla stejnou ruční zbraň jako Simon.

„Takže, válečníku z jiného světa,“ promluvila tichým hlasem a jeho napadlo, že to bylo určeno jenom pro jeho uši, „opět se vydáváme na stejnou cestu.“

Na její vyrovnanosti bylo něco, co mu šlo na nervy. „Doufejme, že tentokrát budeme lovci, nikoli lovná zvěř.“

„Nikdo svému dni neunikne,“ řekla lhostejně. „Byla jsem v Alizonu zrazena a neozbrojena.“

„A teď jedete s mečem a střelnou zbraní.“

Pohlédla dolů na svou výzbroj a zasmála se. „Ano, Simone Tregarthe, s mečem a střelnou zbraní - a dalšími věcmi. V jednom však máte pravdu, spěcháme na nebezpečnou schůzku.“

„Předvídání, paní?“ Jeho netrpělivost dozrála. Pro tuto chvíli byl nevěřící. Bylo mnohem snadnější důvěřovat oceli, která padla do dlaně jako ulitá, než narážkám, pohledům, pocitům.

„Předvídání, Simone.“ Její úzké oči ho sledovaly stále s tím náznakem úsměvu, který přicházel odněkud z jejich hlubiny.

„Nic na vás nezkouším, ani nepátrám, co jste zač, jste cizinec. Jednu věc ale vím: vlákna obou našich životů byla společně zachycena rukou Nejvyšší Opatrovnice. To, co si přejeme, a co z toho nakonec vzejde, mohou být naprosto odlišné věci. Něco vám však řeknu, a nejenom vám, ale celé této jednotce - střežte se místa, kde se skály klenou do velké výše a kde zní křik mořského orla!“

Simon se přinutl k úsměvu. „Věřte mi, paní, v této zemi jsem ostražitý, jako kdybych měl oči po obvodu celé hlavy.

Není to poprvé, kdy se účastním takové akce.“

„To je všeobecně známé. Jinak byste s Jestřábem nejel,“ řekla a pohybem brady ukázala na Korise. „Kdybyste nebyli z té správné oceli, nevzal by nikoho z vás. Koris je válečník duší a tělem a rozený vůdce - našťáště pro Estcarp!“

„A vy to nebezpečí, které Sulcaru hrozí, předvídáte?“, naléhal.

Zavrtěla hlavou. „Už jste slyšel, jak je to s Darem. Dostává se nám útržků a částí, nikdy celého obrazu. Ovšem na tom, který teď vidím, nejsou žádné městské hradby. A myslím, že leží ještě před hranicí moře. Připravte si zbraň, Simone, či zatněte ty své světaznalé pěsti.“ Opět se bavila, ale její smích nebyl jízlivý - byl to spíše otevřený humor mezi přáteli. Věděl už, že mu nezbude než ji uznat, a to za podmínek, které sama předložila.

V.

Bitva s démony

Jezdci z Estcarpu drželi rychlé tempo, nicméně když projeli kolem posledního hraničního opevnění a po křivce silnice zamířili k onomu námořnímu přístavu, měli před sebou stále ještě den jízdy. Na jednotlivých základnách pravidelně vyměňovali koně, noc strávili v posledním z opevnění. Teď udržovali stálý klus, při kterém míle ubíhaly jedna za druhou.

Ačkoli Sulcarové nešli s takovou lehkostí jako Garda, tiskli se nekompromisně do sedel, která se pro jejich hmotné postavy zdála příliš malá -Magnis Osberic nebyl se svou postavou výjimkou -a drželi se v závěsu se soustředěnou cílevědomostí lidí, kterým je sám čas hrozcím nepřítelem.

Dopoledne však bylo jasné a svěží, pruhy keřů obsypané purpurovými květy odrážely sluneční tpyt. Ve vzduchu se vznášel příslib slaných vln a Simona zaplavil pocit lehkosti u srdce, o kterém si již myslel, že ho dávno ztratil. Ani si nebyl vědom toho, že si pobrukuje, dokud ho z levé strany nepřerušil ten dobře známý, zastřený hlas.

„Ptáci si zpívají, než jestřáb udeří.“

Zareagoval na ten posměšek v dobré náladě.

„Odmítám naslouchat krákorání zla - na to je příliš krásný den.“

Prudce škubla za kroužkový závěs, který obtácel její ramena a hrdlo, jako kdyby jeho vláčné záhyby představovaly jistou formu vězení. „Moře - už je cítit ve vzduchu -“ Její pohled zabloudil dopředu, kde se cesta vlnila k horizontu.

„Nám z Estcarpu koluje trocha toho moře v žilách. Proto se krev Sulcarů může mísit s naší, jak se taky často děje. Někdy se k moři vydám jen tak. V pohybu vodní masy, když vlny utíkají zpět do moře, je zvláštní přitažlivá síla.“

Její slova mu připadala jako zpěvné zurčení, náhle však zbystřil, melodie, kterou si pobrukoval, mu vyschla v hrdle.

Možná, že neměl dar čarodějek Estcarpu, avšak někde hluboko v něm se něco pohnulo, něco se probudilo k životu, a ještě než si to rozum zdůvodnil, přitáhl koni uzdu a na signál z vlastní minulosti vylétla jeho pravá ruka prudce vzhůru.

„Ano!“ Její ruka se vymrštila jako ozvěna na jeho pohyb a muži za nimi se zastavili. Koris se bleskurychle rozhlédl; vydal svůj vlastní signál a zastavila se celá jednotka.

Kapitán dočasně přenechal velení Tunstonovi a rozjel se k Simonovi a čarodějce. Křídla zaujala pozice; nic se nesmělo ponechat náhodě.

„Co se děje?“ dožadoval se Koris vysvětlení.

„Něco je před námi.“ Simon přehlížel terén, který se před nimi v záři slunce nevinně rozprostíral. Až na ptáka, který stoupal ve spirále vzhůru, se nic nehýbalo. Vítr ustal, takže jeho závaný přestaly čerit pásy blízkých křovisek. Přesto by dal v sázku veškeré své zkušenosti a soudnost, že před nimi čeká past, připravená sklapnout čelisti.

Koris rychle pohlédl ze Simona na čarodějkou a jeho překvapení rychle vyprchalo. Seděla na koni, nachýlená vpřed, chřípí se jí rozšiřovalo, jak zhluboka vdechovala. Možná, že zachytila pach a zkoumala ho, jako to dělají lovečtí psi.

Pustila otěže, pohyby prstů znázornila jakési znaky a pak s výrazem naprostého přesvědčení prudce přikývla.

„Má pravdu. Před námi je slepý prostor, takový, do kterého nemohu proniknout. Může to být silová bariéra - nebo úkryt pro přepadové oddíly.“

„Ale, jak on mohl - on přece ten dar nemá!“ následoval spěšný a ostrý protest Korise. Šlehl po něm pohledem, jehož význam Simon nepochopil, ale nebyla v něm ani špetka důvěry. Potom vydal rozkazy a tryskem vyrazil vpřed, aby se sám postavil do čela jednoho z obchvatů, které se právě rozbíhaly a jejichž účelem bylo vylákat přespříliš dychtivého nepřítele na volné prostranství.

Simon vytáhl svou šipkovou pistoli. Jak vlastně poznal - jak mohl vědět, že se přibližuje nebezpečí? Známký schopnosti předvídat mívál již dříve - stejně jako té noci, kdy potkal Petroniuse - nikdy však nebyly tak pronikavé a zřetelné, s intenzitou, která se cestou ještě stupňovala.

Čarodějka, která se držela vedle něj těsně za první řadou gardistů, vytáhla zpod kroužkové košile ten kalný krystal, který byl jak zbraní, tak i symbolem jejího povolání, a k tomu si monotónním hlasem prozpěvovala. Pak ho zvedla nad hlavu na vzdálenost napjatých paží a hlasitě, nikoli však v jazyce, kterému se Simon tak pracně naučil, vykřikla nějaký rozkaz.

Před nimi se objevilo přirozené seskupení skal, které čnělo k obloze jako tesáky nějaké gigantické čelisti, a mezi dvěma skalními útvary, které spolu tvořily klenbu, procházela cesta. Kolem úpatí obou skalisek byl hustý křovinatý porost, suchý a hnědavý a svěží a zelený, který tvořil jistý druh clony.

Z drahokamu vylétl oslnivý paprsek světla a udeřil do nejvyššího skaliska ve tvaru tesáku a v místě splnutí skály a paprsku začaly vířit spirály mlhy, která postupně houstla do závoje barvy mléka a nakonec zakryla skalnaté pilíře i vegetaci.

A z této šedavě bílé sraženiny se v naprostém tichu vyřítila do útoku záplava ozbrojených a obrněných mužů. Jejich přilby, opatřené hledím, jim zakrývaly celou hlavu a propůjčovaly jim neskutečné vzezření dravých ptáků s mocnými zobáky. A skutečnost, že postupovali ve vyrovnaných řadách bez jediného výkřiku či rozkazu, dodalo tomu náhlému výpadu na ještě větší fantastičnosti.

„Sul...Sul...Sul...!“ zaburácel pokřik mořských korzárů, kteří tasili meče, a zatímco se stahovali do formace ve tvaru ostrého klínu, jehož špičí tvořil Magnis Osberic, mávali jimi v rytmu svého pokřiku.

Z Gardy se neozval jediný výkřik ani nenásledovaly žádné rozkazy od Korise. Střelci si však vybrali své cíle a vystřelili, mečníci popojeli vpřed, čepele obnažené. Měli tu výhodu, že seděli v sedlech koní, zatímco nepřítel běžel po vlastních. Voják Kolderu se otočil kolem své osy a zhroutil se a jeho špičaté hledí se zarylo do země.

„Sul...Sul...Sul...!“ Válečný pokřik Sulcarů se zvedl jako řvoucí příboj, když se obě skupiny válečníků střetly, smísily a rozvířily v děsivé vřavě bitvy. V prvních momentech střetu si Simon neuvědomoval nic jiného než svou vlastní úlohu v této záležitosti, nutnost najít si nějaký cíl. A pak si začal všimnat jistého charakteristického rysu mužů, proti kterým bojovali.

Jednotky Kolderu totiž neprojevovaly žádný pud sebezáchovy. Muž za mužem šel slepě na smrt, neboť včas nepřešel od útoku k obraně. Neuhýbali před ranami, nezvedali štíty ani čepele svých mečů, aby odrazili rány. To pěší vojsko bojovalo s tupou zuřivostí, ta však byla téměř mechanická. Hračky na klíček, napadlo Simona, natažené a spuštěné. A tohle měl být ten nejnebezpečnější nepřítel, kterého tento svět znal! Nepřítel, který byl teď kosen s lehkostí, s jakou dítě poválí celou řadu vojáků na hraní.

Simon nechal ruku s pistolí klesnout. Něco uvnitř něj se bouřilo proti odstřelování nevidoucích vojáků. Ostruhami popohnal svého koně více doprava, právě včas, aby zahlédl, jak se jedna z těch zobanovitých hlav otáčí jeho směrem. Kolder se k němu rychle rozeběhl. Nezaútočil však na Simona, jak ten očekával, ale místo toho se vrhl tygřím skokem na jezdce, který byl hned za ním - na čarodějkou.

Jen mistrovství, s jakým ovládala svého koně, ji zachránilo před plnými následky útoku, pak t'ala mečem. Její úder však nebyl čistý, narazil do Kolderova protáhlého hledí a svezl se mu přes rameno.

Třebaže byl v jistých ohledech zaslepený, v práci s mečem měl ten chlapík dobrou školu. Modravá čepel v jeho ruce vylétla obloukem vzhůru, srazila meč čarodějky a vyrazila jí ho z ruky. Pak odhodil svou vlastní zbraň a rukou v rukavici z kroužkového pletiva ji popadl za opasek, a i přesto, že se vzpírala, s lehkostí, s jakou by to byl předvedl Koris, ji strhl ze sedla.

Simon však již byl u něj a pochopil, že i tento Kolder je v moci toho podivně zhoubného chování, které jeho druhům právě prohrávalo bitvu. Čarodějka v jeho náručí bojovala s tak šíleným odhodláním, že se Simon neodvážil použít meč. Popohnal koně blíže, vyvlékl nohu z třmenu a vši silou, kterou dokázal soustředit, Koldera kopl.

Špičkou boty zasáhl týlní část Kolderovy kulaté přilby a následkem úderu mu úplně znecitlivěla noha. Muž ztratil rovnováhu, padl na tvář a čarodějkou strhl pod sebe. Simon se opatrně svezl ze sedla a s hrůzou, že mu jeho otřesená noha vypoví službu, klopýtavě vykročil. Ruce mu klouzaly po Kolderových opancéřovaných ramenou, nakonec se mu ho však z čarodějky, která těžce lapala po dechu, podařilo stáhnout a převálit na záda; bojovník zůstal ležet s přihloupě otupělým výrazem ve tváři. Ruce i nohy se mu stále nepatrně pohybovaly, zobákovité hledí mířilo prázdným pohledem vzhůru.

Čarodějka rychle shodila rukavice, poklekla vedle Koldera a pustila se do rozepínání přezek přilby. Simon ji chytil za rameno.

„Na koně!“ přikázal a přitáhl jí svého vlastního.

Zavrtěla hlavou, soustředěná na činnost, kterou právě prováděla. Vzdušující podbradník se konečně poddal a ona strhla přilbu. Simon ani nevěděl, co očekával, že uvidí. Jeho představitost, živější, než by byl ochoten připustit, již vykouzlila několik fantastických podob těchto nenáviděných cizáků - žádná z nich se však nepřiblížila tváři, kterou teď spatřil.

„Herlwin!“

Mezi Simonem a onou tváří se náhle objevila Korisova přilba s jestřábem hřadujícím na špici. Kapitán poklekl vedle čarodějky a vztáhl ruce k ramenům padlého muže, jako kdyby ho chtěl sevřít v přátelském objetí.

V obličejí stejně pohledném a souměrném jako byl kapitánův se otevřely stejné zelenomodré oči, nezaostřily se však ani na muže, který ho volal jménem, ani na ty další dvě osoby, které se nad ním skláněly, čarodějka Korisovi odtáhla ruce. Uchopila mužovu bradu do dlaní a podržela tak hlavu, která přepadávala, a upřeně mu pohlédla do nevidoucích očí. Pak ho pustila, strčila do něj a energicky si oťřela ruce o hrubou trávu. Koris ji pozorně sledoval.

„Herlwin?“ Byla to otázka spíše adresovaná čarodějce než výzva muži ve zbroji a barvách Kolderu.

„Zabít!“ procedila skrz zaťaté zuby. Koris se natáhl pro meč, který před tím pustil na trávu.

„To nemůžete!“ zaprotestoval Simon. Ten muž byl nyní neškodný, následkem úderu zčásti v bezvědomí. Nemohli jím jen tak chladnokrevně prohnat čepel meče. Ženin upřený pohled se střetl s jeho, chladný jak ocel. Pak ukázala na mužovu hlavu, která se nepřestávala převalovat ze strany na stranu.

„Jen se podívejte, cizozemče!“ vykřikla a strhla Simona dolů k sobě. S podivnou nechutí udělal totéž, co ona před krátkým okamžikem - uchopil mužovu hlavu do svých rukou. Avšak v momentě, kdy se ho dotkl, téměř ucukl. V tom těle nebyla ani stopa po lidském teple; nečísel z něho chlad jako z kovu nebo kamene, ale jako z nějaké nečistě, rozbředlé hmoty, bez ohledu na to, jak pevně se zdálo na pohled. Zatímco civěl do těch očí, které vůbec nemrkaly, spíše vycítil než spatřil naprostou nicotu, která nemohla být důsledkem žádného úderu, jakkoli tvrdě nebo přímočaře by byl veden. To, co tu leželo, nepatřilo k ničemu, s čím se kdy setkal - šílená bytost a navíc v plášťku lidství, znetvořené či zohavené tělo by totiž mohlo probudit lítost, která by zmírnila děs. Zde se nacházelo popření všeho, co bylo správné, věc natolik odporná, že se vůbec vymykala tomuto světu a Simon ani nemohl uvěřit, že byla stvořená k tomu, aby spatřila slunce či se procházela po zemském povrchu.

A stejně jako před ním čarodějka, i on si důkladně oťřel ruce o trávu ve snaze dostat z nich ten pocit náklady, který jako by mu na nich ulpěl. Vyškrábal se na nohy a otočil se k nim zády. Korisův meč se mihl vzduchem. Ať už kapitán tál do čehokoli, bylo to již mrtvé - dávno mrtvé - a prokleté.

Ozbrojené síly Kolderu teď představovala pouze mrtvá těla, gardisti přišli o dva muže a tělo jediného mrtvého Sulcara bylo právě přivazováno k jeho koni. Ten útok byl tak neuvěřitelně absurdní, že Simon sám sobě kladl otázku, proč byl vůbec uskutečněn. Srovnal krok s kapitánem a zjistil, že po něčem pátrá.

„Sundejte jim přilby!“ Rozkaz putoval od jedné skupiny gardistů ke druhé a pod každou z těchto zobákovitých přileb spatřili stejné sinálé obličejí s nakrátko ostříhanými plavými vlasy, stejné rysy, které prozrazovaly jejich příbuzenský vztah ke Korisovi.

„Midir!“ řekl, když se zastavil u dalšího těla. Jedna mužova ruka sebou křečovitě cukala, z hrdla se mu dral smrtelný chropot. „Zabít!“ Kapitánův rozkaz byl věčný a chladný a s okamžitou platností vykonán.

Pohlédl na každého z padlých a ještě ve třech dalších případech vydal rozkaz ke smrtící ráně. V koutku jeho hezky tvarovaných úst mu cukal malý sval, a to, co se nacházelo v jeho očích, bylo velmi vzdálené tomu, co se odráželo v očích nepřátel. Po tom, co kapitán obešel ležící těla, vrátil se k Magnisovi a čarodějce.

„Všichni jsou z Gormu!“

„Všichni byli z Gormu,“ opravila ho ta žena. „Gorm zemřel, když otevřel své brány z moře Kolderu. Ti, kteří tady leží, nejsou lidmi, na které se pamatujete, Korisi. Nejsou lidmi již po dlouhou dobu - po velmi dlouhou dobu! Jsou to jenom ruce a nohy, válečné stroje, které slouží svým pánům, opravdový život v nich však není. Když je Síly vyhnaly z úkrytu, nezbyvalo jim než uposlechnout rozkaz, který jim byl dán - najít a zabít. Kolderové dokáží velmi dobře využít těchto věcí, které si vyrobili, aby za ně bojovaly, aby oslabily naše síly, než na nás soustředí své mocnější údery.“

Tik, který cukal koutkem kapitánových úst, je teď protáhl do útvaru, který byl sice zaoblený, avšak v žádném případě se nepodobal úsměvu.

„Takže oni do jisté míry prozrazují svou slabost. Znamená to snad, že se jim nedostává lidského potenciálu?“ Pak prudce zasunul meč do pochvy, až slabě zaskřípěla, a opravil se: „Víte ale vůbec někdo, co se odehrává v mysli takového Koldera? Jestliže jsou schopni udělat tohle, pak zřejmě budou pro nás mít ještě další překvapení.“

Když z udusaného pruhu země, kde se střetli s jednotkami Kolderu, vyrazili na další cestu, jel Simon daleko vpředu. Nebyl schopen zúčastnit se toho závěrečného úkolu, na kterém čarodějka trvala, a nechtěl ani přemýšlet o mrtvých tělech s utátnými hlavami, které za sebou zanechali.

„Mrtví muži nebojují!“ Ani si neuvědomil, že zaprotestoval nahlas, dokud mu Koris neodpověděl.

„Herlwin byl člověk, který budil dojem, že se snad narodil na moři. Viděl jsem ho, jak loví jedovaté rejnoky jenom s nožem v ruce. Midir byl nováčkem v osobní stráži, který si stále ještě zakopával o vlastní nohy, když je trubka svolávala, v den, kdy Kolder vstoupil do Gormu. Oba dva jsem znal velmi dobře. A přesto, ty dvě věci, které zůstaly tam za námi, nejsou ani Herlwin ani Midir.“

„Člověk je tvořen ze tří částí,“ promluvila pro změnu čarodějka. „Je to tělo, které jedná, rozum, který přemýšlí a duše, která cítí. Nebo jsou lidé ve vašem světě zkonstruováni jinak, Simone? Nemyslím si, že tomu tak je, protože vy jednáte, přemýšlíte i cítíte! Zabijte tělo a osvobodíte duši; zabijte rozum a tělo pak velmi často musí žít dál v ubohém podruží prostoru a času, což je věc, která v člověku probouzí soucit. Avšak zabijte duši a dovolte tělu a snad i rozumu žít dál -“ hlas se jí zachvěl, „to je hřích až za hranice našeho chápání. A to se stalo těmto mužům z Gormu. To, co kráčí v jejich převleku, není určeno očím bytostí, které se rodí a žijí na zemi! Pouze nelidské, svévolné manipulování věcmi naprosto nedovolenými může přivodit takovou smrt.“

„A to teprve uvidíte, jakým způsobem zemřeme my, jestli Kolder vstoupí do Sulcaru, jako vstoupil do Gormu,“ vložil se Mistr Kupec, který je mezitím dojel na svém mohutném koni.

„Tady jsme je porazili, co když ale shromáždí celé zástupy těchto polomrtvých a zaútočí proti hradbám? V pevnosti je jen pár mužů, právě probíhá kupecká sezóna a devět desetin našich lodí je na moři. Nezbyvá nám, než se v pevnosti

rozestavit jen řídce. Člověk může mít vůli stínat hlavy, ale paže se mu časem unaví. A jestli nepřítel nepoleví, zadusí nás jenom svým počtem. Oni o sebe totiž nemají vůbec strach a půjdou vpřed i tam, kde by si to našinec dvakrát rozmyslel!“

Na to neměli pohotově odpověď ani Koris, ani čarodějka. A teprve první pohled na to centrum námořního obchodu, o mnoho hodin později, vrátil Simonovi do jisté míry klid. Ačkoli byli Sulcarové v první řadě námořníci, byli také schopnými staviteli a při budování pevnosti využili veškerých výhod, které jim přírodní terén v místě stavby poskytoval. Ze strany pevniny ji tvořila převážně zeď se strážními věžičkami a početnými střelnami a teprve když je Magnis Osberic doprovodil dovnitř, spatřili celé místo u jeho skutečné impozantnosti a strategickém potenciálu.

Přímo z moře vyrůstaly dva zakřivené skalní útvary - rozevřená klepeta gigantického kraba - a mezi nimi ležel samotný přístav. Avšak obě části těchto klepet byly ještě zesíleny zděnými monolity, hradbami, pozorovacími stanovišti a miniaturními pevnůstkami, propojenými s hlavním tělesem pevnosti bludištěm podzemních chodeb. Všude, kde to bylo možné, spadaly vnější hradby do bušícího příboje vln a zbavovaly tak případné lezce jakéhokoli výchozího bodu.

„Zdálo by se,“ komentoval Simon svůj dojem, „že pevnost Sulcar byla budována s myšlenkou na válku.“

Magnis Osberic se krátce zasmál. „Mistře Tregarthe, mír na hlavních cestách může platit pro naše lidi v Estcarpu a do jisté míry i v Alizonu a Karstenu - za předpokladu, že u správných uší zacinkáme zlatem, avšak všude jinde ve světě ukazujeme spolu se zbožím také své meče, a toto je srdce našeho království. Táhle dole v těch skladištích je naše krev - neboť zboží, které směňujeme, je tokem našeho života. Vyplenit Sulcar je sen každého nicotného princátka a každého piráta, které nese tenhle svět!“

Kolderové možná jsou zplozenci ďábla, jak se o nich říká, to však neznamená, že opovrhují dobrými věcmi tohoto světa. Chtěli by strkat své pracky do našich příjmů stejně jako každý jiný. Z toho důvodu tu taky máme zbraň posledního úderu - padne-li Sulcar, jeho dobyvatelé na tom nic netrhnou!“ zahřměl a mocně udeřil svou obrovskou pěstí do zidky, před kterou stáli. „Pevnost Sulcar byla postavena za mého dědečka, aby našemu lidu poskytla bezpečný přístav v bouři - ať už v bouři válečné vřavy či ve větru a vlnobití. A jak se zdá, budeme ho potřebovat.“

„V přístavu jsou tři lodě,“ počítal Koris. „Jedna nákladní a dva rychlé, vyzbrojené kutry.“

„Ta nákladní vypluje za úsvitu do Karstenu. Veze vévodovo sjednané zboží, může tedy plout pod jeho vlajkou a posádka nemusí držet pohotovost zbraní,“ poznamenal Osberic.

„Šíří se řeči, že se vévoda bude ženit. Ale tam dole v jedné truhlici leží samianský náhrdelník, určený pro bílou šíji Aldis. Vypadá to, že Yvian možná navlékne náramek na jiné zápěstí, nosit ho sám však nemá v úmyslu.“

Čarodějka jen pokrčila rameny a Koris, jak se zdálo, jevil větší zájem o lodi než o klepy, které se týkaly sousedního královského dvora. „A co ty kutry?“ odvedl řeč zpět.

„Ty tu nějakou dobu zůstaneš.“ Kupec byl vyhybavý. „Mají za úkol hlídkovat. Jsem rád, když vím, co se blíží z moře.“ Bombardér by proměnil vnější hradby pevnosti na hromádku sutě po jednom či dvou náletech; těžké dělostřelectvo by prorazilo její masivní zdi během několika hodin, uvažoval Simon, zatímco s Korisem pokračoval v prohlídce místa.

Avšak ve skále pod základy budov byla změt' chodeb a komor, z nichž některé ústily do moře - ty měly zamřížované vchody; pokud Kolder nevlastnil výkonnější zbraně, než ty, které Simon dosud v tomto světě spatřil, zdálo se, že kupci jsou zbytečně nervózní. Alespoň by si to člověk mohl myslet, dokud by si nevzpomněl na prázdné pohledy nepřitele z Gormu.

Také si všiml, že zatímco zde bylo hojně strážních místností s dobře vybavenými stojany na zbraně a stanoviště s těžkými palcáty v kombinaci se sekerami, bylo zde jen málo mužstva, většinou roztroušeného po místnostech nebo pořádku rozmístěného na hradbách. Pevnost Sulcar byla připravena vyzbrojit a ubytovat tisíce mužů a přitom jen slabá stovka jich tu stála v pohotovosti.

Všichni tři, Koris, čarodějka a Simon, se shlukli na věži nad mořem a večerní vítr úporně dorážel proti jejich brnění.

„Nemohu si dovolit oslabit Estcarp,“ pronesl Koris rozhněvaně, jako by reagoval na argument, který žádný z jeho společníků nezaslechl, „a umístit veškeré naše síly sem. Taková pošetilost by byla přímým vybídnutím Alizonu a Karstenu, aby do Estcarpu vpadli ze severu a z jihu. Osberic tu sice má vnější skořápku, kterou, podle mne, nedokážou rozlousknout ani čelisti Kolderu, ale maso, které má být uvnitř, schází. Čekal příliš dlouho; se všemi svými muži v pevnosti by ji mohl udržet, to ano. Ale s touto hrstkou - pochybuji.“

„Vy sice pochybujete, Korisi, bojovat ale stejně budete,“ řekla čarodějka. Její tón nebyl ani povzbudivý, ani se ho nesnažil nijak odradit. „Neboť to je třeba udělat. A klidně se může stát, že si právě na této pevnosti Kolder vyláme zuby. Kolder však přijde -tohle Magnis předpověděl naprosto správně.“

Kapitán na ni dychtivě pohlédl. „Máte snad pro nás nějakou předpověď, paní?“

Zavrtěla hlavou. „Neočekávejte ode mne nic, co vám nemohu poskytnout, kapitáne. Když jsme se té pasti přiblížili, neviděla jsem před sebou nic než prázdný prostor. A právě podle nepřítomnosti jakéhokoliv znamení jsem poznala, že to je Kolder. Víc udělat nedokážu. A ty, Simone?“

Překvapeně sebou trhl. „Já? Já přece netvrdím, že vaše Síly ovládám.“ spustil a pak dodal s větší dávkou upřímnosti, „těžko mohu něco říci - kromě toho, že si jako voják myslím, že tohle je odolná pevnost, a přece se v ní teď cítím jako polapený.“ To poslední dodal téměř bez přemýšlení, věděl však, že to je pravda.

„To ovšem Osbericovi neřekneme,“ rozhodl Koris. Společně pak dál pozorovali přístav, a jak slunce klesalo za obzor, město pod nimi ztrácelo stále více na dojmu bezpečného útočiště a nabývalo obrysů klece.

VI.

Osudná mlha

Přišlo to chvílku po půlnoci - ta stěna, zvolna se sunoucí po hladině moře, zakrývající hvězdy i vlny, a před ní postupoval ledový chlad, který nepocházel z větru ani deště, který však záludně pronikal až do morku kostí, potáhl brnění slizem olejovitých krupějí a na rtech zanechával slanou, lehce hnilobnou příchut'.

Právě byla polapena řada kulových světél, která se táhla podél obou křivek opevnění ve tvaru klepet. Jedna za druhou se potahovaly tyto tůňky světla uprostřed temnoty rozplizlými žlutavými chuchvalci a jejich světlo zvolna sláblo. Pozorovat tento plazivý pohyb znamenalo pozorovat, jak je svět zvolna vymazáván; centimetr za centimetrem, metr za metrem.

Simon rázně pochodoval sem a tam na malém prostoru strážního stanoviště na centrální pozorovací věži. Polovina opevnění kolem klepet byla již pohlčena, ztracena. Jedna z rychlých, štíhlých útočných lodí v přístavu byla touto oponou rozříznuta na dvě části. Nepodobalo se to žádné přirozené mlze, s jakými se dosud setkával, ani těm proslulým londýnským všezahalujícím směsícím mlhy a smogu, těm jedovatým průmyslovým zplodinám jeho vlastního světa. Způsob, jakým se to od západu plížilo jako ničím neotřesitelná stěna, ukazoval pouze na jedinou možnost - byla to clona, za kterou se připravoval útok.

Otupený a s pocitem prázdnoty zaslechl hlasité řinčení poplašených gongů, rozmístěných v pravidelných intervalech podél opevnění. Útok! Dorazil ke dveřím do věže, kde se střetl s čarodějkou.

„To je útok!“ vykřikl.

„Ještě ne. To jsou mlhové signály. Podle nich se v mlze a bouři orientují lodě, které hledají vjezd do přístavu.“

„A třeba i loď Kolderu!“

„I to je možné. Nemůžeme však jen tak, v jediném okamžiku, zrušit zvyky, které trvají po celá staletí. Gongy pevnosti Sulcar slouží námořníkům ztraceným v mlze, umlčet je může pouze rozkaz Osberica.“

„Takže mlhy, jako je tato, jsou běžné?“

„Mlhy bývají běžné. Pokud jde o tuhle - to je něco jiného.“

Prošla rychle kolem něj na volné prostranství stanoviště a stejně jako on před několika okamžiky, upřela pohled směrem, kde se nacházelo moře, a pozorně studovala přístav, který se rychle ztrácel.

„My, které disponujeme Silami, můžeme přírodní pochody do jisté míry ovládat, ačkoli i zde, stejně jako ve všem ostatním, se úspěch či selhání nedá jednoznačně předpovědět. Vytvořit mlhu, která dokáže zmást nejenom oči nerozvážených, ale také jejich mysl - na nějakou dobu, je v moci prozřetelnosti kterékoli ze sester. Tohle je však něco jiného.“

„Je tedy přirozená?“ naléhal Simon, který si byl z jakéhosi důvodu jistý, že tomu tak není. Proč si však byl tak jistý, vysvětlit nedokázal.

„Když hrnčír modeluje vázu, položí hlínu na kruh a zručností svých rukou ji hněte, aby odpovídala předloze, kterou má v mozku. Jíl je produkt země, avšak to, co mění jeho tvar, je produkt inteligence a cviku. Mám pocit, že někdo - nebo něco - shromáždil to, co je součástí moře i vzduchu, a dal tomu jiný tvar, aby to posloužilo jistému záměru.“

„A čím odpovíte vy, paní?“ řekl Koris, který se za nimi objevil. Zamířil rázně k obvodové zídce a dlaněmi udeřil do kamene posetého kapičkami vody. „V tomhle budeme slepí a nemohoucí!“

Aniž odtrhla svůj pohled od mlhy, kterou pozorovala se soustředěností laboratorního asistenta, pověřeného rozhodujícím experimentem, odpověděla: „Je možné, že tím sledují slepotu a nemohoucnost, ale slepota může být dvojího druhu. Pokud jim jde o iluze - ať se tedy střetnou se svou vlastní lstí!“

„Bojovat mlhou proti mlze?“ zvolal obdivně kapitán.

„Proti jedné lsti nebojujete tou samou. Oni vyzvali vzduch a vodu, my tedy musíme odpovědět vodou a vzduchem, avšak v jiné podobě.“ Nehtem palce si lehce poklepávala na zuby. „Ano, to by je mohlo zmást,“ zamumlala a obrátila se k mlze zády. „Musíme sejít dolů do přístavu. Požádejte Magnise o zásobu dřeva, nejlepší by byly suché třísky. Pokud je ale nemá, vezměte si nože, abychom si je mohli nařezat. A také nějaké plátno. A přineste to k centrálnímu molu.“

Přes samé srdce přístavu se dutě nesl zdušený lomoz gongů. Malá skupinka Sulcarů a gardistů dorazila na molo. Objevila se náruč kousků dřeva a čarodějka si vybrala to nejmenší. Její ruce neohrabaně zápolily s nožem, jak se snažila vyřezat primitivní loďku, na přídí zašpičatělou, na zádi oblou. Simon jí vzal dřevo z ruky a lehkými pohyby odkrajoval bílé, ploché spánky, ostatní s jejím souhlasem následovali jeho příklad.

Postupně vytvořili flotilu třiceti lodiček velikosti dlaně, každá byla opatřena stěžněm a plachtou z kousku plátna, kterou přivázala čarodějka. Pak před tou řadou poklekla, hluboce se sehnula a opatrně do každé té titěrné plachtíčky foukla, když při tom současně na krátký okamžik přidržela příď lodičky.

„Vítr a voda, vítr a voda,“ zpívala jim „Vítr, který zavane, voda, která ponese, moře, které odnese, mlha, která oklame!“

Ruce se jí hbitě pohybovaly, jak jednu za druhou vypouštěla ty primitivní napodobeniny mořské flotily ven na vody přístavu. Mlha již byla téměř u nich, nebyla však ještě dostatečně hustá, aby Simonovi znemožnila úžasnou podívanou. Jejich malinké loďky se seřadily do formace ve tvaru klínu a zamířily ven, na nyní již v mlze schované moře. Jakmile však první překročila linii opony mlhy, nebyla již více narychlo vyřezanou hračkou, ale rychlou zářící lodí, ještě elegantnější než štíhlé útočné kutry, které Osberic tak pyšně vystavoval.

Čarodějka chytla Simona za zápěstí jeho volně svěšené ruky, přitáhla se a postavila.

„Nevěřte všemu, co vidíte, cizozemče. My, kdo disponujeme Silami, pracujeme s iluzemi. Doufejme však, že tato iluze bude stejně účinná jako jejich mlha a zastráší každého útočníka.“

„To přece nemohou být skutečné lodě!“ odmítal Simon tvrdohlavě svědectví vlastních očí.

„Jsme příliš závislí na našich smyslech. Dokáže-li člověk oklamat oči, prsty a nos - pak je kouzlo po jistou dobu skutečností. Řekněte mi, Simone, kdybyste se chystal k útoku na tento přístav a pak spatřil, jak se z mlhy kolem vašich lodí noří flotila, o které jste nepředpokládal, že tam bude, nerozmyslel byste si důkladně, jestli do té bitvy půjdete či nikoli? Snažím se jenom získat pro nás trochu času, protože ta iluze přestane být iluzí, jakmile bude vystavena skutečné zkoušce. Jakákoli loď Kolderu, která se pokusí k některé z těchto lodí přirazit a vrhnout na její palubu, si ihned ověří, že je tím, čím skutečně je. Někdy je však získaný čas vzácnou věcí.“

Částečně měla pravdu. Alespoň do té míry, že pokud nepřítel skutečně plánoval použít clonu mlhy k zamaskování

útoku na přístav, útok neuskutečnil a s mlhou se nedostavil. Žádné zvonění na poplach, oznamující invazi, se té noci neozvalo, nicméně se ten hutný závoj, který neprodyšně halil město, s příchodem rána nezvedl.

Kapitáni tří lodí na kotvišti čekali na Osberikovy rozkazy, ten však žádné vydat nemohl, mohl jen čekat, dokud se mlha nerozpadne. V doprovodu Simona obcházel Koris pozice gardistů a někdy, na vnějších stanovištích na hradbách nad mořem, bylo nutné, aby se jeden z nich chytil opasku druhého, aby se vzájemně neztratili. Byl vydán rozkaz, aby v pravidelných intervalech zněly gongy, teď už ne na ochranu těch na moři, ale jenom proto, aby strážní stanoviště mezi sebou udržovala kontakt. Všichni muži byli napjatí, jejich obličejové křečovité stažené, a když k nim přicházela směna, aby je vystřídal, měli své zbraně již napůl vytažené, dokud přichodí ve strachu, aby sám nebyl prošpikován ocelí nějakého vyjukaného strážného, předem nevykřikl heslo nebo nějaký důkaz totožnosti.

„Při téhle mlze,“ komentoval Tregarth situaci v okamžiku, kdy uskočil před výpadem jednoho Sulcara, u něhož se náhle objevili, a tak se zachránil před úderem, který by ho v lepším případě pouze zmrazil, „nebude vůbec třeba, aby sem posílali útočné oddíly, protože my se pustíme sami do sebe. Stačí, aby v tomhle kalném svinstvu někdo vypadal, že má na hlavě zobákovitou přilbu, a rázem bude o tu hlavu kratší.“

„Na to jsem už taky myslel,“ odpověděl kapitán stručně. „I oni to zkouší iluzí, s tou, která se rodí z naší nervozity a obav. Co jiného ale ještě můžeme udělat, než to, co jsme už udělali?“

„Kdokoli s dobrým sluchem může zaslechnout naše heslo,“ řekl Simon, rozhodnutý čelit tomu nejhoršímu. „Celý úsek hradeb by mohl padnout do jejich rukou, stanoviště po stanovišti.“

„Můžeme si být vůbec jistí, že tohle je útok?“ opáčil druhý trpce. „Simone, dokážeš-li vydat lepší rozkazy, pak to udělej a já je s radostí přijmu! Já patřím do války, do takové, jejíž metody dobře znám - nebo jsem si alespoň myslel, že je dobře znám. A také jsem věřil, že znám metody čarodějů, neboť Estcarpu sloužím celým svým srdcem. Tohle je však něco, s čím jsem se dosud nesetkal; dělám, co mohu, víc už nedokážu.“

„Ani já jsem se s tímto způsobem boje nikdy nesetkal,“ připustil pohotově Simon, „to by zmátlo každého. Teď jsem si však jistý jednou věcí - z moře nepřijdou.“

„Protože to je cesta, kterou očekáváme,“ že se sem vplíží?“ přerušil ho Koris rychle. „Nemyslím si, že tato pevnost může být napadena ze souše. Tihleto korzáři jsou mazaní stavitelé. Na to by bylo třeba obléhacího zařízení, jehož sestavení by si vyžádalo celé týdny.“

„Tak to máme moře a souš - co zbývá?“

„Zem a vzduch,“ odpověděl Koris. „Zem! Ty podzemní chodby!“

„My ale nemůžeme rozestavit muže příliš daleko od sebe, abychom všechny ty podzemní prostory uhlídali.“

Korisovy oči barvy zelenkavého moře žhnuly stejným divokým světlem bitevní vřavy, které v nich Simon spatřil při jejich prvním setkání.

„Existuje jeden způsob, jak je pozorovat, a nevyžaduje to žádné muže. Je to takový trik. Jdeme za Magnisem,“ řekl a dal se do běhu a konec pochvy mu v ostrých zatačkách tu a tam zazvonil o kamenné zdi chodeb.

Na stole byly vyrovnány misky všech možných velikostí v několika různých tvarech, všechny ale byly z mědi, a kuličky, které do nich Koris pečlivě rozdělával, byly také kovové. Jedna miska s kuličkou, umístěná do části zdi, která zasahuje nad podzemní vchod, prozradí každý pokus o násilné otevření dveří hluboko dole chvěním kuličky v misce. Podzemí zajistili, jak nejlépe dokázali. A pak už zbýval jen vzduch. Bylo to snad proto, že Simon důvěrně znal metody vzdušné války, že se teď přistihl, jak pozorně naslouchá a pozoruje, a to i za cenu křeče v šíji, tu kalnou hmotu ztěžka doléhající na věže přístavu? Vždyť přece civilizace, jejíž obrana i útok závisely na relativně primitivní zbraní vystřelující šipky, na meči, štítu a lidském těle chráněném oděvem z kroužkového pletiva - bez ohledu na to, jaké triky a uskoky myslí si přizvali na pomoc - nemohla být schopná podniknout vzdušný útok.

A právě díky Korisovu vynálezu s miskami se jim dostalo alespoň krátkého varování, když Kolder udeřil. Avšak ze všech pěti míst, kam byly misky instalovány, přišlo poplašné varování téměř ve stejném okamžiku. Chodby, které vedly k jednotlivým vchodům, byly již dříve, během hodin horečnatých příprav, napěchovány veškerým hořlavým materiálem, který se ve skladištích přístavu našel. Rohože z ovčí vlny a dobytčí srsti nasáklé olejem a smolou, které lodní tesaři používali k ucpávání škvr, byly obaleny kolem potřhaných žoků jemných tkanin, pytlů vyschlého zrní a semen, a pak do těchto gigantických zátek proudily potůčky oleje a vína, aby se do nich vsťebaly.

Jakmile kuličky vydaly své varování, přiložily se pochodně, ostatní vchody se uzavřely a chodby naplněné plameny tak byly neprodyšně odříznuty od samotného srdce pevnosti.

„Jen ať do toho naběhnou těma svýma studenýma psíma čumákama!“ zahřměl Magnis Osberic a rozjásaně udeřil svou válečnou sekerou do stolu v centrálním sále hlavní části pevnosti. Poprvé od chvíle, kdy mlha uvěznila Mistra Kupce v jeho vlastním království, se zdálo, že z něj vyprchala nervozita a napětí. Protože byl sám námořník, nenáviděl mlhu a hrozil se jí, ať už vznikla jako běžný přírodní úkaz či v důsledku svěvolného zásahu jakýchsi sil. Teď, když měl naději na otevřenou akci, byl zase plný energie a síly, která ho hnala vpřed.

„Áááááá!“ ozvalo se zaječení, které jako úder mečem proniklo halasem, který se nesl sálem.

A nebyl to pouze zvuk zmučeného těla, neboť jenom abnormální hrůza by dokázala něco takového vyrvat z lidského hrdla.

Magnis, býčí hlavu skloněnou, jako kdyby se právě chystal zaútočit na nepřítele, Koris, s taseným mečem a trochu přikrčený, tak aby jeho trpasličí tělo hromadilo ze země sílu, i zbytek mužů v sále - všichni zůstali po celou dlouhou vteřinu jako zmrazení.

Snad proto, že po celý ten dlouhý čas čekání to Simon napůl očekával, identifikoval zdroj zvuku jako první a okamžitě se rozeběhl ke schodišti, které o tři patra výše ústilo do strážního stanoviště na střeše.

Až tam však nedoběhl. Jekot a výkřiky, které se nahoře ozývaly, a zvonění kovu o kov byly dostatečně varující.

Zpomalil tempo a vytáhl pistoli. A udělal dobře, že byl opatrný, neboť byl právě, na půlce cesty do druhého patra,

když se shora začalo valit tělo a jen o vlásek ho minulo. Byl to Sulcar. Jeho hrdlo bylo jedna rozervaná rána, ze které nepřetržitě prýštila krev a rozstříkovala se po stěnách a schodišti. Simon pohlédl vzhůru do divokého zmatku. Dva gardisti a tři námořníci stále ještě bojovali, se zády opřenými o zeď odpočívadla dalšího patra drželi v šachu útočníky, kteří se proti nim vrhali s onou cílevědomou divokostí, kterou jejich rasa předvedla už při přepadení na cestě sem. Simon vystřelil a pak ještě jednou. Avšak shora se valila nekonečná záplava zobanovitých helmic. Mohl se pouze domyslet, že nepřítel přišel nějakým způsobem vzduchem a teď ovládá horní patra pevnosti.

Avšak nebyl čas spekulovat nad tím, jak se tam vlastně dostali - úplně stačilo, že se jim sem podařilo proniknout. Další dva námořníci a jeden gardista se zhroutili. Mrtví i ranění, přátelé či nepřátelé, všichni dohromady byli těmi zobanovitými helmicemi přehlíženi. Tělo za tělem klouzalo po schodišti dolů - tady je nikdo nezastaví. Bude se to muset udělat níž.

Simon skočil na první odpočívadlo a kopnutím otevřel dveře, které na tu plošinu vedly. Nábytek, který měli Sulcarové v oblibě, tvořily povětšinou mohutné a těžké kusy. Menšími kousky se však dalo manipulovat. V té chvíli Simon zmobilizoval sílu, o které ani nevěděl, že jí je schopen, a kousek po kousku vystrkoval jednotlivé kusy nábytku ven, aby zablokoval šachtu schodiště.

Mezi zdviženými nohama židle, kterou použil na završení svého úsilí, se objevila zobanovitá hlava a proti obličejí mu bleskově zaútočil hrot meče. Simon židlí o tu přílbu roztrhl. Na tváři cítil palčivou bolest, útočník však již neměl s barikádou nic společného.

„Sul! Sul!“

Někdo Simona odstrčil loktem stranou a ve stejném okamžiku, kdy zahlédl Magnisův obličej, temně rudý jako jeho hnědočervený naježený knír, máchl kupec sekerou a smetl první nápor útočníků, kteří k barikádě dorazili a vrhli se na jednotlivé části, které ji tvořily.

Zamířil, vystřelil a znovu zamířil. Odhodit prázdný zásobník na šipky, znovu nabít a pálit. Snést nějakého sténajícího gardistu na zádech dolů, odkud může být odtažen někam do bezpečí, pokud někdo v této chvíli dokáže nějaké bezpečné místo v pevnosti najít. A znovu pálit!

Z nějakého důvodu se Simon ocitl zpět v sále a pak najednou byla celá skupina, včetně něj, na dalším schodišti. Sestupovali po něm dolů a za každé odpočívadlo nepřítel draze zaplatil. Dole se vznášel řídký kouřový závoj - chapadla mlhy? Ne, neboť jakmile kolem nich zavířil, pronikl jim do chřipí a krku palčivý zápach a vyvolal záchvaty kašlání. Namířil - vystřelil - chňapnout po svazcích šipek na opasku padlého gardisty, který již žádnou zbraň potřebovat nebude.

Schodiště měli za sebou. Muži chraplavě pokřikovali, kouř byl stále horší. Simon si rukou rozmazával slzy v podrážděných očích a popotahoval za kroužkový závěs přílby, který mu chránil hrdlo. Dýchal jen povrchně a křečovitě. Tápavě následoval své druhy.

Jedny ...dvoje...troje...čtyři dveře o síle pěti palců se za nimi zabouchly, zajistily závorami a uzamkly. Potom vklopýtali do místnosti a stanuli před zařízením umístěným v bedně ještě vyšší než ten gigantický muž, který se s otupělým pohledem v očích o ni opřel. Gardisti a námořníci, kteří to sem stihli, se rozestavěli podél stěn místnosti a ten podivný stroj přenechali nejvyššímu představiteli města.

Magnis Osberic ztratil svou přílbu, zdobenou medvědí hlavou, a jeho kožešinový plášť byl změtí carů, visících z jednoho ramene. Jeho sekera ležela přes vršek bedny a z čepele se táhla červená šňůrka a líně ukapávala na kamennou dlažbu. Brunátná zarudlost mu vyprchala z obličeje a pleť teď budila dojem sešlosti. Oči měl rozšířené, upřené na muže a přesto nevnímající - Simon měl pocit, že ten muž je ve stavu šoku.

„Tak tedy přišli!“ Uchopil sekeru a svou sukovitou rukou jí přejížděl sem a tam po násadě. „Ze vzduchu jako okřídlení démoni! Žádný člověk nemůže bojovat proti démonům.“ Pak se měkce a přívětivě zasmál, jak by se asi zasmál muž, když by sevřel v náručí svolnou ženu, a řekl: „Ale i démonům se dá odpovědět. Pevnost Sulcar nebude téhle odporné chamradi sloužit za hnízdo!“

Opět sklonil svou býčí hlavu, jakoby do útoku, pomalu kývl a oslovil muže Estcarpu: „Bojovali jste dobře, vy z krve čarodějek. Tento konec však není vašim nevyhnutelným osudem. My teď uvolníme síly, které zásobují město energií, a zničíme přístav. Vy však pokračujte, abyste snad jednou tuto záležitost dovedli ke konci způsobem, kterému tyto létající čarodějové budou rozumět. A buďte si jisti, že jich s sebou vezmeme takové množství, že až ten den přijde, budou jejich řady nemálo prořídlé! Jděte svou cestou, muži z čarodějek, a nechte nás ze Sulcaru provést naše závěrečné zúčtování!“ Poháněni jeho pohledem a hlasem, jako kdyby každého z nich sevřel svým medvědí stiskem a odhodil od sebe, shlukli se zbývající gardisti k sobě. Byl tu Koris; jeho jestřábí přílba postrádala jedno křídlo. A také čarodějka; její obličej byl klidný a vyrovnaný, avšak rty se jí pohybovaly, když mlčky kráčela napříč místností. Pak ještě dvacet mužů a Simon.

Jako jeden muž strnuli gardisti v pozoru a jejich potřísněné meče vylétly vzhůru k počtě těm, kteří zůstávali. Magnis zachrčel.

„Pěkné, pěkné, teď však není čas na přehlídky. Zmizte!“

Prošli v řadě malými dveřmi, na které ukázal, Koris jako poslední je zabouchl a zajistil závorou. S vypětím všech sil se dali do běhu. Naštěstí pro ně, neboť v nich doutnalo nutkání spěchat, byla ve stropě v pravidelných intervalech umístěna kulová světla a podlaha byla hladká.

Zvuk moře a příboje stále silil a pak se ocitli v jeskyni, kde se na kotvě pohupovaly nevelké lodě.

„Dolů!“ Simon byl spolu s ostatními postrčen na palubu a pak mu doprostřed zad dopadla Korisova ruka a srazila ho obličejem dolů. Muži padali na něj a kolem něj, až ležel přitisknutý k rozkolébanému dnu lodě, neschopný pohybu.

Ozvalo se bouchnutí dalších dveří - nebo se snad nad nimi zavřela paluba? Světlo zmizelo a s ním i vzduch. Simon ležel tiše, neměl nejmenší představu, co bude následovat.

Lod' se pod ním houpala, těla mužů se převalovala, cítil kopance a ostrá dloubnutí, ukryl si obličej do ohbí lokte. Lod', ve které byli nacpáni, sebou zmítala a jeho žaludek proti tomu pohybu bojoval. Nikdy nebyl žádným zvláštním námořníkem a jelikož se soustředil především na boj s nevolností, nebyl připraven na výbuch, v jehož jedině ohlušující explozi a drtivé tlakové vlně jakoby přestal svět existovat.

Stále ještě se houpali na vlnách, když však Simon zvedl hlavu, vnikl mu do plic čerstvý vzduch. Začal se vrtět a kroutit, aby se osvobodil, a nijak přitom nehleděl na vrčení a protesty těch nad ním. První jeho nepříteli jasná myšlenka patřila skutečnosti, že mlha je pryč, a pak - že je den! Obloha, moře kolem nich, pobřeží za nimi, všechno bylo jasné a čisté.

Kdy však to slunce vyšlo, a že prudce stoupá z pevniny zahalené v plamenech, které šlehají vysoko k obloze? Byl tím výbuchem zahlášen, ne však oslepen. Mířili na otevřené moře a zdroj toho žáru a záře nechávali za sebou.

Jedna...dvě...tři skořápky lodí, napočítal. Neměly žádné plachty, musely však být nějak poháněny. Na zádi té jejich seděl vzpřímeně muž, jehož totožnost prozrazovala jeho ramena. U kormidla seděl Koris. Byli mimo dosah pekla, které bývalo přístavní pevností Sulcar, kam však mířili teď?

Mlha zmizela a oheň na pobřeží jim svítil na cestu. Avšak vlny, které je teď rychle odnášely, se nezrodily na klidném moři. Možná, že otřes způsobený výbuchem, kterým Magnis zničil pevnost, se přenesl do oceánu, neboť náhle, jako ruka, která se všemožně snaží stlačit je pod hladinu, se do nich opřel vítr a oni si na palubách svých jako pírků lehounkých lodí začali uvědomovat, že jestli něco získali, bylo to jen několik dalších minut života.

2.

Dobrodružství ve Verlainu

I.

Svatební sekera

Moře bylo kalné a šedivé, mělo barvu čepele sekery, která nikdy nezíská lesk, ať už ji někdo cítí jak chce, stejně jako by nedokázal otřít zrcadlo z oceli, orosené kapičkami vlhkosti. A obloha nad ním byla stejně fádní, takže bylo obtížné rozeznat linii, kde se spolu voda i vzduch setkávají.

Loyse se choulila na římse pod otvorem okenní střílny. Hrozila se výšek, a tato věž, vybihající v půlkruhu z nosné zdi, vyčnívala přímo nad ta strašná skaliska pobřežní linie, neustále ověšená dunícím příbojem; ne, výšky nebyly nic pro ni. Přesto ji sem, přesně na toto místo, opakovaně něco táhlo, neboť když člověk vyhlédl ven, do té prázdnoty, kterou zřídka něco narušovalo, až na ojedinělé ptáky, vrhající se střemhlav do vody, mohl spatřit svobodu.

Štíhlé ruce s dlouhými prsty a úzkými dlaněmi tiskla naplocho proti kameni po obou stranách okna, neboť se přece jenom o palec či dva předklonila a přinutila pohlédnout na to, čeho se děsila, tak jako to dělala s mnoha věcmi, od kterých se její tělo i mysl odtahovaly. Být dcerou Fulka znamenalo, že si člověk musel vybudovat vnitřní krunýř z ledu a oceli, které žádné trýznění těla či výsměch duši nemohly nijak narušit. A ona se formováním této vnitřní citadely zabývala již více než polovinu svého krátkého života.

Verlaine už prošlo mnoho žen, neboť Fulk byl muž překypující smyslnými choutkami, a Loyse chladným pohledem sledovala, jak od jejího dětství přicházejí a zase odcházejí, a přitom se s nimi porovnávala. Se žádnou z nich se neoženil, se žádnou nezplodil dalšího potomka - k Fulkově velké nespokojenosti a k jejímu vlastnímu prospěchu, aspoň zatím; neboť Verlaine nepatřil Fulkovi právem pokrevního dědice, ale díky jeho manželství s její matkou, a pouze dokud bude Loyse naživu, zůstane Verlaine i jeho bohatá práva drancovat a přepadat na vodě i na souši, jeho vlastnictvím. Kdyby snad zemřela, v Karstenu by se našlo dost příbuzných z matčiny strany, kteří by si honem pospišili a vznesli svůj nárok na vládu nad Verlainem.

Kdyby však Fulk s některou tou svolnou - i nesvolnou - ženou, které si odváděl do obrovské postele v komnatě vládce pevnosti, zplodil syna, pak by si podle nových zákonů vydaných vévodou mohl dělat nároky na víc než jen na doživotní nájem, který se mužskému dědici přiznával. Podle starých zvyků se dědilo podle mateřské linie; nyní přecházel majetek z otce na syna a pouze v případě, kdy neexistoval mužský dědic, zvítězil starý zákon.

Loyse tu tenounkou nitku moci a bezpečí hýčkala a držela se jí jako jediné naděje. Ať je Fulk rozsekán při jednom z hraničních nájezdů, ať je nakonec dopaden některým z pomstychtivých členů oloupených rodin a ona a Verlaine budou zase svobodní! A pak všichni uvidí, co žena dokáže! Poznají, že po všechny ty roky neseděla jen tak apaticky někde v ústraní, jak si většina z nich myslí.

Odstoupila od řimsy a přešla místnost. Ta byla chladná dechem moře a pochmurná nedostatkem slunečního světla.

Ona však byla na chlad a šero zvyklá, troška od každého již tvořila nedělitelnou část jí samé.

Za postelí se závěsy se zastavila před zrcadlem. Nebylo to žádné jemně modelované sklo pro dámy, ale štít ve tvaru kosočtverce, po nekonečné hodiny trpělivě leštěný, dokud nevrhal zpět do místnosti lehce zkreslený odraz. A takto zde stát a upřeně pozorovat, co zrcadlo prozrazovalo, to byla další část Loysiny přísné sebekázně.

Byla malá, to však byl jediný ženský znak, který sdílela s těmi ušmudlanými a neupravenými ženštinami, které uspokojovaly otcovy muže, či s tou bohatší kategorií, kterou si držel pro vlastní potěšení. Tělo měla rovné a štíhlé jako chlapecké, jen s nepatrnými náznaky křivek, které prozrazovaly, že žádným chlapcem není. Měla bohaté a husté vlasy, které jí ležely spletené v copech na ramenou a z nich splývaly až na boky. Byly rovné a tak bledého odstínu žlutě, že kromě okamžiků, kdy je vystavila přímému slunci, se zdály bílé jako u stařeny, zatímco řasy a obočí stejně bezbarvého odstínu vyvolávaly zdání, že má podivně prázdný obličej bez známek inteligence. Pleť na obličejí měla napjatou přes jemně tvarované kosti, hrud' hladkou a také postrádající skutečnou barvu. Dokonce i křivka rtů měla barvu té nejbledší růže. Bylo to vybělené stvoření, které vyrostlo ve tmě, avšak vitalita, která se v ní skrývala, byla nezdolná jako pružná čepel, které dá zkušený šermíř přednost před každou těžkou a neohrabanou zbraní, jakou volí nezkušení.

Náhle na okamžik pevně sepjala ruce. Pak je stejně rychle od sebe roztrhla a přitiskla zpět k bokům, tentokrát však zůstaly pod volně splývajícími rukávy zatáté v pěsti, s nehty zarytými do dlaní. Loyse se ke dveřím neotočila ani jinak

viditelně nenaznačila, že to řachtání dveří západky zaslechla. Věděla přesně, jak daleko se ve svém tichém vzdoru vůči Fulkovi odváží jít, a z této hranice nikdy neustoupila. Někdy ji v zoufalství napadlo, že její otec tu vzpouru vůbec neregistruje.

Dveře se rozlétly a bouchly o zeď. Pán Verlainu vždy zacházel s každou překážkou, jako by bral útokem cizí pevnost. A nyní vstoupil dovnitř krokem muže, který právě sňal s hrotu meče poraženého velitele klíče od bran dobytého města. Jestliže Loyse byla bytostí šera a stínu, Fulk byl pánem slunečního světla a hýčcích barev. Na jeho urostlé postavě se již začaly objevovat známky drsného způsobu života, který vedl, byl však stále ještě více než pohledný, rudozlatou hlavu nosil s arogancí prince a pěkně řezané rysy obličeje měl jen nepatrně povadlé. Většina Verlainu svého pána zbožňovala. Byl-li v dobrém rozmaru, jeho štědrost byla nefalšovaná (i když nerovnoměrná) a všechny jeho neřesti byly druhu, který muži chápali a sami sdíleli.

Loyse zahlédla jeho obraz v zrcadle, chrabřý, zářící, a cítila, že ji zatlačuje ještě více do šera noci. Neotočila se však.

„Zdravím vás, lorde Fulku.“ Její hlas byl bezbarvý.

„Takže 'lorde Fulku', ano? Takhle ty mluvíš na svého otce? Tak honem, děvče, ukaž projednou, že máš v žilách něco víc než led!“

Jeho ruka vklouzla pod cop na jejím rameni, silou ji otočila a přitom ji tiskla tak pevně, že to místo bude mít ještě týden zhmožděné. Věděla, že to udělal schválně, byla však rozhodnutá nedat na sobě nic znát.

„Tak já přicházím se zprávou, nad kterou by každá jiná skákala radostí, a ty na mě upřeš ten svůj studený rybí pohled bez jediné známky radosti,“ pronesl s veselou bodrostí, avšak to, co mu koukalo z očí, nepramenilo z dobré nálady.

„Ještě jste tu zprávu nevyslovil, můj pane.“

Prsty jí hnětl rameno, jako kdyby pátral po kostech ukrytých pod tkání, aby je mohl rozdrtit.

„Po pravdě řečeno, ještě ne! Nicméně je to zpráva, po které se každé panenské srdce prudce rozbuší. Svatbička - do postele cestička, děvče moje, tak, tak, svatbička - do postele cestička!“

Se strachem, který dosud nepoznala, se Loyse rozhodla, že si musela špatně vysvětlit to, co jí právě oznámil.

„Vy si přivedete do Verlaine novou paní, můj pane? Taková událost, šťastná vám ukazuje svou laskavou tvář.“

Jeho stisk nepolevoval, teď s ní dokonce zatřásl, v tváři výraz člověka, který navenek předstírá, že se uchyluje k žertovnému napomenutí, avšak používá sílu, která působí bolest.

„Je možné, že jsi zahořkle ženské nic, nejsi však hloupá, jakkoli si snad myslíš, že tím obalamutiš lidi kolem sebe. V tvém věku bys už měla být hotová žena. Teď alespoň budeš mít pána, na kterém si to ověříš. A radím ti, abys na něj nezkoušela žádné triky. Podle toho, co se povídá, v posteli má rád povolnost!“

To, čeho se již po dlouhou dobu hrozila, se nyní dostavilo a s tím i okamžik, v němž ji zradily city, které nedokázala včas potlačit.

„Ke svatbě je potřeba svobodného souhlasu -“ řekla a hned se zarazila a zaplavil ji pocit hanby za momentální selhání. Smál se a vychutnával fakt, že se mu z ní ten protest přece jenom podařilo dostat. Jeho ruka jí putovala po rameni, až se zastavila na šíji, kde stiskla s takovou silou, že bolestí bezděky vyjekla. A potom, tak jako člověk manipuluje s neživou loutkou, prudce ji otočil, obličej jí přistrčil před lesklý povrch štítu a tam ji držel bezmocně nehybnou, zatímco ji bičoval slovy, o kterých věděl, že zraní více než jakýkoli výprask, kterého byly jeho ruce schopny.

„Jen se podívej na tu zahořklou masu ničeho, kterou nazýváš obličejem! Myslíš si snad, že by nějaký muž dokázal dotknout se ho rty, aniž by zavřel oči a přál si být někde jinde? Buď ráda, děvče, že kromě toho svého obličeje a vyzáblého těla máš něco, čím můžeš přilákat nápadníka. Svobodně odsouhlasíš kohokoli, kdo si tě vezme. A můžeš být ráda, že máš otce, který je schopen udělat tak výhodný obchod, jako jsem udělal já pro tebe. Tak, tak, děvče, měla by ses plazit po těch svých ztuhlých kolenou a děkovat všem svým bohům, že se Fulk o všechno postará.“

Jeho slova byla jako vzdálené brumlání hromu; až na jisté mlhavé hrůzy své vlastní představivosti neviděla v zrcadle žádný odraz. Kterému z těch hulvátů z Fulkova jízdního doprovodu bude předhozena - za nějakou výhodu, které se mu od jeho pána dostane?

„Sám Karsten-“ Fulkovu narůstající triumfální rozjařenost ještě podtrhoval jakýsi druh údivu. „Karsten, představte si to, a tenhle žvanec nedopečeného těsta krákorá něco o souhlase! Ty skutečně musíš být hloupá!“ Pustil ji a prudce do ní strčil, až narazila do kovového štítu, který zařinčel o zeď. Zapotácela se, udržela však rovnováhu a otočila se k němu čelem.

„Tak vévoda!“ Nemohla tomu uvěřit. Proč by měl vládce vévodství žádat o dceru pobřežního barona, bez ohledu na to, jak starý a hrdý byl rod z matčiny strany?

„Ano, vévoda!“ Fulk se uvelebil na jednom konci postele a komihal nohama ve vysokých botách. „Můžeš mluvit o štěstí! Při tvém narození prozřetelnost nejspíš přimhouřila oko, děvče moje. Dnes ráno přijel posel od Karstena s nabídkou manželství. Svatba bude v zastoupení.“

„Proč?“

Komíhání nohou ustalo. Nezamračil se, ve tváři však měl strohý, střízlivý výraz.

„Důvody se tu přímo hemží.“ Zvedl ruce a začal odpočítávat na prstech.

„Takže: vévoda, i přes všechnu svou moc, býval obyčejný žoldák, předtím, než si pro sebe zabral Karsten, a já pochybuju, že by vůbec dokázal říct jméno matky, a to už vůbec nemluvíme o tom, kdo byl jeho otec. Ty z lordů, kteří se mu pokusili postavit do cesty, rozdrtil. To se však stalo už před dobrými deseti lety a dnes už nemá zájem vláčet se v brnění na koni a vykuřovat rebely z jejich hradů. Po tom, co pro sebe urval vévodství, nepřeje si nic než pár klidných let, aby si ho náležitě užil. Manželka z řad těch, proti kterým stál, je něco jako nabídka ke smíru. A zatímco Verlaine není možná nejbohatší tvrzí v Karstenu, jsou její vlastníci velice ušlechtilé krve - nebylo mi to snad často jasně naznačeno, když jsem přicházel na námluvy? A to jsem nebyl žádný bezvýznamný žoldák, ale mladší syn Farthomu z hor na severu.“ Náhle zkroutil rty, jako kdyby si vzpomněl na jisté urážky, kterých se mu v minulosti dostalo.

„No, a protože ty zdědíš Verlain, jsi velice vhodná partie.“

Loyse se zasmála. „Není přece možné, pane, že bych byla jedinou pannou urozeného původu na vdávání v celém Karstenu.“

„Velmi správně. Však by někde jinde bezpochyby velmi dobře pořídil. Ale, jak už jsem řekl, má dcero ze všech nejdražší, ty máš jisté další výhody. Verlain je pobřežní tvrz s prastarými právy a vévoda má plány, které jsou nyní spíše mírumilovné než dobovačné. Co bys řekla tomu, Loyse, kdyby tu měl být přístav, který by přilákal severský obchod?“

„A co by asi udělal Sulcar, až by tady takový přístav vznikl? Ti, kteří přísahají na Sul, své vlastnictví žárlivě střeží.“

„Ti, kteří přísahají na Sul, nebudou mít už možná brzy na co přísahat,“ odpověděl s klidnou jistotou, ve které byla známka přesvědčení. „Mají problematické sousedy, kteří jsou čím dál tím problematictější. A Estcarp, kam by se mohli obrátit o pomoc, je prázdná skořápka strávená svým zaujetím pro čarodějnictví. Jediný útok a celá země se rozpadne na prach a špínu, které ji měly pohřbít už kdysi dávno.“

„Takže kvůli mé vznešené krvi a kvůli plánu na přístav mi nabízí lord Yvian manželství,“ trvala Loyse na svém, stále ještě neschopná uvěřit, že to je pravda. „Může si však ten mocný lord dovolit vyslat sem svého posla s nabídkou manželství? Jsem sice držena v pevnosti daleko od Karsu, přesto jsem slyšela o jisté Aldis, která vydává rozkazy, jež všichni, kdo nosí vévodovy insignie, okamžitě plní.“

„Yvian si Aldis ponechá a, samozřejmě, půl stovky jí podobných, a tobě do toho nic není, děvče. Dej mu syna - pokud tvoje řídká krev dokáže stvořit muže, o čemž tedy pochybuju! Dej mu syna a u tabule drž hlavu vzhůru, neotravuj ho však žádnými ukňouranými požadavky o víc než společenskou zdvořilost. Buď vděčná za čest, které se ti dostává, a když budeš moudrá, budeš moci mluvit s Aldis i ostatními, až přijde čas. Říká se, že Yvian není moc trpělivý a že snadno neodpouští.“ Sklouzl z boku postele a postavil se, připravený k odchodu. Než však odešel, odpojil ze řetízku na opasku malý klíček a hodil ji ho.

„Máš sice obličej ducha, děvče, ale na vlastní svatbu přece nepůjdeš bez toho, co ti náleží, či bez příslušné nádhery. Pošli ti Bettris; ta ví, co se ženám líbí, a pomůže ti to všechno odstěhovat. A nezapomeň na závoje přes obličej, budeš je potřebovat! A dávej pozor na Bettris, ať toho nevezme víc, než unese - totiž pro sebe.“

Loyse chytla klíč s takovou dychtivostí, že se zasmál. „Tak přece jenom je v tobě něco ženského - potřebuješ parádičky stejně jako každá jiná. No, dopřej nám další bouři nebo dvě a to, co ze skladiště odvečeš, tak jako tak doplníme.“

Rázně odešel, dveře nechal otevřené dokořán. Loyse zamířila ke dveřím, aby je opět zavřela, a klíč tiskla pevně v ruce jako nějaký poklad. Celé měsíce a roky vymýšlela nejrůznější způsoby, jak získat právě tenhle kousek kovu. A teď ho dostala, zcela otevřeně, a nikdo nebude vůbec nic namítat, až se začne ve skladišti Verlainu přehrabovat a hledat to, po čem skutečně touží.

Práva na rabování a plundrování na vodě a souši! Protože pevnost Verlain vyrostla na výšinách mezi dvěma zrádnými mysy, poskytovalo moře jejím vládcům bohaté žně. A skladiště pevnosti byla skutečně místnost pokladů, která se však otvírala jen z rozkazu vládce Verlainu. Fulk si skutečně musí myslet, že s Yvianem uzavřel zdaleka nejvýhodnější obchod, když ji tam nechá rabovat bez dozoru. Společnosti Bettris se neobávala. Poslední Fulkova spolunocleznice byla stejně lačná jako krásná a bude-li mít možnost slídit si po svém, na to, co si vybere Loyse, ani nepohlédne.

Přehodila klíč z pravé ruky do levé a její bleďé rty se poprvé roztáhly do úsměvu. Fulk by byl asi překvapený tím, co si z toho pokladu vybere! A byl by asi šokován i dalšími věcmi, které o těchto zdech, jež on považoval za spolehlivé bariéry, věděla. Její pohled na okamžik spočinul na zdi, na které visel štít namísto zrcadla.

Ozvalo se spěšné zaťukání na dveře. Loyse se znovu usmála, tentokrát opovrhlivě. Uposlechnout Fulkových příkazů Bettris zrovna dlouho netrvalo. Avšak alespoň si ta ženština nedovolila vtrhnout k dceři svého milence bez vyzvání. Loyse šla otevřít.

„Lord Fulk - „, spustilo děvče, které za nimi stálo a jehož kyprá krása byla hojná a svěží jako Fulkova mužnost.

Loyse zvedla ruku s klíčem. „Mám ho.“ Nevyslovila žádné jméno, ani tu druhou ženu nijak neoslovila, pohlédla však na ta dobře zaoblená ramena, která se drala ven ze šatů, k prasknutí napnutých přes všechny překypující křivky, kterými se dotýčná honosila. Za Bettris stáli dva sluhové a mezi nimi truhlice. Loyse zdvihla tázavě obočí a ta druhá se nervózně zasmála.

„Lord Fulk chce, abyste si vybrala své svatební šaty, paní. Řekl taky, že není důvod se v tom skladišti příliš ostýchat.“

„Lord Fulk je bezpochyby štědrý,“ odpověděla Loyse bezbarvým hlasem. „Půjdeme?“

Velké síni a vnějším komnatám pevnosti se obě ženy vyhnuly, neboť místnost s pokladem byla zřízena u základny věže, ve které se tato soukromá apartmá jejich rodiny nacházela. Tomu byla Loyse ráda; pokud to šlo, držela se co nejdále od života centrální části otcova domu. A když konečně přišli ke dveřím, které otevřela svým klíčem, velice ji potěšilo, že následovat ji dovnitř si dovolila pouze Bettris. Posluhové strčili truhlici do místnosti a odešli.

Tri zářící koule svazené do stropu vrhaly světlo na různé truhlice, bedny, žoky a pytle. Bettris si přejela dlaněmi přes boky v gestu majitelky pouličního stánku, která se právě chystá spustit záplavu výmluvnosti. Oči jí rychle přeskakovaly z hromady na hromadu a Loyse, zatímco ukládala klíč do váčku na opasku, žár té lačné nenasytosti ještě rozdmýchala.

„Nemyslím, že by vám lord Fulk upřel jistou možnost výběru pro sebe samu. Po pravdě řečeno mi to sám řekl.

Upozorňuji vás však na to, abyste byla uvážlivá a ne příliš nenasytná.“

Na to ty baculaté ručky přelétly od boků k plným a jen z poloviny zakrytým nádrům. Loyse prošla napříč místností a stanula u stolu, na kterém spočívala ozdobná skřínka. Zvedla víko a při pohledu na to nahromaděné bohatství překvapením zamrkala. Až do tohoto okamžiku si nikdy skutečně neuvědomovala, že plnění, které po celá léta provozují obyvatelé Verlainu, může být tak výnosné. Ze změti řetězů a náhrdelníků vyprostila velikou křiklavou brož s rudými kameny a velkými tepanými plochami, tretku nikoli podle jejího vkusu, která se však v jistém smyslu hodila k přebujelému původu její společnosti.

„Třeba tohle,“ navrhla jí a natáhla ruku s broží.

Bettris po broži sáhla, pak však rukou rychle ucukla a zatímco pohledem přeskakovala z brože na Loysu a zase zpět, mezi vlhkými rudými rty jí vykoukla špička jazyka. Loyse přemohla odpor a tu masivní věc posázenou drahokamy přidržela té druhé ženě ve špičce výstřihu šatů, přičemž potlačila nutkání stáhnout ruku okamžitě, jakmile ucítila hebkost Bettrisiný odhalené pokožky.

„Sluší vám, nechte si ji!“ Anž Loyse chtěla, její slova zazněla jako příkrý rozkaz. Návnada se však už zasekla. S očima jenom pro drahokamy se Bettris přesunula ke stolu a Loyse měla, alespoň pro tuto chvíli a snad i pro několik příštích, možnost dělat si, co chtěla.

Co má hledat, věděla, nebyla si však jistá, jak to může být uskláděno. Pomalu se pohybovala mezi hromádkami zboží. Některé byly potažené slabou vrstvou soli, z jedné nebo dvou vycházely slabé exotické vůně. Potom, co mezi sebe a Bettris postavila malou bariéru z krabic, narazila na truhlici, která vypadala slibně.

Loysin křehký vzhled byl klamný. Jako pro tento den vycvičila své emoce i ducha, stejně tak vychovala i své tělo. Víko bylo těžké, přesto ho však odklopila, a podle pachu oleje a pohledu na kusy vybledlého plátna na povrchu poznala, že je na správné stopě. Ze strachu, aby si neumazala ruce a neprozradila tak povahu svého pátrání, odsunula plátno stranou jen s velkou opatrností. Potom vytáhla ven kroužkovou košili a poměřila ji proti svým ramenům. Byla příliš velká - možná, že ani nenajde nic, co by padlo na její štíhlou postavu.

Zavrtala hlouběji. Druhá košile a třetí, tohle musela být část zásob nějakého kovářského mistra, určená k prodeji. Až na dně byla další, která musela být vyrobená na zakázku pro nedorostlého syna nějakého vladaře, neboť nepotřebovala téměř žádné úpravy. Svůj nález složila do co nejmenšího tvaru a zbytek naházela zpět do truhly.

Bettris byla stále ještě v zajetí šperkovnice a Loyse vůbec nepochybovala, že tuto dobou bude někde na jejím těle ukrytý už ne jeden kus. To jí však dávalo šanci podnikat své vlastní loupeživé nájezdy, a teď se dokonce pohybovala téměř otevřeně mezi truhlou, kterou přinesli sluhové, a zdroji různého zboží. Na zamaskování přidala několik loktů hedvábí a sametu a na samotný vršek kožešinový přehoz.

Aby potěšila Bettris a předešla případnému podezření, vybrala si také nějaký šperk a pak přivolala sluhy, aby truhlici odnesli zpět do její komnaty. Obávala se, že by na ni Bettris mohla naléhat, aby ty věci vybalila, úplatek však zapracoval jak se patří, ta žena přímo hořela nedočkavostí, aby si svou vlastní kořist prohlédla v soukromí, a tak neotálela.

Zběsilou rychlostí, zmírněnou jen opatrností a nutností pečlivého plánování, pustila se Loyse do práce. Ty narychlo vybrané kusy látek a balíčky krajek a výšivek skončily na hromadě na její posteli. Vzápětí byla na kolenou a vyklízela truhlici, kde měla současnou garderobu. Některé věci byly již dlouho připravené, dávno a dávno uzpůsobené. Tady však byl ten zbytek. S péčí, kterou ani zdaleka nevěnovala těm jemným látkám, nashromáždila Loyse věci, které si chtěla z Verlaine odnést, ať už na zádech ve váčku, nebo v jezdeckých brašnách. Víc si s sebou vzít netroufala.

Kroužková košile, kožené oblečení, zbraně, přilba, zlaté mince, hrst šperků. Navrch znovu hodila jednotlivé části vlastního oblečení a s péčí správné hospodyňky je pěkně uhladila. Dýchala trochu rychleji, truhlici však již zavřela a právě se pustila do rozkládání zbylého lupu, když zvenku zaslechla kroky - Fulk se vracel pro svůj klíč.

Impulsivně sáhla po závoji obšitým stříbrnou nití, který připomínal orosenou pavučinu, natáhla si ho přes hlavu a ramena tak, aby jí ve své ohavnosti padl. Teď, když dosáhla svého, byla velkomyslná a ochotná dopřát svému otci příležitost k jednomu či dvěma posměškům. A takto zahalená postoupila o krok vpřed, aby stanula ještě jednou před zrcadlem.

II.

Vrak

Okolnosti, které, jak Loyse doufala, jí pomohou získat svobodu, pracovaly po několik příštích dní v její neprospěch. Neboť místo aby Yvian z Karstenu přijel osobně do Verlaine a prohlédl si buďto nevěstu, kterou vyhandloval, nebo dědictví, které s ní přijde, poslal suitu v dostatečném počtu, aby jí složila poklonu. A ona byla vyzvána, aby byla po celou tu dobu přítomna, takže pod vnější slupkou sebeovládání hořela netrpělivostí a narůstajícím zoufalstvím. Nakonec své naděje upnula na svatební hostinu, protože v tu dobu, pokud vůbec někdy, bude pevnost plná omámených hlav. Fulk má totiž v úmyslu ohromit vévodovy lordy svou neomezenou štedrostí. Hodlá vyrukovat se svým tekutým pokladem a to bude její nejlepší šance, aby uskutečnila své plány.

Nejdříve však udeřila ta bouře. Tak zuřivé náporů vichru a běsnění moře, třebaže divoké pobřeží už od svého narození důvěrně znala, Loyse dosud nikdy nezažila. Vodní tříšť létala tak vysoko, že svou slanou pěnou pokropila i okna její místnosti nahoře ve věži. A Bettris se služkou, které Fulk poslal, aby pomohly se šitím jejích rób, se při každém nárazu větrné pěsti do kamenných bloků zdí zachvěly a přikrčily.

Bettris vstala, tmavé oči rozšířené hrůzou, a role jemného zeleného hedvábí se skutálela na podlahu. Prsty se jí pohnuly a vytvořily posvátné znamení ze zapomenutého dětství prožitého na vesnici.

„Bouře čarodějnic,“ ozval se slabý hlas, přehlušený jekotem vichru, takže Loyse zaslechla pouze tiché zašeptání.

„Tohle není Estcarp,“ řekla Loyse, která právě přiložila odpovídající kus výšivky k saténu a rovnoměrnými stehy ji přišívala. „My moc nad větrem a vlnami nemáme. A Estcarp své hranice nepřekračuje. Je to jen bouře, nic víc. A jestli chcete udělat lordu Fulkovi radost, netřeste se při bouřích, ve Verlaine jsou totiž časté. Jak jinak,“ odmlčela se, aby provlékla novou nit uchem jehly, „si myslíte, že se shromažďuje náš poklad?“

Bettris se k ní prudce otočila, rty napjaté přes své ostré drobné zuby, připomínající liščí, a podrážděně zavrčela:

„Narodila jsem se na pobřeží, už jsem zažila spousty bouří. Ano, vždycky jsme chodili podél břehu a sbírali, co moře vyvrhlo. Což je víc, než vy jste se kdy uráčila udělat, má paní! Tohle je však bouře, jakou jsem dosud nezažila, a ani o takové neslyšela vyprávět! Je v ní skryté zlo, to vám tedy říkám - a velké zlo!“

„Zlo pro ty, kteří musí důvěřovat vlnám,“ řekla Loyse a odložila šití. Přešla k oknům, avšak pro cákance mořské pěny,

kteře znemořňovaly výhled na ztemnělý den, nebylo vůbec nic vidět.

Služka ani nepředstírala, že pracuje. Stála, uzavřená do sebe, blízko krbu, v němž hořel nestálým plamenem mořský korál, a s rukama přitisknutými na hrud', jako by se snažila utišit nějakou bolest, která ji tam trýznila, se kolébala vpřed a vzad. Loyse k ní přistoupila. O ženské obyvatelky hradu - od Bettris a jejích nesčetných předchůdkyň až po kuchyňské šmudly - neprojevovala Loyse žádný zájem a ani s nimi neměla větší soucit. Teď však, navzdory sobě samé, se zeptala:

„Tebe něco bolí, děvče?“

Dívka byla čistší než většina ostatních. Možná, že než ji sem poslali, přikázali jí, aby se dala do pořádku. Obličej, který na Loyse otočila, teď připoutal pozornost Fulkovy dcery. Tohle nebyla žádná vesničanka, žádná děvečka od krav, přivlečená, aby potěšila někoho z dvořanů a pak se stala nádenicí. Její obličej byla maska strachu, která k ní patřila již tak dlouho, že ji vytvarovala, jako hrnčič tvaruje hlínu. Avšak pod tou maskou bylo ještě něco jiného, něco, co svádělo zoufalý boj.

Bettris se pronikavě zasmála. „Kdepak, tu žádná bolest ve střevech nehodá, jen vzpomínky. Vždyť ona sama byla jednou vrakem, nemám pravdu, šmudlo?“ Její měkký kožený střevíc prudce dopadl na dívčinu hýždí a téměř ji srazil do ohně.

„Nechte ji na pokoji!“ To bylo poprvé, kdy v Loyse na okamžik vzplanul žár jejího skrytého temperamentu. Po každé bouři se od toho pásu pobřeží držela vždycky dál, a protože stejně neexistoval způsob, jak zpochybnit Fulkovo zaběhlé pravidlo, či spíše Fulkovo právo, odmítala trýznit sama sebe pohledy, na které by pak nedokázala zapomenout. Na tváři Bettris se objevil afektovaný, avšak váhavý úsměv. Vedle Loyse si nikdy nebyla jistá svou pozicí, a tak na tu výzvu nereagovala.

„Pošlete toho ukňouraného idiota pryč. Dokud ta bouře nepřestane běsnit, nehne ani prstem - a ještě nějakou dobu potom. Je to škoda, protože to s jehlou umí, jinak by s ní už dávno nakrmili úhoře.“

Loyse přešla k rozsáhlé ploše postele, kde byla roztahána většina její výstroje. Ve změti třpytivých kusů hedvábí a jemných tkanin tam byl také prostý nenápadný šál. Vzala ho, odnesla ke krbu a přehodila přes roztřesenou služku. Naprosto lhostejná k výrazu ohromení ve tváři Bettris Loyse poklekla, své ruce položila na dívčiny tak, aby je přikryla, a s pohledem upřeným do toho staženého obličej, snažila se silou vůle zahnat z obou dvou vědomí těch příšerných zvyků Verlainu, které každou z nich pokroutily jiným způsobem.

Bettris ji zatahala za rukáv.

„Jak se opovažujete?“ vzplála Loyse.

Bettris se však nedala zastrašit a na plných rtech se jí objevil vychytralý úsměšek. „Čas plyne, paní. Myslíte, že lord Fulk přijme dobře, že tady ošetřujete tuhle šmudlu, až se setká s vévodovými lordy, aby podepsal manželskou smlouvu? Mám mu snad říct, proč nejdete?“

Loyse na ni upírala chladný, bezvýrazný pohled. „Lordova nařízení splním, tato stejně jako i jiná. A nedovolujte si mě poučovat!“

Jen nerada pustila dívčiny ruce a pak řekla: „Ty zůstaň tady. Tady se k tobě nikdo nepřiblíží. Rozumiš - nikdo!“ Pochopila to? Opět se začala kolébat dopředu a dozadu, týraná starou bolestí, která zůstala vrytá do otupené mysli i tehdy, když už z těla jizvy dávno zmizely.

„Vás na oblékání nepotřebuju,“ obořila se Loyse na Bettris, která okamžitě zrudla. Poznala, že mladší dívku nemůže nijak zastrašit.

„Prospělo by vám, kdybyste se seznámila s jistou dávkou kouzelnictví, kterou ovládá každá žena, paní,“ odpověděla stroze. „Mohla bych vám ukázat, jak přinutit kdejakého muže, aby od vás nedokázal odtrhnout pohled, až kolem něj projdete. Kdybyste si jen nanesla trochu černidla na řasy a obočí a na rty něco růžového líčidla -“ Jak se probudil její tvůrčí instinkt, zlost byla zapomenuta. Kriticky a neosobně si Loyse prohlížela a ta se mezitím přistihla, že i přes opovržení, které cítí k Bettris a všemu, co představuje, ji pozorně poslouchá. „Ano, paní, pokud mne uposlechnete, dokázala byste možná odlákat pohled vašeho manžela od té Aldis na dost dlouhou dobu, aby si uvědomil nový obličej. Jsou ale ještě další způsoby, jak okouzlit muže,“ řekla a mezi rty se jí rozeběhla špička jazyka. „Mohla bych vás toho naučit hodně, paní, a to by vám dalo do rukou zbraně.“ Přistoupila blíž a v očích se jí zatřpytila část světla ze záblesků bouře.

„Yvian si mě sjednal takovou, jaká jsem,“ odpověděla Loyse, čímž odmítla nabídku a tedy všechno, co Bettris zastávala, „a tak se musí spokojit s tím, co dostane!“ A to, co dostane, je skutečnější, než si Bettris dokáže představit, dodala v duchu.

Ta jen pokrčila rameny. „Je to váš život, paní. A ještě než se naplní, přijdete na to, že si ho nemůžete organizovat, jak se vám zlíbí.“

„A mohla jsem snad někdy?“ zeptala se Loyse tichým hlasem. „A teď jděte. Jak jste sama řekla, čas utíká a já mám spoustu práce.“

Ceremonie podepsání smlouvy přestála se svou obvyklou klidnou pasivitou. Muži, které vévoda poslal, aby mu nevěstu dopravili do Karsu, tvořili tři velmi rozdílné typy, a ona zjistila, že je velice zajímavé pozorně je sledovat. Hunold byl Yvianův druh ještě ze starých žoldnéřských časů. Jako voják měl reputaci, která sahala i do takových zapadlých končin, jako byl Verlain. A co bylo podivné, jeho vzhled neodpovídal ani jeho zaměstnání, ani reputaci. Tam, kde Loyse očekávala muže typu otcova majordoma - i když možná s jistou dávkou nablýskané nádhery - ocitla se před do hedvábí zahaleným dvořanem s lenivými pohyby a rozvláchnou mluvou, který snad ani nikdy nemohl pocítit na svých zádech váhu brnění. Jeho kulatá brada, dlouhé řasy a hladké tváře mu dodávaly klamného zdání mládí stejně jako nezkušené měkkosti. A Loyse, která se mezitím snažila připodobnit toho muže k oněm věcem, které o něm slyšela, se v duchu podívovala a měla i tak trochu strach.

Siric, který byl představitelem Chrámu Štěstěny a který zítra, zatímco její ruce budou spočívat na válečné sekýře, pronese ona slova, která ji učiní manželkou Yviana stejně jako kdyby ji svíral on sám, byl starý. Měl červený obličej a uprostřed nízkého čela zdruhelou modrou žílu. A zatímco naslouchal, popřípadě něco tichým a těžko srozumitelným hlasem povídal, neustále hlasitě přezvykoval drobné sladkosti, které tahal ze skříňky na dražé, kterou mu jeho sluha držel stále na dosah. Svůj žlutý kněžský plášť měl po celou tu dobu našponovaný přes břicho pozoruhodných rozměrů.

Lord Duarte patřil ještě mezi starou šlechtu. Do své role se však nijak zvlášť nehodil. Byl malý a hubený, za horní ret mu neustále pošukával tik a on sám budil dojem uštvaneho člověka, který byl přinucen k jakémusi poslání, které v něm vzbuzovalo odpor. Hovořil pouze tehdy, když někdo naléhal na odpověď. A on jediný z té trojice věnoval Loyse jistou pozornost. Zjistila, že ji zadumaně pozoruje, v jeho způsobech však nebylo nic, co by naznačovalo stopy soucitu či příslib pomoci. Bylo to spíš tak, že představovala jeho trápení, kterého by se nejraději zbavil.

Loyse byla vděčná, že jí obyčejně dovolují vyhnout se nočním oslavám. Zítra bude muset přestát zahájení svatební hostiny, jakmile však začne proudit víno - ano - tehdy! A s myšlenkami upnutými k tomuto okamžiku spěchala do svého pokoje.

Na to děvče, které pro ni mělo šít, úplně zapomněla, a když tedy proti oknu spatřila obrys nějaké postavy, leknutím sebou trhla. Větr zvolna slábl, jako by se bouře z toho nejhoršího již vyzuřila. Bylo však slyšet ještě jiný zvuk, pronikavé bédování člověka, který o někoho nebo něco beznadějně přišel. Od otevřeného okna ji zasáhl štiplavě slaný mořský vzduch.

Podrážděná následkem vlastních obav, nervózní z toho, co má teprve přijít a k čemu bude během příštích dvaceti čtyř hodin potřebovat spoustu sil a odhodlání, přeběhla Loyse rychle místnost a uchopila houpající se okenní křídlo, aby od něj dívku odtáhla a mohla ho zabouchnout. Ačkoli se vítr již utišil, zataženou oblohu nepřestávaly protínat blesky. A při jednom takovém záblesku spatřila Loyse to, co ta druhá dívka musela již po nějakou dobu pozorovat.

K vyčkávajícím útesům mysu byly hnány lodě - byly dvě... tři. A to takové lodě, že plavidla kupců obchodujících podél pobřeží byla proti nim jen malými kocábkami. Kocábkami, které, jak již dříve viděla, často skončily na skaliskách, zavlčené na smrt příbřežním proudem, který je zdrojem bohatství i prokletí Verlainu. Tyto zřejmě budou pouze části pyšné flotily nějakého mocného námořního panovníka. Přesto však v pokračujících záblescích, které poskytovaly pouze sekundy světla, nezaznamenala Loyse na palubách oněch plavidel žádnou aktivitu, nikdo se nepokoušel odvrátit osud. Byly to přízračné lodě plující na svou smrt a jejich posádkám to bylo očividně jedno.

Světla vykrádačů vraků a pobřežních paběrkařů již ve skupinkách opouštěla horní bránu Verlainu. Neboť člověk, který byl včas na místě, měl možnost ukrýt v tom všeobecném zmatku něco z té bohaté kořisti pro sebe a to i přesto, že Fulkova mocná paže a rychle následující oprátka pro jedince chycené při činu přinesla tomuto druhu zlodějství téměř úplný zánik. Budou házet sítě, aby polapili plovoucí předměty, pustí se do svých úkolů, ve kterých už mají dlouholetou praxi. A pokud se někdo dostane na břeh živý! Loyse zmobilizovala své síly a dívku odtáhla, okno zavřela a zajistila závorou.

Avšak k jejímu překvapení obličej, který na ni ta dívka nyní otočila, již nebyl trýzněn dřívějšími hrůzami. V hloubce tmavých očí se odrážela inteligence a vzrušení a hromadila se v nich síla.

Držela hlavu lehce na stranu, jako by pátrala po nějakém zvuku, který bylo třeba oddělit od břeškného rachotu bouře. Stále více bylo zřejmé, že ať už bylo její místo v tomto světě předtím, než ji moře dopravilo do Verlainu, jakékoli, nebyla to žádná obyčejná vojenská dívka.

„Ty, co dlouho žiješ v tomto domě,“ dívčin hlas byl vzdálený, jako by vycházel z nesmírné hloubky zkušenosti, jakou Loyse nemůže nikdy poznat. „Zvol dobře, dobře zvol. Neboť dnešní noci se rozhodují osudy zemí i osudy lidí, jejich vznik a jejich zánik!“

„Kdo jsi?“ naléhala Loyse, zatímco se jí dívka měnila před očima. Nestala se z ní však žádná nestvůra, nepřetvřila se v žádné dravé zvíře či ptáka, což, podle toho, co se šušalo, prý dokázaly čarodějnice z Estcarpu. Avšak to, co leželo dlouho dřímající, téměř smrtelně zraněné v jejím nitru, začalo opět bojovat o život a viditelně prostupovat jejím zjizveným tělem.

„Kdo jsem? Nikdo... nic. Přichází ale někdo, kdo je ještě mocnější než ta, kterou jsem bývala já. Zvolte dobře, Loyse z Verlainu, a budete žít. Zvolte nesprávně a zemřete, tak jako jsem zemřela já, kousek po kousku, den po dni.“

„Ta flotila - „

Loyse se napůl otočila k oknům. Mělo to snad znamenat, že ten, kdo tam dole právě připlouval, byl vetřelec a natolik bezohledný, aby své lodě obětoval a získal tak opěrný bod na mysu a tedy přístup k Verlainu? To byla přece šílená myšlenka. Vždyť ty lodě byly odsouzeny do záhuby; jen několika málo lidem, pokud vůbec někomu, se podaří dosáhnout břehu dřív, než zahynou a tam na ně budou čekat muži z Verlainu, kteří jim přichystají nejúděšnější ze všech přivítání.

„Flotila?“ opakovala dívka jako ozvěna. „Žádná flotila - pouze život - nebo smrt. Máte v sobě něco z nás, Loyse. Ted' se ukažte a zvítězíte!“

„Něco z vás? Kdo jste - nebo co jste?“

„Nejsem nikým a ničím. Spíš se mě zeptejte, kým jsem byla, Loyse z Verlainu, než mě vaši lidé přivlekli z moře.“

„Kým jste byla?“ zeptala se ta druhá žena poslušně, jak by to udělalo dítě na příkaz dospělého.

„Byla jsem ženou Estcarpu, pocházela jsem z pobřeží. Ted' už rozumíte? Ano, ovládala jsem ty Síly - dokud ze mne nebyly vyrvány tam dole v té siní pod námi, zatímco se tomu muži smáli a radostně jásali. Ten dar v nás zůstává - v nás ženách - jenom pokud naše těla zůstanou nedotčená. Pro Verlainu jsem byla jen ženské tělo, nic víc. A tak jsem ztratila to, co mi umožňovalo dýchat a žít - ztratila jsem sebe samu.“

Dokážete pochopit, co znamená ztratit sebe samu?“ zeptala se a pozorně Loyse sledovala. „Ano, jsem téměř

přesvědčena, že dokážete, neboť teď přikročíte k záchraně toho, co máte. Můj dar je pryč, rozdrčen, tak jako člověk rozdrtil poslední uhlík nechtěného ohně, popel však zůstává. A proto teď vím, že někdo ještě mocnější, než jsem sama kdy doufala, že budu, přichází na vlnách bouře. A rozhodne více než jenom jeden z budoucích osudů přítomných!“ „Čarodějnice!“ vykřikla Loyse, avšak neodtáhla se, místo toho v ní zaplálo vzrušení. Moc žen Estcarpu byla legendární. Hltala každý příběh, který se donesl ze severu a který se týkal jich a jejich schopností. A v okamžiku, kdy si uvědomila, jakou příležitost ztratila, projel jí nepříjemně palčivý pocit. Proč se jen o téhle ženě nedověděla již dříve - mohla se od ní učit -

„Ano, čarodějnice. Tak nám říkají, protože o nás téměř nic neví. Nemyslete si ale, že vám teď budu k něčemu dobrá, Loyse. Jsem jak zbytky spálených polen dlouho dušeného ohně. Zaměřte svou vůli a rozum na pomoc těch, kteří přichází.“

„Vůli a rozum!“ zasmála se Loyse řezavě. „Rozum i vůli mám, ale žádnou moc, tu jsem neměla nikdy. Nenajde se voják, který by mě uposlechl či pozvedl zbraň, dám-li takový příkaz. Lepší bude obrátit se na Bettris. Je-li na ni můj otec naladěný, dostává se jí od jeho lidí jistého nepatrného uznání.“

„Jde jenom o to, chopit se příležitosti, až přijde,“ řekla ta dívka a nechala sklouznout s ramen šál, který pečlivě složila a na cestě ke dveřím ho položila na postel. „Chopte se své příležitosti a správně ji využijte, Loyse z Verlainu. A nezapomeňte, že čas jít spát ještě nepřišel.“

A vyklouzla ze dveří dříve, než ji Loyse mohla gestem ruky zastavit.

Místnost byla náhle podivně prázdná, jako by ta dívka s sebou vzala jistou pulsující vitalitu, která všechno sledovala a vyčkávala ve stinných zákoutích.

Loyse si pomalu svlékla slavnostní róbu a spíše po paměti, než s pomocí zrcadla, si přepletla copy. Náhle neměla vůbec chuť do toho zrcadla pohlédnout, neboť na ni doírala drásavá představa, že se za ní něco objeví a přes rameno to na ni bude civět. Nemálo špinavých činů už bylo provedeno v té velkolepé síni Verlainu ode dne, kdy se zde stal pánem Fulk. Teď však věřila, že ten, který se stane jeho rozsudkem, byl pro svou oběť předem připraven tou ženou z Estcarpu. A tyto myšlenky ji tolik zaujaly, že si ani nevzpomněla, že se jedná o předvečer její svatby. Poprvé od okamžiku, kdy je ukryla na dno truhlice, nevyndala Loyse jednotlivé části výstroje, aby si je pečlivě prohlédla a těšila se z naděje, která se v nich skrývala.

Podél břehu skučel vítr, tříšť však už nelétala do tak závrtné výše jako před tím. A ti, kdo se skrývali a vyčkávali na žeň, kterou jim chystají vlny a útesy, byli lační a nedočkaví. Flotila, která vypadala tak obdivuhodně z Loysiny komnaty ve věži, byla ze břehu ještě impozantnější.

Hunold si svíral plášť těsně pod hrdlem a zíral do temnoty. Loď Karstenu to v žádném případě nebyly a jejich ztroskotání vévodství jedině poslouží. Ve skrytu duše si byl nezvratně jistý, že se právě stanou svědky posledních okamžiků nájezdů sil nepřítele. A zrovna tak bylo dobře, že bude mít možnost sledovat za těchto okolností Fulka. Šířily se fámy, že zisk z plenění a rabování je velmi vysoký. A až se Yvian ožení s tímto sinalým stínem ženy, může jménem své manželky požadovat evidování celého pokladu. Ano, usmála se na ně Štěstěna, že se Hunold nachází právě tuto noc zde na tomto břehu, aby pozoroval, zapisoval a připravil si zprávu pro vévodu.

Přesvědčení, že tyto loď, nyní beznadějně ztracené, nemají už žádnou možnost odpoutat se od návětrného břehu, s nestoudnou drzostí rozmístili kořistníci z pevnosti své lucerny podél břehu. Najdou-li se na lodích prostřádky, kteří zamíří ke břehu, vedeni těmito světelnými signály, tím lépe, ušetří tím jenom lupičům čas a námahu s jejich dopadením. A byla to tedy tato světla, jejichž paprsky pronikaly až za vzduté vlny, která zachytila první příď, jak se s kolébáním přibližuje. Rýsovala se do velké výšky, nadnášena mocnými vlnami, a již se ozývaly výkřiky vyčkávajících a rychle se nabízely a přijímaly sázky na přesné místo nárazu. Vysoko se vzepjala, pak se vrhla vpřed, přední část kýlu nad útesy. A pak - zmizela!

Pro muže na břehu to bylo setkání s neskutečným. Zpočátku si někteří s větší představivostí byli jisti, že to, co viděli, byl vrak lodi s přeraženým trupem a tvrdili, že to s ní hází blízko jejich sítí. Avšak široko daleko nebylo nic než pěna na větrem bičovaných vlnách. Žádná loď, žádný vrak.

Nikdo se nepohnul. Na chvíli je ovládla nedůvěra v důkaz, který na vlastní oči spatřili. Blížila se další z těch hrdých lodí. Tato mířila ke skalnatému výběžku, na kterém stáli Hunold s Fulkem, v tak neomylném kursu, jako by byla vedena kormidelníkem, pro lidské oko neviditelným. Připlouvala neohroženě. Žádní muži neviseli v lanoví, na palubě nebylo jediné živé duše.

A vlny opět loď zvedly, aby své břemeno roztříštily o ostré hrany útesu. A tentokrát byla loď tak blízko břehu, že Hunolda napadlo, že by z té opuštěné paluby bylo možné skočit na místo, kde právě stál on sám. Výš a výš se zvedala příď a na ní neskutečná vyřezaná hlava s rozevřenými čelistmi mířícími k obloze. Pak dolů - do vířící vody.

A byla pryč!

Hunold vymrštil ruku a pevně Fulka stiskl, jen aby v šokem sinalé tváři druhého muže spatřil stejně nevěřící výraz děsu. A když se přiblížila třetí loď a namířila si to přímo na útes, muži z Verlainu prchli a někteří při tom ječeli zděšením. Opuštěné lucerny osvětlovaly břeh v místech, kde se sítě vznášely ve zpěněné vodě, avšak bez jediného kousku plujícího dřeva.

Později se jedné ze sítí chytila ruka. Chytila a sevřela silou, která byla posledním zoufalým gestem k záchraně života. V přiboji se převalovalo tělo člověka, síť však držela a ruka nepouštěla. Pak následovalo dlouhé plavání ke břehu, až zbitý, polomrtvý plavec zůstal nehybně ležet s tvář v písku a spal.

III.

Zajatá čarodějnice

Nakonec se mezi obyčejným lidem Verlainu všeobecně připustilo, že ta mizící flotila, kvůli které se shromáždili, aby ji vyplnili, byla iluze poslaná démony. A tak by ani násilím nedostal Fulk příštího rána k onomu pruhu břehu jediného

člověka. Ne, že by dal takový rozkaz a vystavil své vůdcovství tak náročné zkoušce.

Záležitost s manželstvím Loyse musí být vyřízena ještě dřív, než se jakákoli zmínka o této události dostane do Karsu a poskytne tak legitimní důvod k odmítnutí dědičky Verlainu. A aby zahnal všechny pověřivé strachy, které by snad ti tři vévodovi agenti v sobě mohli skrývat, vzal je Fulk nepříliš ochotně do domu s pokladem a každého podaroval hodnotným suvenýrem; nemluvě o drahokamy vykládaném meči pro vévodu, který poslal jako důkaz svého obdivu k jeho chrabrosti, s nímž si vždy v bitvách počínal. Po celou tu dobu se však pod tunikou celý potil a potlačoval v sobě zcela nově nutkání příliš důsledně prozkoumávat temná zákoutí schodišť a chodeb.

Také si všiml, že žádný z jeho hostů neučinil jedinou narážku na to, co se na útesech udalo, a přemítal, zda to je dobré či špatné znamení. A teprve když se hodinu před obřadem sešli ve Fulkově soukromé komnatě vyhrazené k poradám, vytáhl Hunold z přední části svého kožešinového pláště malý předmět, který s jistou opatrností podržel v pruhu bledého slunečního světla, které na ně dopadalo od největšího okna.

Jak se Siric zvědavě předklonil, aby tu věc prozkoumal, stlačil své objemné břicho proti kolenům a přitom jednou či dvakrát krátce zafuněl.

„Copak to je, maršále, co to držíte? Sebral jste snad nějakému vesnickému spratkovi jeho hračku?“

Hunold tím náletem balancoval na dlani. Přestože to bylo neobratně zhotoveno, tvar toho vyřezaného předmětu byl zřetelný - byla to loďka. A zlomená tyčka představovala stěžeň.

„Tohle, ctihodnosti,“ odvětil měkce, „je ta impozantní loď, či jedna z těch impozantních lodí, které jsme viděli včera večer tam venku plout vstříc svému osudu. Ano, je to hračka, ale taková hračka, s jakou my si tady nehrajeme. A pro bezpečnost Karstu se vás, lorde Fulku, musím zeptat, co máte společného s těmi zplozenci temnoty - s čarodějnicemi Estcarpu?“

Fulk, nehybný, jako by byl uštknutý, stál a zíral na loď. V obličejí byl bledý, pak se v něm však zdvihl příval krve a tváře mu ztemněly. Zběsile bojoval o sebekontrolu. Jestliže to teď zahraje nesprávně, celá hra je ztracena.

„Poslal bych snad své lidi na útesy, aby se připravili k vyloupení vyřezávané loďky?“ opáčil Fulk hlasem, do kterého se mu nakonec podařilo dostat dostatečnou dávku předstíraného klidu. „Mám za to, že jste tu loďku vylovil dnes ráno z moře, maršále. Co vás však vede k přesvědčení, že byla součástí nějaké estcarpské magie, nebo že se ty lodě, které jsme viděli, zrodily z nějakého takového lstivého uskoku?“

„Vytáhl jsem to z písku dnes ráno, to ano,“ souhlasil Hunold, „avšak jsem si také vědom odvěkých klamů a iluzí estcarpských čarodějnic. Abych měl jistotu, prohledal jsem dnes ráno se svými muži pobřeží a našli jsme ještě něco jiného, a je to skutečně velký poklad, takový, který se vyrovná čemukoli z toho, co jste nám ukázal s tím, že to sem přinesly vlny. Marcu, Jothene!“ křikl a vzápětí vstoupili dva vévodovi zbrojnoši. Vedli mezi sebou svázaného vězně, zdáli se však nesví, že se ho musí dotýkat.

„Dávám vám část oné flotily,“ řekl Hunold a hodil Fulkovi loďku. „A teď, lorde Fulku, vám ukážu, kdo za tím vězí, pokud se nemýlím, a já si vůbec nemyslím, že se mýlím!“

Na zajatce potažené skvrnami soli, kteří byli vyvlečeni z nenasytného chřtánu moře, byl Fulk zvyklý, a kroky, které v takové věci podnikal, byly rychlé a většinou směřovaly k jednomu cíli. A i s problémem, jako byl tento, se už jednou setkal a vypořádal se s ním dobře. Hunold s ním možná na okamžik oťrásl, ovšem bylo to jen na velmi krátký okamžik. Jeho sebevědomí se vrátilo v plné síle.

„Takže,“ řekl a pohodlně se opřel v křesle s úsměvem člověka, který pozoruje zábavu lidí nepříliš znalých světa, „vy jste si přivedl čarodějnici.“ Nestoudně vyzývavým pohledem si tu ženu prohlédl. Bylo to hubené stvoření, měla však v sobě jiskru - bude zdrojem dobré zábavy. Možná, že by se jejího krocení rád ujal Hunold. Žádná z těch čarodějnic nikdy nepatřila mezi krásky a tahle byla řádně vymáčená, jako kdyby bojovala s vlnami alespoň měsíc. Zaměřil se pozorněji na oblečení, které zakrývalo její rovné, štíhlé končetiny.

Tvořily ho jednotlivé části koženého oděvu - takového, jaký se nosí pod brnění! Vyrazila tedy ozbrojena. Fulk se zavrtěl. Takže čarodějnice v brnění a ta přízračná flotila! Byl Estcarp v pohybu a mířil snad na Verlaine? Jeho pevnost měla u Estcarpu několik vroubek, které by si s ním případně mohli chtít vyřídit, dosud se však nezdálo, že by si kdokoli ze severu byl vědom jeho činnosti. Odsunul to však dál do podvědomí, aby to nechal k pozdějším úvahám; teď musí přemýšlet o Hunoldovi a co je třeba udělat, aby Karsten zůstal spojencem.

Obezřetně se vyhnul očím zajatkyně, snažil se však prosadit jistou míru své staré nadřazenosti.

„Copak se v Karsu ještě nestalo všeobecně známou věcí, maršále, že tyhle čarodějnice dokážou silou svých očí přimět muže, aby uposlechli jejich vůle? Jak vidím, vaši zbrojnoši se na ten útok nijak nepřipravili.“

„Člověku by se zdálo, že o čarodějnicích něco víte.“

Teď opatrně, pomyslel si Fulk. Tenhle Hunold nezískal místo po Yvianově pravici jenom jen pro schopnost vládnout mečem. Nesmí být příliš vyprovokován, jen mu je třeba ukázat, že Verlaine není žádným hnězdem zrádců, ale ani hňupů.

„Estcarp pocítil náš mys návštěvou již dříve,“ usmál se Fulk.

Když Hunold uviděl ten úsměv, křikl na své muže rozkaz: „Tvůj plášť přes její hlavu, Marku!“

Od chvíle, kdy ji přivedli, se žena nepohnula a nevydala jediné hlásky. Bylo to, jako by se jednalo o tělo bez duše i rozumu. Možná byla ještě omámena následky vyčerpávajícího zápasu z vlnami, napůl omráčená úderem o skalisko.

Nicméně žádný muž v prostorách Verlainu nepoleví v ostražitosti jenom proto, že jejich věžeň neječí, neprosí či nesvádí marný boj. Jakmile záhyby pláště spočinuly na hlavě a ramenou zajatkyně, naklonil se Fulk v křesle dopředu a opět promluvil, přičemž svá slova adresoval spíše jí než mužům, které zdánlivě oslovoval - v naději, že se mu podaří dostat z ní nějakou odpověď či reakci, ze které by mohl posoudit, jak dalece je při vědomí.

„Copak vám také neřekli, maršále, jak se tyto čarodějnice odzbrojují? Je to velice prostý a někdy i příjemně zábavný - proces.“ A záměrně se uchýlil k obscénnímu gestu.

Siric se rozesmál a oběma rukama objal svůj natřásající se břich, aby ho podepřel. Hunold se usmál.

„Vám se ve Verlainu skutečně dostává delikátních radovánek,“ souhlasil.

Pouze lord Duarte zůstal mlčenlivý, pohled sklopený na ruce spočívající na kolenou, zatímco si splétal a rozplétal prsty.

Po hubených tvářích starého muže se pod vousy pomalu šířila hnědá červeň ruměnce.

Napůl zakrytá postava se ani nepohnula, neozval se žádný zvuk vyjadřující protest.

„Odvedte ji,“ přikázal Fulk, byl to malý test jeho moci. „Předejte ji majordomovi; ten ji uschová do bezpečí pro naše pozdější radováanky. Všechny radováanky totiž potřebují ten správný čas.“ Opět byl hostitelem překypujícím zdvořilostí, jistý si svou pozicí. „A nyní je před námi záležitost našeho vévody - jeho žádost o nevěstu.“

Fulk vyčkával. Nikdo by nedokázal odhadnout intenzitu napětí, se kterým očekával příští Hunoldova slova. Dokud Loyse nestane před oltářem v oné jen zřídka používané kapli, s rukama bezpečně na sekeře, a dokud Siric neodsípá ta správná slova, může Hunold jménem svého pána všechno odvolat. Jakmile však Loyse bude paní vévodkyně z Karstenu, i když jenom podle jména, pak Fulk získá volné ruce k postupu podle předem pečlivě připraveného plánu. „Tak, tak,“ zafuněl Siric, s námahou se postavil a urychleně se soustředil na uhlazení faldů svého pláště. „Svatba - nesmíme nechat naši paní čekat, že ano, lorde Duarte - je to mladá krev, netrpělivá krev. Tak pojďme, pojďme, pánové - je tu ta svatba!“ Tohle je jeho úloha v této záležitosti a tak pro jednou přijde ten mladý vojenský kariérista s ledovými očima o vedoucí roli. Je daleko vhodnější a správnější, aby sekeru podal a jejich vládce zastoupil lord Duarte, příslušník nejstaršího šlechtického rodu v Karstenu. Bylo to jeho vlastní moudré doporučení, a než opustili Kars, Yvian mu za to srdečně poděkoval. Ano, Yvian přijde na to, že... přichází na to, že spolu s mocí Chrámu Bratrství a podporou starých rodů nebude již nucen naslouchat chvástálům jako je Hunold. Ať je tomuto manželství žehnáno a Hunoldova hvězda pohasne!

Bylo chladno. Spěchala po balkonu velkého sálu, který byl srdcem pevnosti. Když se pronášely přípitky, tak povstala, na jejich povinně zbožné ideje o štěstí v jejím novém životě však nijak nereagovala - štěstí! Neměla o tom žádnou představu. Chtěla pouze svobodu.

Jakmile za sebou zabouchla dveře svého pokoje, zasunula všechny tři závory, které by vydržely i nápor útočného beranidla, a dala se do práce. S hrdla, hlavy, uší a prstů strhla šperky a hodila je na hromadu, dlouhou róbou z kožešiny odkopla stranou. Nakonec stanula před zrcadlem na šálu, příliš vzrušená na to, aby cítila chlad, který pronikal zdi kolem ní, nezapletené vlasy jí ztěžka spočívaly na ramenou a jako závěsy padaly dolů k nezahaleným slabinám. Hrst po hrsti je nemilosrdně nůžkami odstříhovala a jednotlivé dlouhé prameny nechávala klesat na šál. Nejprve na délku šije a pak pomaleji a neohrabaněji až na krátké štětičky, které by člověk běžně pod drátěnou čapkou a helmici očekával. Triky, které s opovržením odmítla použít, když ji k tomu Bettris pobízela, teď s pečlivou soustředěností uplatnila. Do nevýrazného obočí si lehce vetřela směsici sazí, na krátké silné řasy použila více. Byla tak soustředěná na detaily, že nevzala v úvahu celek. Nyní odstoupila od zrcadla, aby v něm kriticky zhodnotila svou tvář, a to, co spatřila, ji úplně zaskočilo.

Její nálada prudce stoupala; byla si téměř jistá, že může napochodovat dolů do sálu, aniž Fulk pozná, o koho se jedná. Dívka přispěchala k posteli a začala si oblékat jednu část výstroje, kterou si tak dobře připravila, za druhou. Opasek k připnutí zbrani se měkce obemkl kolem jejího pasu, už se natáhla pro sedlové brašny. Pohyb ruky se však zpomalil. Proč náhle tolik váhá s odchodem z Verlainu? V průběhu dne se zúčastňovala jednotlivých ceremonií, svůj záměr skrývala a věrně se ho držela jako nejceněnějšího vlastnictví. A velmi dobře věděla, že hostina je tou nejlepší zástěrkou, v jakou mohla vůbec doufat, a že pod ní uskuteční svůj útek. Loyse pochybovala, že by se této noci našel strážný, ať už uvnitř nebo vně pevnosti, který by byl příliš horlivý ve výkonu své strážní povinnosti - kromě toho znala tajný východ.

Přesto ji tam něco drželo a připravovalo o cenné okamžiky. A popadlo ji tak silné nutkání vrátit se na balkon, ze kterého se dal přehlédnout celý sál a tajně sledovat hodovníky, že zamířila ke dveřím, aniž si byla vědoma, že by se tak sama rozhodla.

Co to řeklo to děvče? Někdo přichází na křídlech bouře - chop se příležitosti a dobře ji využij, Loyse z Verlainu! Tak dobře, tohle je skutečně její příležitost a ona je připravena využít ji se vši moudrostí, které jí život ve Fulkově domě přiměl dosáhnout.

Když se však pohnula, nebylo to ve směru jejích tajných chodeb, o kterých Fulk ani jeho muži nic nevěděli, ale k těm dveřím. A zatímco bojovala s nutkáním a tou nesmyslnou lehkomyšlností, odsunula její ruka závory a ona se ocitla v chodbě a pak už podpatky jejích bot cvakaly na schodech, které ji zavedou na balkon.

Stejně jako teplo sálající ze srdce pevnosti nestoupalo výš, aby ohřálo tyto horní prostory, přicházel hluk zdola jenom jako jednolitý lomož, ve kterém žádný hlas, nápěv či píseň k ní nedolehly jako jednotlivá slova. Muži pili, jedli a brzy začnou přemýšlet o dalších povyraženích. Loyse se otřásla, stále však otálela, pohled upřený na tabuli a ty, kteří tam seděli, jako kdyby bylo nutné bedlivě sledovat jejich pohyby.

Siric, který v kapli Verlainu skutečně na krátkou dobu dosáhl jisté míry důstojnosti - nebo to snad byly róby patřící jeho úřadu, které propůjčily jeho nadmutému tělu ono momentální vzezení - nebyl opět nic jiného než ohromný břich, ládující si do úst obsah nekonečné řady mís, třebaže jeho spolustolovníci se již dávno obrátili k vínu.

Bettris, která neměla právo na místo u stolu, dokud Loyse neodešla - a toho si byla dobře vědoma, neboť Fulk v některých případech trval z čistého rozmaru na dodržování správného chování - mezitím číhala na svou příležitost. A nyní, ozdobená onou křiklavou broží z místnosti s pokladem, opírala se o vyřezávané opěradlo křesla svého milovníka, připravená na projevy jeho pozornosti. Avšak, jak si Loyse všimla, neboť vzhledem k tomu, že byla pouze pozorovatelem, vnímala celou situaci intenzivněji, Bettris také tu a tam věnovala postranní, vypočítavý pohled maršálovi Hunoldovi. Úmyslně vystavená oblina jejího bílého ramena s d'olíčky, umně orámovaného rudým vínem róby, tu kradmou výzvu k pozornosti ještě zdůrazňovala.

Lord Duarte seděl schoulený sám do sebe na svém trůnu, ze kterého zabíral méně než dvě třetiny, a civěl do číše,

kteřou držel, jako by na jejím dně četl poselství, které by raději ani nevěděl. Prosté linie jeho švestkově fialové róby a ztrhaná vyzáblost rysů ve starém obličejí mu v té opulentní, hýřící společnosti dodávaly poněkud mrtvolného vzhledu a on se ani nesnažil předstírat, že se baví.

Už musí jít - teď hned! V kůži a kroužkovém brnění a pláští pocestného představovala temný stín mezi mnoha jinými stíny, nemusela se bát, že ji objeví oči zkalené vínem, a byla po nějakou dobu v bezpečí. A bylo takové chladno, chladněji, než když jinovatka ohlašující nástup zimy ozdobí zdi svými kresbami, a jaro přitom již pokročilo! Loyse se obrátila k odchodu. Sotva však udělala dva kroky, ten nevyslovený rozkaz, který ji sem přivedl, ji přinutil vrátit se zpět k zábradlí.

Hunold se právě naklonil k jejímu otci, aby mu něco řekl. Byl to pohledný muž; zájem Bettris na sebe nenechal dlouho čekat. Jeho obličej i vlasy jako liščí chvost byly ve svém mužném zabarvení stejně svěží a živé jako Fulkovy. Rukama naznačil rychlé gesto a Fulk propukl ve svůj pověstný, burácivý smích, jehož slabá ozvěna dolétla k Loysiným uším. Na Bettrisině tváři se však objevil užaslý výraz. Chytila Fulka za rukáv, který spočíval na opěradle křesla, a její rty se pohybovaly slovy, která Loyse nedovedla uhádnout. Ani se na ni nepodíval a jeho ruka vylétla a smetla ji stranou, pryč od stolu, takže se nemotorně rozplácla v prachu za jejich křesly.

Lord Duarte povstal a položil číši na stůl. Bílými, tenkýma rukama s pletenci modrých žil si přitáhl široký kožešinový límec róby těsněji kolem hrdla, jako by on sám jediný v celé společnosti pocítil stejný chlad, který ochromoval Loyse. Pomalu promluvil a bylo zřejmé, že to byla slova protestu. I ze způsobu, jakým se odvrátil od stolu, bylo jasné, že od svých společníků neočekává žádnou zdvořilou odpověď či souhlas.

A zatímco se nejstarší z vévodových vyslanců prodíral mezi stoly méně významných mužů, které stály na podlaze pod zvýšeným pódiem, aby se vydal po schodech vzhůru do svého apartmá, Hunold se smál a Fulk bubnoval pěsti do stolu, což byl signál sluhům, aby dolili víno.

Náhle propukl u dveří do sálu rozruch. Dovnitř vešli muži v brnění a plné zbroji a zatímco mířili k pódiu, ostatní jim ustupovali z cesty. Hluk v sále zčásti odumřel, neboť mezi dupajícími strážemi se objevil zajatec. Loyse se zdálo, že mezi sebou postrkovali muže, jehož ruce byly za zády svážené. Proč se však také rozhodli přikrýt mu hlavu pytlíkem, takže na jejich šťouchance reagoval slepým klopýtáním, to nedokázala uhodnout.

Fulk mávl prudce paží, aby udělal na stole mezi sebou a Hunoldem místo, čímž porazil Duartovu číši, takže zbytky jejího obsahu postříkaly Sirica, jehož vášnivých protestů si však ani jeden ani druhý nevšímal. Z kapsy vytáhl pán Verlainu dvojicí kotoučů, hodil je do vzduchu a pak je nechal kroužit na desce stolu, až padly a bylo možno přečíst text na jejich vrchních stranách. Přistrčil je Hunoldovi a nabídl mu možnost prvního vrhu.

Maršál je sebral, s poznámkou, která vyvolala smích si je prohlédl, a hodil. Hlavy obou mužů se sklonily a pak byla řada na Fulkovi, aby se jich chopil a házel. I přes drsný způsob, jakým byla odvržena, se Bettris opatrně přiblížila, v očích upřených na rotující disky stejné napětí jako v očích obou mužů. Jakmile dokroužily, chytila se znovu Fulkova křesla, jako by jí výsledky tohoto hodu dodaly nové odvahy, zatímco Fulk se zachechtal a šprýmovně svému hostu zasalutoval.

Hunold povstal a obešel konec stolu. Když sestupoval dolů, aby stanul tváří v tvář nevidoucí zajatkyni, ti, kteří stáli kolem ní, utvořili široký kruh. Neudělal žádný pokus stáhnout ji z hlavy pytel, avšak jeho prsty hmatly po kožené kazajce a pustily se do tkaniček, kterými byla zavázaná. Jediným škubnutím ji otevřel až k pasu a ze shromáždění zazněl povzbudivý výkřik.

S pohledem upřeným na úšklebky mužů přesunul maršál svůj stisk na rameno zajaté ženy a pak, v demonstraci síly, překvapivě na jeho drobnou postavu, si ji hodil přes rameno a zamířil ke schodišti. Fulk nebyl jediný, kdo nesouhlasil se skutečností, že přijde o plánovanou zábavu, Hunold však jen krátce zavrtěl hlavou a šel dál.

Půjde Fulk za ním? Na to Loyse už nečekala. Jak by se mohla postavit Fulkovi - či dokonce Hunoldovi? A proč by zrovna ze všech těch, které se v minulosti staly nedobrovolnými oběťmi Fulka a jeho mužů, měla pomoci právě této jediné? Přestože bojovala proti vědomí, že v této věci musí něco udělat, nohy ji nesly vpřed, přinuceny jednat proti jejímu zdravějšímu úsudku.

Znovu spěšně zamířila do své komnaty, přičemž zjistila, že běžet v novém převleku je daleko snadnější než v róbách, které přísluší jejímu pohlaví. A znovu trojitá závora se zaduněním zapadla, Loyse se sebe shodila plášť, odrazu stíhlé postavy mladíka v brnění, který se objevil v zrcadle, si nevšímal. Pak se odraz pokřivil, neboť zrcadlo se stalo dveřmi. Za nimi nebylo nic než tma. Loyse se bude muset spolehnout pouze na svou paměť a na ty početné výpravy, které podnikala od doby, kdy před třemi roky náhodou narazila na tento vnitřní Verlain, o jehož existenci, jak se zdálo, neměl nikdo jiný v pevnosti nejmenší tušení.

Nejdřív schody; hnala se po nich dolů a hlasitě je počítala. Dole chodba a prudká zatáčka do další. Při běhu se lehce dotýkala zdi jako vodítka a snažila se vybavit si správnou cestu ke svému cíli.

Znova schody, tentokrát vzhůru. Potom osvětlené kolečko na jedné zdi, ukazující na jednu z tajných špehyrek - tahle musí vést do obsazeného pokoje. Loyse si stoupla na špičky a nahlédla dovnitř. Ano, byla to jedna z ložnic pro významné hosty.

Lord Duarte, který bez své svrchní róby s širokým kožešinovým límcem vypadal ještě sevrklejší a povadlejší, přešel kolem nohou postele a zastavil se před krbem, zvedl ruce a nastavil je žáru ohně a jeho malá ústa se pohybovala, jak se mu v hlavě převalovala trpká slova či myšlenky, které prostě nesly jen tak vychrlit.

Loyse běžela dál. Další špehyrka byla temná, byl to bezpochyby pokoj Sirica. Ještě zrychlila, aby dospěla až na konec, kde druhé zlatavé kolečko prozrazovalo přítomnost světla. Byla si sebou tak jistá, že okamžitě šmátrala po tajném vchodu, aniž nejprve nahlédla dovnitř.

Mumlání - zvuky pŕtyčky. Veškerou svou vahou se opřela o skrytou pružinu. Nic se nestalo. Nikdo mechanismus nepromazával, nebyl důvod udržovat ho funkční. Loyse se otočila zády, ramenem se opřela o pružinu, dlaněmi se

vzepřela o protější stěnu úzké chodbičky, napjala síly a v okamžiku, kdy se dveře rozlétly, chytla se za okraje otvoru a zachránila se tak před pádem.

Rychle se otočila a hbitým pohybem člověka, který tajně a vytrvale trénoval, tasila meč. Z postele, na které Hunold zápolil ve snaze přitlačit k ní svou kroucí se oběť, na ni pohlédl jeho vyděšený obličej. Hned se však vzpamatoval a s mrštností kočky sklouzl na opačnou stranu, čímž ženu pustil ze sevření a skočil ke svému opasku zavěšenému na blízké židli.

IV.

Vnitřní chodby

Loyse úplně zapomněla na svůj nový převlek a neuvědomila si, že v ní tedy Hunold nejspíš vidí jiného muže, který mu přichází pokazit zábavu. Ačkoli držela v ruce meč, vytrhl rychle šipkovou pistoli, což bylo v rozporu s odvěkým zvykem. Jeho muška však nerozhodně posakovala z onoho vetřelce na ženu na posteli, která, i přestože měla svázané ruce, se k němu posouvala přes zmuchlané přikrývky.

Vedena spíše instinktem než úmyslem uchopila Loyse svrchní róbu, kterou se sebe při svlékání shodil, a hodila ji na něj, čímž si pravděpodobně zachránila život, neboť silné záhyby tkaniny mušku vychýlily a místo v její hrudi skončila šipka s chvěním ve sloupku postele.

Hunold zaklel, kopl do chuchvalce látky a hbitě se otočil k ženě na posteli. Ta však neudělala jediný pohyb, aby unikla. Jenom stála a s podivným klidem na něj hleděla. Pootevřela rty a z prostoru mezi nimi vyklouzl oválný předmět a zůstal viset na krátkém řetízku, který svírala mezi zuby.

Maršál znehybněl. Jeho oči pod přivřenými víčky však jezdily ze strany na stranu a pozorovaly pomalý kyvadlový pohyb onoho kalného drahokamu.

Loyse teď stála poblíž nohou postele a sledovala scénu, která by klidně mohla být částí nějaké noční můry. Žena se k ní podél okraje postele přibližovala a Hunold, oči upřené na kámen na úrovni brady, se pohyboval za ní. Ted' své svázané ruce nastavila Loyse a její tělo vytvořilo částečnou překážku mezi dívkou a Hunoldem.

Hunoldovy oči se stále pohybovaly tam a zase zpět a pak, když pohyb drahokamu ustal, zůstal nehnutě stát. Čelist mu ochable klesla, podél linie vlasů mu začaly naskakovat krupičky potu.

Síla, která ji sem přivedla a hýbala s ní jako s figurkou ve hře někoho jiného, držela Loyse stále ve své moci. Přejela ostrým čepele přes provazy poutající ženina zápěstí, prořízla kruté smyčky a osvobodila ruce, jejichž kůže byla rozbrázděná a fialová. A když poslední kus padl k zemi, sklesly ženiny paže bezvládně k jejím bokům, jako by nedokázaly uposlechnout její vůle.

Hunold se konečně pohnul. Ruka, která svírala zbraň, začala opisovat oblouk, avšak pomalu, jako by na ni tlačila velká tíha. Kůže se mu leskla potem, na ochablém spodním rtu se mu nahromadila slina, protáhla se, rozhoupala a ukápla na hrudník, který se mu prudce zvedal.

Oči měl živé, plné zuřivé nenávisti a narůstající paniky. Jeho ruka však pokračovala v pohybu a oči zůstávaly jako přikovány ke kalnému drahokamu. Ramenem mu proběhlo zachvění. Přes těch pár stop prostoru, který je odděloval, dokázala Loyse vycítit agónii jeho marného boje. Již nechtěl zabít; chtěl pouze uniknout. Avšak pro maršála z Karsu nebylo úniku.

Ústí hlavně se dotklo měkké, sluncem neopálené části jeho prsou, kde hrdlo přecházelo do oblouku hrudníku. Sténal, velice potichu, jak by sténalo plapené zvíře, pak cvakla spoušť.

Hunold zachrčel, vykašlal krvavou pěnu a uvolněn ze svěráku vůle, která ho přinutila zabít sám sebe, zavrával. Žena mrštně uskočila a současně odstrčila Loyse stranou. Padl vpřed, tělo zhroucené na posteli, kolena na zemi jako člověk v pozici úpěnlivé prosby, a v křečích škubal za pokrývky.

Žena poprvé pohlédla přímo na Loyse. Pokusila se zvednout jednu z těch hrozivě oteklých a zduřelých rukou k ústům, snad aby uchopila ten kámen. A když se to nepodařilo, sáním vtáhla drahokam zpět mezi rty a velitelsky kývla k otvoru ve zdi.

Loyse si už nebyla tak jistá. Celý život slýchala o magické síle Estcarpu. To však byly báchorky o vzdálených věcech, které na posluchači nevyžadovaly, aby všemu uvěřil. Zmizení flotily před útesy z minulé noci jí popsala Bettris, zatímco ji oblékala k obřadu. V tu chvíli však byla tak pohlcena svými plány a obavami, že to zavrhl jako mimořádně přehnanou záležitost.

To, co se odehrálo zde, však bylo něco, co přesáhlo všechny její představy a ona se z blízkosti té čarodějnice odtáhla a vklopýtala napřed do prostorů vnitřních chodeb s jediným přáním, aby se jí podařilo, či aby našla odvahu zavřít tu druhou venku, tak aby mezi nimi zůstala spolehlivá zeď. Ta žena se však vydala pohotově za ní, s hbitostí, která svědčila o tom, že má stále ještě zásoby energie; i přes hrubé zacházení, kterého se jí dostalo.

Loyse neměla žádnou touhu zdržovat se v přítomnosti Hunoldova těla. Stejně tak si nebyla jistá, zda se Fulk, ošizený o svou zábavu, nevrátí každým okamžikem dovnitř. Skryté dveře však zabouchla s maximální neochotou. A když po ní ta žena zatápala jednou ze svých nepoužitelných rukou, oťásla se po celém těle. Zahákla prsty za opasek, který čarodějnice stále ještě držel roztrhaný oděv na těle, a táhla ji za sebou.

Mířily k její vlastní komnatě. Zbývalo jen velmi málo času. Jestli Fulk za maršálem přijde - jestli Hunoldův osobní sluha náhodou do toho pokoje nakoukne - nebo jestli ji z nějakého důvodu bude její otec chtít vyhledat - ! Před svítáním musí být pryč z Verlainu, čarodějnice nečarodějnice! A s tímto pevným rozhodnutím vlekla cizinku dál temnými chodbami.

Teprve když se opět ocitla na světle, nedokázala být tak necitelná, jak jí její nutkání spěchat diktovalo. Vzala kousek plátna a omyla a převázala hluboké brázdy vydřené do zápěstí té druhé ženy. A ze svých zásob oblečení jí nabídla možnost výběru.

Konečně čarodějnice ovládla své tělo do té míry, že dokázala utvořit z rukou pod svou špičatou bradou mističku. Pak

nechala drahokam do toho úkrytu z prostoru mezi rty vyklouznout. Očividně si nepřála, aby se ho Loyse dotkla, což by ta dívka ani neudělala, pokud by na tom nezávisela její svoboda.

„Tohle kolem mého krku, prosím,“ byla první slova té ženy.

Loyse uchopila řetízky s kamenem, rozeplula patentek a opět ho zapnula pod kostrbatým okrajem vlasů, které musely být ostříhány stejně usměchaně a neodborně jako její vlastní - a možná i ze stejného důvodu.

„Děkuji vám, lady z Verlainu. A teď, prosím, kdybyste byla tak laskavá,“ měla zastřený hlas, jako kdyby se prodíral vyprahlým hrdlem, „sklenku vody.“

Loyse jí podržela šálek u úst. „Vaše díky na mou adresu jsou sotva nutné,“ odpověděla s veškerou smělostí, které byla schopná. „Zdá se, že s sebou nosíte zbraň, která je stejně mocná jako ocel!“

Oči čarodějnice se na ni přes okraj šálku smály. Když se Loyse setkala s tímto projevem vlídnosti, ztratila něco ze své posvátné bázně. Byla však ještě mladá, neobratná, nejistá sama sebou a pocity, které trpce odmítala.

„Byla to zbraň, kterou jsem nemohla použít, dokud jste neodpoutala pozornost mého samozvaného společníka, vznešeného maršála. Je to zbraň, kterou bych si nedovolila nechat padnout do cizích rukou, ani za cenu záchrany svého života. Avšak nechme toho -“ Zvedla ruce a prohlédla si obvazy kolem zápěstí. Potom se rozhlédla po rozházeném pokoji, všimla si šálu na podlaze, na němž stále ještě ležela hromádka ustříhnutých vlasů, a sedlových brašen na truhlici.

„Vy nemáte v úmyslu cestovat za svým ženichem, paní vévodkyně?“

Snad to byl tón jejího hlasu, snad to byla její moc, které přiměla Loyse k otevřenosti, neboť odpověděla přímo a popravdě.

„Nejsem tady v Karstenu žádnou vévodkyní, paní. Ach ano, dnes ráno nade mnou ta slova před Yvianovými lordy pronesli a potom padli na kolena a vzdali mi hold.“ Nepatrně se usmála, když si vzpomněla, jaké utrpení to bylo pro Sirica. „Yviana jsem si nevybrala. Tuhle svatbu vítám jenom proto, že mi pomůže při zamaskování útěku.“

„A přesto jste mi přišla na pomoc,“ konstatovala druhá žena s tázvým podtónem, velké temné oči zkoumavě upřené na Loyse, ve které ten pohled vyvolal palčivý pocit.

„Protože to jinak ani nešlo!“ vzplanula. „Něco mě tu drželo. Vaše kouzla, paní?“

„Ano, svým způsobem. Použila jsem jistou metodu a vyzvala každého v této pevnosti, kdo by měl schopnost mě vnímat. Zdálo by se, že toho sdílíme víc než jen společné nebezpečí, lady z Verlainu, nebo,“ na tváři se jí objevil upřímný úsměv, „vzhledem k tomu, že jste si vyměnila své běžné roucho za toto cestovatelské, lorde z Verlainu.“

„Jsem Briant, potulný rytíř,“ upřesnila Loyse, která se na podobný okamžik připravila již před celou řadou dní.

„A kam máte namířeno, Briante? Do Karsu, hledat si místo? Nebo na sever? Na severu bude po potulných rytířích poptávka.“

„Estcarpské války?“

„Řekněme spíše, že válka je na cestě k nim. To je však jiná záležitost.“ Vstala. „O té můžeme podrobně hovořit, až budeme mimo tyto stěny. Jsem si totiž jistá, že cestu ven znáte.“

Loyse si přes rameno zavěsila sedlové brašny a přes přílbu bez jakékoli ozdoby na špici si přetáhla kapuci pláště. Když se otočila, aby zhasla světelné koule, ukázala čarodějka energickým pohybem na šál na podlaze. Podrážděná vlastní zapomětlivostí, dívka ho popadla a chuchvalce vlasů vhodila do skomírajícího ohně.

„Tak je to správné,“ konstatovala druhá žena. „Nenechte tu nic, co by se dalo použít k tomu, aby vás dostali zpět - ve vlasech je síla.“

Rychle pohlédla na prostřední okno.

„Tohle vede na moře?“

„Ano.“

„Pak tedy zanechte falešnou stopu, Briante. A tou ať je smrt Loyse z Verlainu!“

Otevřít okno dokořán a pohodit před něj její nádhernou svatební róbu bylo dílo okamžiku. Čarodějka ji však ještě vyzvala, aby na hrubou hranu kamenného parapetu připevnila cár ze svého spodního prádla.

„Ocitnou-li se před takto otevřeným oknem,“ konstatovala velitelským hlasem, „pochybuji, že budou pátrat příliš vytrvale po dalších únikových cestách z této komnaty.“

Opět prošly vchodem za zrcadlem a nyní cesta vedla temnotou, kde Loyse naléhala, aby se držely těsně u zdi po pravé straně a sestupovaly jen pomalu. Stěna jim pod rukama postupně vhlhla a zatuchlý pach moře s příměsí letité hniloby naplňoval okolní prostory. Dolů, stále jenom dolů a již bylo přes zed' slyšet slabé, jednotvárné hučení vln. Loyse počítala schod za schodem.

„Tady!“ zvolala. „Tady je průchod, který vede na to podivné místo.“

„Podivné místo?“

„Ano. Jdu tam jen nerada, nemáme však zrovna na vybranou. Musíme počkat na první paprsky úsvitu, aby nám ukázaly cestu ven.“

Pomalů se začala šourat vpřed a v nitru bojovala s odporem, který v ní narůstal. V minulosti tudy šla třikrát a pokaždé v sobě nesla tu tichou válku, ve které její tělo představovalo bitevní pole. Opět poznala, jak se probouzí ta zlá předtucha, vznášející se nad ní jako přízrak, ta hrozba číhající v temnotě, která je příslibem něčeho intenzivnějšího a strašnějšího než jen tělesné bolesti. Přesto však tápala dál, prsty zaklesnuté za opaskem společnice, kterou táhla s sebou.

Z temnoty Loyse slyšela těžké oddychování, pak náhlé zadržení dechu a pak ta druhá žena promluvila tichým šepotem, jako kdyby se poblíž krčilo něco, co by mohlo její slova zaslechnout.

„Tohle je místo, kde sídlí Síly.“

„Tohle je podivné místo,“ opakovala Loyse umíněně. „Nelíbí se mi tu, ale je tu brána z Verlainu.“

Přestože nic neviděly, poznaly, že vyšly z úzké chodby do otevřenějšího prostoru. Nad hlavou Loyse zahlédla jasný

světelný bod - vysoko nad skalní trhlinou viselo signální světlo osamělé hvězdy.

A teď se objevilo další nevýrazné světlo, to se však náhle rozzářilo, jako kdyby z něj někdo stáhl tlumící clonu.

Pohybovalo se vzduchem vysoko nad zemí - kulatá šedivá skvrna. Loyse zaslechla tiché prozpěvování, slovům však nerozuměla. Ten zvuk se v chvějivých vibracích nesl okolním prostorem, který byl nasycen zvláštním nábojem. Jak se světlo stávalo intenzivnějším, poznala, že přichází z drahokamu čarodějky.

Pokožka jí pálila, vzduch kolem nich byl nabit energií. Loyse pocítila dychtivou touhu - sama však nevěděla, po čem. Při předchozích návštěvách tohoto místa byla dívka ustrašená a aby ten strach ovládla, nutila se setrvat co nejdéle.

Teď však zůstal strach někde za ní a tento nový pocit byl takového druhu, že ho nedokázala pojmenovat.

Čarodějka, kterou prozrazovalo světlo drahokamu na hrudi, se kývala ze strany na stranu, obličej nehybný a hluboce soustředěný.

Ze rtů jí stále unikal proud slov - naléhavá prosba, zdůvodňování, ochranné zaklínání - Loyse ani nedokázala určit, jaká další. Dívka pouze věděla, že jsou obě polapeny v ohromné vlně nějaké oživující substance čerpané z písku a skály pod jejich nohama, z okolních stěn, z něčeho, co po celá dlouhá staletí zůstávalo spící, aby se to náhle probudilo a přišlo k plnému vědomí.

Ale proč? A co to je? Loyse se pomalu celá otočila a civěla do temnoty, kterou však nemohla prostým okem proniknout. Co se to skrývalo hned za tím ostrůvkem bledého světla, které jim poskytoval ten drahokam?

„Musíme jít!“ ozvala se čarodějka naléhavým tónem. Tmavé oči měla široce rozevřené, rukou neohrabaně tápala po Loyse. „Nedokážu ovládat síly mocnější než své vlastní! Tohle místo je velmi staré a také je odtržené od lidské rasy a sil, které známe. Kdysi zde byli uctíváni bohové, bohové, jejichž oltáře nebyly vztyčeny po tisíc let. A pozůstatky jejich staré magické síly se probouzí! Kde je ta vaše brána? Musíme se o to pokusit, dokud ještě můžeme.“

„To světlo vašeho drahokamu -“ Loyse zavřela oči a v paměti si snažila celé místo vybavit, tak jako si předtím vybavila ostatní skryté chodby. „Támhle,“ opět oči otevřela a ukázala dopředu.

Krok za krokem se čarodějka pomalu pohybovala tím směrem a s ní, jak Loyse doufala, i světlo. Po pravé straně se ze tmy vynořily široké, hrubě otesané a věkem ohlazené schody. Loyse věděla, že vedou k plochému kamennému bloku s jistými zlověstně vyhlížejícími rýhami, který ležel přímo pod puklinou v klenbě, takže se v určitých intervalech koupal ve zlatém či stříbrném světle slunce a měsíce.

A kolem této platformy, tvořené širokými schody, se krok za krokem plížily k vzdálené stěně. Světlo drahokamu ozářilo sesutou zeminu ležící pod Loysinou branou. Šplhat po změti kamení a jílu bude v téhle temnotě riskantní, avšak naléhavost v hlase čarodějky na ni silně zapůsobila.

Výstup byl mimořádně náročný; přesně jak se Loyse obávala. Přestože si její společnice nijak nestěžovala, bylo jí jasné, že používat ty oteklé ruce musí být opravdová muka. Kde mohla a když mohla, dívka tu ženu tlačila či táhla a ujela-li jim půda pod nohama a hrozil pád zpět na dno, vzájemně se k sobě přitiskly. Konečně byly venku, ležely na hrbolaté zemi porostlé travou, obklopeny sláným vzduchem, a mdlé šedavé světlo na obloze prozrazovalo, že noc je téměř u konce.

„Moře nebo pevnina?“ zeptala se čarodějka. „Najdete někde u břehu loďku, nebo se musíme spolehnout na svoje nohy a vydat se do hor?“

Loyse se posadila. „Nic z toho,“ odpověděla úsečně. „Tohle místo leží na konci pastvin mezi pevností a mořem. Touto dobou zde volně vypouštějí přebytečné koně, aby se tu jen tak potulovali, než jich bude zase potřeba. V jedné chatrči poblíž brány je jezdecká výstroj. Ta ale může být hlídána.“

Čarodějka se zasmála. „Jedním strážným? Dost málo na zastavení dvou odhodlaných žen a jejich touhy jednat ještě dnes v noci či spíše dnes ráno. Ukažte mi tu chatrč s výstrojí a já vám umožním vzít si, co budete chtít, aniž někdo něco pozná.“

Zamířily přes konec pastviny. Loyse věděla, že koně se budou zdržovat poblíž chatrče, kde byl dva dny před bouří umístěn špalek soli. Po tom, co opustily jeskyni, drahokam vybledl a zhasl a cestu musely volit velmi opatrně.

Nade dveřmi chatrče svítila lucerna a Loyse zahlédla několik koní, jak zvolna přecházejí z místa na místo. Těžcí váleční oři, šlechtění k nošení zbrojnošů, ji nezajímali. Byla tu však také ta hrubosrstá, menší zvířata, cvičená pro hon v horách, schopná přestát strádání a jít dál daleko za hranici vyčerpání dražších zvířat, která si Fulk choval pro své vlastní projížďky.

A jako kdyby je svými myšlenkami zavolala, do kruhu světla vrhaného lucernou vstoupili dva takoví poníci. Zdálo se, že jsou neklidní, pohazovali hlavami, až je jejich střapaté hřivy pleskaly přes šíje, přesto však přišli. Loyse odložila sedlové brašny a jemně pískla. K její nemalé radosti k ní oba koně zamířili, fíkali přitom jeden na druhého, oči zčásti zakryté rozčuchanou ofinou hřivy. S nepravidelnými plochami hrubé chundelaté zimní srsti vypadali v tom nejasném, mdlém světle strakatě.

Kdyby se tak ukázali poddajnými, jakmile získá tu výstroj! Pomalu je obloukem obešla a přiblížila se k chatrči. Po strážní ani stopy. Že by kvůli hostině opustil stanoviště? Byla by to jeho smrt, kdyby na to Fulk přišel.

Loyse strčila do dveří, které zavrzaly, a vzápětí nahlížela do prostoru, který páchl koňmi, olejem ošetřovanou kůží a, ano, silným alkoholickým nápojem, který lidé ve vesnici vařili z medu a bylin, nápoje, který při třetí holbě stačil umžourat ke spánku dokonce i Fulka. Mimo dosah její boty se povaloval džbáněk a z jeho ústí líně odkapávala lepkavá tekutina. Hlídač pastvin ležel na otepi slámy a labužnický chrápal.

Dvě uzdy, dvě měkká sedla používaná lovci a rychlémi kurýry. Sundat je z háků a police bylo snadné. Pak chatrč opustila a zavřela za sebou dveře.

Když jim dávala udidla, přes hřbety přehodila sedla a podpínky utáhla, jak nejtěsněji to šlo, zůstali koně poddajní. A když potom obě ženy seděly v sedlech a mířily vzhůru, jedinou cestou ven z Verlainu, zeptala se jí její společnice podruhé: „Kam máte namířeno, bludný rytíři?“

„Do hor.“ Většina Loysiných konkrétních kroků se omezovala pouze na způsob útěku z Verlainu. Za tuto hranici, kdy již seděla s potřebným vybavením v sedle koně, příliš neplánovala. Být volná a pryč z Verlainu se již předem zdálo tak neskutečné a tak obtížné proveditelné, že všechen svůj rozum a důvtip zaměřila na tuto jednu věc a o tom, co se bude dít, až dosáhne horských cest, nijak zvlášť nepřemýšlela.

„Říkáte, že Estcarp je ve válce?“ Nikdy skutečně nepřemýšlela o tom, že by se vydala na riskantní cestu přes pruh divoké země psanců mezi Verlainem a jižní hranicí Estcarpu, avšak s jednou z čarodějek z této země jako společníci by tato možnost mohla být právě tou nejlepší.

„Ano, Estcarp je ve válce, bludný rytíři. Avšak vy jste přemýšlela o Karsu, paní vévodkyně. Neporozhlédnete se tajně po svém království, abyste viděla, jakou budoucnost jste odmrštila?“

Loyse sebou prudce trhla a koleno téměř popohnala svého koně do klusu, který byl v této části cesty nebezpečný.

„Kars?“ odpověděla prázdně.

Něco se jí teď právě honilo hlavou. Ne, nemá v nejmenším úmyslu být Yvianovou paní vévodkyní. Na druhé straně však je Kars centrem jižních zemí a ona by tam mohla najít jednoho nebo dva příbuzné, kdyby později potřebovala pomoc. V tak velkém městě se potulný rytíř s penězi v tobolce může dobře ztratit. A kdyby snad Fulk objevil něco o tom, jak skutečně zmizela, nepomýšlel by na to pátrat po ní v Karsu.

„Estcarp musí zatím nějakou dobu počkat,“ promluvila mezitím druhá žena. „V zemi se začínají rodit nesnáze. A já chci zjistit víc o tom, kdo za tím je. Kars bude výchozím bodem.“

Byla ovládnuta; Loyse to poznala, avšak žádný pocit rozhořčení v sobě nenašla. Spíše šlo o to, že konečně, po dlouhé době, našla konec zamotaného provázku, takového, který, pokud najde odvahu ho sledovat podél všech jeho smyček, ji přivede tam, kde vždy chtěla být.

„Pojedeme do Karsu,“ souhlasila tiše.

3.

Dobrodružství v Karstenu

I.

Voltova hrobka

V maličké zátoce leželo na písku uhlazeném vlnami pět mužů. Jeden byl mrtvý, přes hlavu se mu táhla hluboká rána. Den byl horký a sluneční paprsky se vši silou opíraly do jejich polonahých těl. Vůně moře se prolínala se zápachem hniјících mořských řas a spolu s horkým vzduchem vytvářela tropické klima.

Simon zachrčel a na loktech vzepřel své pomlácené tělo. Byl jedna velká modřina a bylo mu mimořádně špatně. Pomalu se odplížil kousek stranou, kde se okamžitě vyzvracel, třebaže se toho z jeho smrsklého žaludku nedalo příliš mnoho vypudit. Křeče, které jím zmítaly, ho přivedly k plnému vědomí, a jakmile se mu podařilo dostat žaludek pod kontrolu, posadil se.

Z bezprostřední minulosti si pamatoval pouze úryvky. Jejich únik z pevnosti Sulcar se stal noční můrou. Osberikovo zničení energetického zdroje, centra, které zásobovalo přístav světlem i teplem, neznamenal pouze naprostou zkázu jejich malého města, ale muselo dodat na zuřivosti i bouři, která následovala. A právě v té bouři byla jejich malá skupina gardistů, kteří přežili a svěřili se záchranným plavidlům, rozptýlena bez jakékoli naděje na udržování kursu. Z přístavu vypluly tři takové lodě, avšak doba, po kterou se držely pohromadě, trvala stěží do okamžiku, kdy jim zničené město pohlcené plameny zmizelo z dohledu. A to, co následovalo, nebylo nic jiného než děs a utrpení, neboť loď se zběsile zmítala, vlny s ní cloumaly a pohazovaly a nakonec, během časového úseku, který se již více neodměřoval systematickou posloupností hodin a minut, se roztržila na pobřežním útesu.

Simon si přešel dlaněmi přes obličej. Rasy měl potažené klišovitou kaší slané vody a spleené k sobě, což mu bránilo úplně otevřít oči. Čtyři muži - pak si všiml té napůl rozdrcené hlavy - tři muži, a ten mrtvý.

Na jedné straně bylo moře, teď již poměrně klidné, přinášející spletené chuchvalce vyrvaných mořských rostlin, které vyvrhovalo na břeh.

Proti vodě se tyčila skalní stěna, členitá, a jak Simon předpokládal, s dostatečným množstvím úchyťů pro ruce. Neměl však nejmenší chuť se o nějaké lezení pokoušet, či se vůbec jakkoli pohybovat. Bylo příjemné jen tak sedět a nechat teplé sluneční paprsky, aby zahňaly lezavý chlad bouře a vody.

„Achrr...“

Jedna z postav na úzkém pruhu písku se pohnula. Dlouhá paže opsala v písku oblouk a odstrčila hromádku mořských řas. Muž zakašlal a dávivě se vyzvracel, pak zvedl hlavu a nevidoucím zrakem se rozhlédl. Když kapitán Gardy Estcarpu zahlédl Simona a zaměřil na něj prázdný pohled, ústa se mu pohnula ve snaze o úšklebek.

Koris se nahrbil a zatímco jeho nepoměrně těžká ramena a paže představovaly většinu jeho váhy, vydal se po čtyřech k místu, kde byl čistý a suchý písek.

„Na Gormu se říká,“ promluvil skřipavým hlasem, který připomínal zaskřehotání, „že člověk, který se narodí, aby na krku pocítil ostří katovy sekery, se neutopí. A protože mi bylo již mnohokrát jasně naznačeno, že sekera je můj osud - podívej se, jak se zase prokázalo, že ti dědulové nelžou!“

S obtížemi se přesunul k nejbližšímu z nehybně ležících mužů, převálil jeho bezvládné tělo a odkryl tak obličej, který byl pod osmahlou pletí šedobílý. Gardistova hrud' se zdvihala a zase klesala v rytmu pravidelného dechu a zdálo se, že nemá žádná zranění.

„Jivin,“ pojmenoval Koris muže, „vynikající jezdec.“ Ten konec dodal zamyšleně a Simon se přistihl, že se chabě směje a tiskne si pěsti k plochému břichu, jehož unavené svaly proti takovému použití protestovaly.

„Přirozeně,“ dostal ze sebe mezi jednotlivými záchvaty toho polohysterického veselí, „to je činnost, kterou teď bude nejvíc potřebovat!“

Koris se však přemístil k dalšímu nepoškozenému tělu.

„Tunston!“

To Simonovu zkalenou mysl potěšilo. Za krátké období, které prožil v Gardě Estcarpu, si k tomu důstojníkovi vybudoval velmi srdečný vztah. Přinutil se k pohybu a pomohl Korisovi odtáhnout oba muže, kteří byli stále ještě v bezvědomí, od té odporně páchnoucí změti rostlin vyvržených příbojem. Potom se s oporou skaliska vyškřábal na nohy.

„Vodu -“ Pocit pohody, který ho na krátkou dobu prostoupil, když se sám probral, byl pryč. Měl žízeň, celé jeho tělo, navrch i uvnitř, teď toužilo po vodě, chtěl pít a smýt palčivou sůl ze své citlivé pokožky.

Kolem se přeshouřel Koris, aby prozkoumal skalní stěnu. Ven ze zátoky, která je obklopovala, byly pouze dvě cesty.

Vrátit se na moře a pokusit se obeplavat ty výběžky skal, které zátoku svíraly, nebo zlézt ten útes. Avšak každý nerv v Simonově těle se bouřil proti jakémukoli plavání či návratu na vodu, ze které se takovým zázrakem zachránil.

„Tahle cesta není příliš obtížná,“ řekl Koris a trochu se při tom mračil. „Skoro bych věřil, že tu kdysi byly úchyty pro ruce, tady a tady.“ Postavil se na špičky, přitiskl se ke skále, své dlouhé ruce natáhl co nejvíce nad hlavu a prsty zapasoval do malých otvorů ve skalní stěně. Na ramenou mu naběhly provazy a pletence svalů; zvedl nohu, špičku boty vsunul do pukliny ve skále a začal šplhat.

Simon se naposledy rozhlédl po pláži a obou mužích, nyní již ležících daleko mimo dosah dorážející vody, a vydal se za ním. Zjistil, že kapitán měl pravdu. Ve stěně byly pohodlné otvory pro prsty i nohy, ať je již vytvořila příroda či člověk, které ho teď vedly za Korisem na římsu ve výšce asi deset stop nad úrovní pláže.

O umělem původu té římsy nebylo nejmenších pochyb, neboť stopy po nástrojích, které ji vytvořily, byly stále ještě patrné. Jako nakloněná plošina ubíhala vzhůru, a to velmi strmě, k vrcholu útesu. Pro člověka s párem měkkých, třaslavých nohou, kolem kterého ještě víří svět, to nebyla žádná snadná cesta, byla však nekonečně lepší, než v jakou si dovolil doufat.

Koris znovu promluvil. „Dokážeš to sám? Podívám se, jestli se mi podaří rozhybat ty ostatní.“

Simon přikývl a vzápětí si přál, aby se byl nepokoušel zrovna o tuto formu přitakání. Přitiskl se ke stěně a čekal, až svět kolem něj přestane kroužit. Zaťal zuby a vydal se vzhůru. Většinu cesty zdolal na všech čtyřech, dokud se neocítl pod zakřivenou dutinou tvořící střechu. Opatrně se přidržel do krve odřenými rukama a nakoukl do prostoru, který mohl být pouze jeskyní. Odtud žádná cesta vzhůru již nevedla, a tak budou muset doufat, že v té jeskyni bude ještě nějaký jiný východ.

„Simone!“ Výkřik zdola byl naléhavý a plný úzkosti.

Přinutil se přilézt k vnějšímu okraji římsy a pohlédnout dolů.

Stál tam Koris s hlavou hluboko zakloněnou, aby viděl nahoru. Také Tunston stál na nohou a podpíral Jivina. Na Simonovo chabé mávnutí se dali do práce a mezi sebou se snažili dostat Jivina nějakým způsobem na první úsek výstupu, kterým byla římsa.

Simon zůstal tam, kde byl. Neměl žádnou chuť lézt do té jeskyně sám. Kromě toho se mu zdálo, že ho opouští vůle, tak jako síly opouštěly tělo. Jakmile však Koris dosáhl jeho úrovně a otočil se, aby vytáhl Jivina, musel do ní zacouvat.

„Tady se jedná o nějaký trik,“ oznámil mu kapitán. „Zezdola jsem tě neviděl, dokud jsi nezamával. Někdo si dal hodně práce, aby tenhle vchod ukryl.“

„Myslíš, že je to tak důležité?“ řekl Simon a mávl k ústí jeskyně. „Je mi úplně jedno, jestli tam je ukrytý třeba královský poklad, pokud nám poskytne možnost dostat se k vodě!“

„K vodě!“ opakoval Jivin mdle. „Voda, kapitáne?“ obrátil se s nadějí na Korise.

„Ještě ne, kamaráde. Ještě je před námi kus cesty.“

Zjistili, že Simonem zvolená metoda lezení po čtyřech je pro vstup do jeskyně nezbytná. A Koris se dovnitř prodral jen stěží, a ještě si při tom seděl kůži na ramenou a pažích.

Za vchodem následovala chodba, pronikalo tam však tak málo světla, že se plížili s rukama na stěnách. Simon tápal jako první.

„Slepá chodba!“ Jeho předpažené ruce narazily na skálu, která jim stála v cestě. Svůj závěr však pronesl předčasně, neboť ve tmě na pravé straně zahlédl matné světlo a zjistil, že se cesta stáčí v pravém úhlu.

Zde mohli částečně vidět, kam šlapou, zrychlili tedy tempo. Na konci chodby však na ně čekalo zklamání. Světlo zůstalo tlumené a když vkročili do otevřeného prostoru, bylo to do šera, nikoli do jasné sluneční záře.

Zdroj toho světla upoutal Simonovu pozornost natolik, že úplně zapomněl na své bolesti a strádání. Napříč jednou zdi ubíhala řada dokonale kulatých oken, ne nepodobných těm, co bývají na lodích. Nedokázal pochopit, jak je možné, že si jich nevšimli z písečné pláže, když bylo zřejmé, že musí být součástí vnější stěny útesu. Materiál, kterým byla vyplněna, měnil sluneční paprsky v kužely kalného světla.

Bylo tam však dost světla, aby jim jasně ozářilo jediného obyvatele té kamenné komnaty. Seděl pohodlně v křesle vytesaném ze stejného kamene, jako byl ten, na kterém bylo usazeno, paže měl položené na širokých podpěrkách, hlavu skloněnou na prsou, jako by spal.

Teprve když se ozvalo Jivinovo prudké vdechnutí, připomínající vzlyk, napadlo Simona, že se nacházejí v hrobce. A pak je obklopilo matné ticho komnaty, jako kdyby byli uzavřeni do truhlice, ze které není úniku.

Protože byl naplněn posvátnou bázní a současně celý nesvůj, zamířil Simon rozhodným krokem ke dvěma kamenným kvádrům, na kterých křeslo spočívalo, a hleděl přitom vyzývavě na člověka, který tam seděl. Na křesle i jeho obyvateli byla silná vrstva prachu. I tak však Tregarth viděl, že tento muž - kmenový náčelník, kněz nebo král, či ať už byl kýmoli za svého života - nebyl rasově spřízněný s Estcarpem či Gormem.

Jeho pergamenová pokožka byla tmavá a hladká, jako kdyby ji umění mistra balzamovače přeměnilo na vyhlazené dřevo. Rysy napůl skrytého obličje nesly stopy velké síly a vitality, klenutý nos v podobě zobanu dominoval zbytku

tváře. Bradu měl malou a špičatou, zavřené oči hluboko zapadlé. Bylo to jako pozorovat lidskou bytost, jejíž vzdálení předkové nebyli primáti, ale ptáci.

Aby se tato iluze ještě znásobila, oděv pod vrstvou prachu byl vyroben z materiálu, který připomínal peří. Štíhlý pas měl mrtvý stažený opaskem a přes obě opěradla křesla ležela sekera takových rozměrů a s tak dlouhým topůrkem, že Simon byl téměř na pochybách, zda ji ten věčný spáček vůbec kdy zdvihl.

Vlasy mu narostly do špičatého hřebenu, který byl ozdobným kroužkem z drahokamu stažen do vzpřímeného chocholu. Na čepeli a topůrku sekery spočívaly prsty jako pařáty, ozdobené zářícími prsteny. A kolem křesla, jeho obyvatele a té válečné sekery se vznášela natolik výrazná atmosféra cizí existence, že se Simon zarazil těsně před tím, než vystoupil na první schod podstavce.

„Volt!“ Jivinův výkřik neměl daleko k zaječení. A když pak začal dmolít něco v jiném jazyce, co snad mohlo být modlitbou, stala se jeho slova pro Simona nesrozumitelnými.

„Když si člověk pomyslí, že ta legenda je pravdivá!“ řekl Koris, který se postavil po boku Tregartha. Oči mu žhnuly stejně jako v onom dni, kdy se probíjeli ven ze Sulcaru.

„Volt? Pravdivá?“ opakoval Simon jako ozvěna a muž z Gormu netrpělivě odpověděl.

„Volt se sekerou, Volt, který vrhá blesky - Volt, bubák, kterým se dneska straší neposlušné děti! Estcarp je starý, jeho vědění pochází z období, kdy člověk ještě nepsal své dějiny ani nešeptal své legendy. Volt je však starší než Estcarp! Je jedním z těch, kteří přišli před člověkem, před dnešním člověkem. A jeho druh vyhnul ještě předtím, než se člověk vyzbrojil klackem a kamenem, aby s nimi mlátil divou zvěř. Pouze Volt žil dál a poznal první lidi a lidi poznali jeho - a jeho sekeru! Neboť Voltovi se v jeho osamění člověka zželelo, a tak mu svou sekerou vysekal cestu k vědění a k nadvládě, než ho také on sám opustil.

Někde na Volta vzpomínají s pocity vděčnosti, přestože se ho bojí, protože byl něčím, co nedokážou pochopit. A někde jinde k němu zase chovají nekonečnou nenávist, protože Voltová moudrost stála proti jejich hlubokým skrytým touhám. A tak na Volta vzpomínáme v modlitbách i kletbách a on je bohem i démonem. Teď ale všichni čtyři sami vidíme, že byl skutečnou živou bytostí a tedy předkem nás všech. I když snad bytostí s dalšími schopnostmi - vzhledem k jeho rase.

„Zdar, Volte!“ vykřikl Koris a jeho dlouhá paže vylétla k vojenskému pozdravu. „Já, Koris, kapitán Estcarpu a jeho Gardy tě zdravím a vzkazují, že se tento svět, od doby, kdy jsi ho opustil, nijak mimořádně nezměnil. Stále vedeme války a mír je velmi křehký a je možné, že na nás od Kolderu už sestoupila věčná noc. A protože zde stojím bez jediné zbraně, o které mne připravilo moře, snažně tě prosím o tvou vlastní! Jestli se díky tvé přízni opět střetneme s Kolderem, ať je to s tvou sekerou v první linii!“

Vystoupil na první schod a sebejistě natáhl paži. Simon zaslechl, jak v sobě Jivin zdusil výkřik, a pak Tunstonovo syčivé vdechnutí. Avšak Koris se usmíval, prsty sevřel topůrko sekery a opatrně ji k sobě přitáhl. Simonovi se ta sedící postava zdála tak živá, že napůl očekával, že se ty prsteny zdobené pařáty sevrou, aby obrovu zbraň opět vytrhly z rukou člověka, který o ni snažně prosil. Ta však snadno a rychle vklouzla do Korisova sevření, jako kdyby ten, který ji po celé ty generace držel, ji nejen ochotně uvolnil, ale dokonce ji kapitánovi sám přistrčil.

Jakmile Koris sekeru vyprostil, Simon očekával, že se topůrko rozpadne na prach.

Kapitán ji však svižně zdvihl, pak v prudkém rozmachu ťal dolů a zastavil se na palec či dva od kamenného schodu. V jeho rukách byla zbraň živou bytostí, poddajnou a nádhernou, jakou může být pouze dokonalá zbraň.

„Jsem ti zavázán na celý život, Volte!“ vykřikl, „s tímhle vydobydu nesčetná vítězství, neboť dosud se mi nikdy takováhle zbraň od rukou nedostala. Já jsem Koris, kdysi z Gormu, Koris Ošklivec, Znetvořenec. Přesto však s tvým přáním všeho dobrého, ó Volte, budu Korisem Dobyvatelem a tvé jméno bude zase jednou v této zemi slavné a uctíváno!“

Možná, že síla jeho hlasu rozvířila prastaré vzdušné proudy - Simon v tom aspoň viděl jisté logické vysvětlení toho, co následovalo. Neboť se zdálo, že ten sedící člověk či ta postava připomínající člověka, jednou, dvakrát přikývla, jako by s Korisovými rozjásanými sliby souhlasila. A pak se to tělo, které se ještě před několika vteřinami zdálo pevné, začalo před očima měnit a hroutit samo do sebe.

Jivin ukryl tvář do dlaní a Simon jen stěží potlačil výkřik. Volt - pokud to skutečně Volt byl - zmizel. Na křesle zůstal prach a nic víc, a pak jen sekera v Korisově pevně sevřených rukách. Tunston, člověk bez představivosti, promluvil jako první, přičemž oslovil svého nadřízeného: „Jeho poslání skončilo, kapitáne. Vaše začíná. Byl to správný krok, vzít si tu zbraň. Myslím, že nám to přinese štěstí.“

Koris opět napřáhl sekeru a její zakřivená čepel prolétla vzduchem v oblouku, svědčícím o mistrovském ovládnutí zbraně. Simon se od prázdného křesla odvrátil. Od vstupu na tento svět se již několikrát stal svědkem čarodějnické magie a přijal ji jako součást tohoto nového života, nyní tedy přijal i toto. Avšak ani získání tajuplné Voltovy sekery jim nepřineslo vodu k napití ani jídlo, bez kterého se neobejdou, což také řekl.

„To je taky pravda,“ souhlasil Tunston. „Jestliže odtud nevede žádná jiná cesta, musíme se vrátit na břeh a zkusit to jinudy.“

Cesta tam však byla, neboť ve zdi za tím velkým křeslem byl patrný klenutý vchod ucpaný zemí a sutí. Dali se do práce noži, kterými zeminu rozrývali, a zbytek obstaraly ruce. Ani pro muže svěží a v plné síle by to nebylo o nic méně vyčerpávající. A Simona u toho držela pouze jeho oživená hrůza z moře. Nakonec se jim podařilo vyčistit krátkou chodbu a na jejím konci narazili na dveře.

Byly z materiálu, který kdysi mohl být nějakým místním pevným dřevem. Vůbec se však do nich nedala hniloba, spíše byly přirozeným chemickým procesem v půdě přeměněny na hmotu tvrdou jako pazourek. Koris mávl, aby ustoupili.

„Tohle je moje práce.“

A opět vylétla Voltová sekera vzhůru. Ze strachu, že bude svědkem zničení tak nádherné čepele o povrch dveří, Simon

tak tak, že nevykřikl. Ozvalo se zadunění a sekera šla nahoru a pak zase dolů, s veškerou silou kapitánových mocných ramen.

Dveře se rozštíply a jedna jejich část se vyklonila ven. Koris se postavil stranou a oni tři začali prasklými dveřmi s vervou škubat a lomcovat. Teď na ně již záutočil plný jas denního světla a čerstvý dech vlhde brízy vyháněl zatuchlost komnaty.

Rukama odstranili zbytky dveří, aby mohli projít, prodrali se oponou vysušených šlahounů popínavých rostlin a vyběhli na úbočí kopce s plochami nové svěží jarní trávy, mezi kterou vykvétaly malé žluté kvítky jako rozptýlené kousky zlata. Stáli na vrcholu útesu, jehož svah na této straně klesal dolů k potoku. Bez jediného slova se k němu Simon s klopýtáním rozeběhl. Zdálo se, že konečně zbaví své hrdlo prachu a zmírní muka své solí pokryté pokožky. O chvíli později zvedl hlavu a ramena z vody a zatímco ta s ním v čůrkách odkapávala, zjistil, že nikde nevidí Korise. Byl si však jistý, že je kapitán z Voltovy hrobky následoval.

„Koris?“ zeptal se Tunstona. Ten si právě drhl tvář plnými hrstmi mokré trávy a spokojeně si povzdychával, zatímco Jivin ležel na zádech vedle potoka, oči zavřené.

„Šel udělat to, co je třeba, pro toho muže tam dole,“ odpověděl Tunston nepřítomně. „Žádný gardista nesmí být nechán napospas větru a vlnám, pokud mu jeho důstojník může nějakým způsobem posloužit.“

Simon zrudl. Úplně na to rozbité tělo dole na pláži zapomněl. Třebaže patřil ke Gardě Estcarpu z vlastní vůle, stále se necítil být její součástí. Estcarp byl příliš starý, jeho muži - a jeho čarodějnice - cizí. Avšak, co to Petronius slíbil, když mu ten útěk nabízel? Že člověk, který na to přistoupí, bude přemístěn do světa, po kterém jeho duše touží. Byl vojákem, ocítl se tedy ve světě, který válčil. Nebyl to však jeho způsob boje a stále si připadal jako cizinec bez domova. Vzpomínal teď na ženu, se kterou uprchl přes slatiny, aniž věděl, že je čarodějkou Estcarpu, a na všechno, co následovalo. Během toho posledního útěku se mezi nimi vyskytly okamžiky nevysloveného kamarádství. Potom však i ona zmizela.

Když přechali ze Sulcaru, byla na jedné z ostatních lodí. Vedla si ta její na nemilosrdném moři také tak špatně? Zvedl se, popíchnut čímsi, co si nechtěl přiznat, protože urputně lpěl na své roli nezaujatého diváka. Převalil se na trávu, pod hlavu si jako polštář podložil skrčenou paži a vůlí se přinutil relaxovat, jak se to naučil kdysi dávno, až do úplného spánku.

Stejnou rychlostí se probudil, všechny smysly v pohotovosti. Nemohl spát dlouho, protože slunce bylo stále ještě poměrně vysoko. Vzduchem se vznášela vůně vařeného jídla. V závětrí malého skaliska plápolal nevelký ohýnek, kde se Tunston věnoval několika rybkám, které měl napíchnuté na ostrých prutech z větví. Koris, se svou sekerou jako spolunocležníci, spal a jeho chlapecký obličej prozrazoval více napětí a známek únavy, než když byl vzhůru a při vědomí. Jivin ležel rozvalený na břiše vedle potoka a rychle dokazoval, že je mistrem nejenom jezdeckého umění, neboť jeho ruka se hbitě vynořila s další rybkou, kterou právě polapil.

Simon přešel k Tunstonovi. Ten nadzvedl obočí, kývl na jeden prut s rybami a řekl: „Vyber si. Není to jako v kantýně, ale pro tentokrát to vystačí.“

Simon se zrovna natáhl pro nejbližší rybu, když ho náhlé napětí ve tváři Tunstona přinutilo pohlédnout směrem, kterým se ten druhý díval. Nad jejich hlavami kroužil ve velkých kruzích pták, jehož tělo bylo, až na široké bílé V na prsou, pokryté černým peřím.

„Sokol!“ Tunston to slovo vydechl, jako kdyby v sobě skrývalo nebezpečí stejně velké jako nastražená léčka Kolderu. II.

Sokolí Hnízdo

Ten pták nad nimi visel s široce roztaženými křídly s obratností, která je dravcům vlastní. Těch jasně červených řemínků či tkaniček, které se třepaly kolem nohou ptáka, viděl Simon již víc než dost, aby si domyslel, že se nejedná o divoce žijícího tvora.

„Kapitáne!“ Tunston rychle přešel ke Korisovi a zatřásl s ním, ten se posadil a v gestu malého chlapce si pěstmi protřel oči.

„Kapitáne, Sokolníci jsou venku!“

Koris trhnutím zaklonil hlavu, vyskočil na nohy, rukou si zaclonil oči proti slunci a pozoroval pomalé kroužení ptáka. Zapískal akord, který zazněl v čistých stoupavých tónech. Lenivé kroužení ustalo a Simon byl svědkem zázraku rychlosti a přesnosti útoku. Pták se prudce snesl a usadil se na topůrku Voltovy sekery, v místě, kde zbraň ležela zčásti zakrytá travou jejich malé loučky. Rozevřel zahnutý zobák a vydal pronikavý skřek.

Kapitán poklekl vedle ptáka. Velmi opatrně zvedl jednu ze šňůrek, které volně splývaly s jeho pařátů, a na slunci se zatřpytil malý přívěsek. Pozorně si ho prohlédl.

„Nalin. To musí být jeden ze strážců. Jen leť, okřídlený válečníku,“ oslovil Koris neklidného ptáka. „Jsme s tvým pánem stejné rasy a je mezi námi mír.“

„Škoda jenom, kapitáne, že se vaše slova nedonesou k uším toho Nalina,“ pronesl Tunston. „Sokolníci mají ve zvyku hranici nejdříve bránit a pak teprve klást otázky, pokud ještě nějaký vetřelec, kterého by se zeptali, zůstal naživu.“

„Přesně tak, vandraku!“

Ta slova zazněla přímo za jejich zády. Téměř jako jeden muž se bleskově otočili, aby spatřili jen skálu a trávu. Byl to snad ten pták, kdo promluvil? Jivin pozoroval ptáka s výrazem nejistoty ve tváři, Simon však to kouzlo či iluzi odmítl přijmout. Prsty mu sjely k jeho jediné zbrani, k noži, který měl v opasku, když dosáhl břehu.

Koris a Tunston neprojevali žádné známky překvapení. Bylo zjevné, že nějakou podobnou výzvu očekávali. Kapitán promluvil do prostoru kolem nich zřetelně a pomalu, jako kdyby jeho slova měla za úkol toho skrytého posluchače přesvědčit.

„Jsem Koris, kapitán Gardy Estcarpu, bouří zahnaný sem na toto pobřeží. Toto jsou gardisti Estcarpu : Tunston,

důstojník z Velké Pevnosti, Jivin, a Simon Tregarth, cizozemec, který vstoupil do služeb Opatrovnice. Při Přísaze na Meč a Štít a Krev a Chléb žádám tě o přístřeší, neboť my dva spolu neválčíme, ale žijeme v míru!“

Vrátila se jen slabá ozvěna jeho slov a zavládlo ticho. A pak ten pták vydal ještě jednou ostrý skřek a vznesl se.

Tunston se sarkasticky zašklebil.

„Jak to teď vidím, buďto se dočkáme průvodce nebo šipky do zad!“

„Od neviditelného nepřítele?“ zeptal se Simon.

Koris pokrčil rameny. „Každý velitel má svá tajemství. A Sokolníci jich mají požehnaně. Pokud pošlou průvodce, můžeme mluvit o skutečném štěstí.“ Začichal. „A není nejmenší důvod hladovět, zatímco budeme čekat.“

Simon se zahryzl do své ryby, malou louku proťatou potokem však pozorovat nepřestal. Zdálo se, že se jeho společníci staví k budoucnosti filosoficky; on ovšem neměl vůbec žádnou představu, jak byl ten trik s hlasem proveden. Naučil se však používat v případech nových situací Korise jako měřítka. Jestliže byl kapitán Gardy ochotný počkat, co z toho bude, pak je docela možné, že jim žádný boj vůbec nehrozí. Na druhé straně by se rád dověděl víc o jejich případných hostitelích.

„Kdo jsou ti Sokolníci?“

„Něco jako Volt,“ odpověděl Koris a ruka mu sjela k sekeře a pohladila její topůrko, „jsou legendou i historií, ale ne tak prastarou.“

Ze začátku byli žoldnéři, připlouvali přes moře v lodích Sulcaru, ze země, kde následkem invaze barbarů přišli o své pozemky. Po nějakou dobu s těmi kupci společně sloužili jako průvodci karavan a v námořní pěchotě. Někdy se ještě nechají najímat, když jsou mladí. Většina se však o moře nezajímá; šírá je touha po horách, které jsou v nich hluboko zakořeněny. A tak kdysi přišli za Opatrovnicí do Estcarpu a navrhli dohodu, podle které se nabídli, že budou hlídat jižní hranici země výměnou za právo usadit se v horách.“

„Byl to moudrý návrh!“ skočil mu do řeči Tunston. „Škoda, že s tím Opatrovnice nemohla souhlasit.“

„Proč nemohla?“ chtěl vědět Simon.

Koris se ponuře usmál. „Nežil jsi snad, Simone, v Estcarpu dost dlouho na to, abys poznal, že to je matriarchát? Síly, které zajišťují jeho bezpečí, nespočívají v první řadě v mečích jeho mužů, ale v rukách jeho žen. A po pravdě řečeno, Silami disponují pouze ženy.“

Na druhé straně mají Sokolníci své vlastní podivné obyčeje, které jim jsou stejně drahé jako jsou zvyky Estcarpu drahé jeho čarodějkám. Je to bojovná společnost tvořená pouze muži. Dvakrát za rok jsou vybraní mladí muži posláni do oddělených vesnic, kde jsou ženy, aby založili novou generaci, tak jako se vypouštějí hřebci do výběhu s klisnami. Pokud jde o sympatie či náklonnost nebo rovnost mezi muži a ženami, nic z toho se mezi Sokolníky neuznává. A ženy podle nich existují jenom proto, aby rodily syny.

Takže pro Estcarp byli divochy, jejichž vulgární způsob života pobuřoval civilizovaný svět, a Opatrovnice přísahala, že pokud se v zemi usadí se souhlasem čarodějek, Síly budou potupeny a opustí Estcarp. Také jim bylo oznámeno, že není vůlí Estcarpu, aby hlídali jeho hranice. Nicméně se jim dostalo svolení k mírumilovnému přechodu země a to s jakýmkoli množstvím zásob, které budou potřebovat, vydají-li se na cestu za hledáním hor. Pokud si budou přát vybudovat domov mimo hranice Estcarpu, čarodějky jim popřejí mnoho štěstí a nepostaví se proti nim. A tak tomu je už po sto či více let.“

„Takže jestli tomu dobře rozumím, domov se jim vybudovat podařilo?“

„A to tak dobře,“ zhostil se odpovědi Tunston, „že už třikrát zadupaly do země ozbrojené hordy, které na ně poslali vévodové z Karstenu. Zem, kterou si vybrali, bojuje na jejich straně.“

„Říkáte, že Estcarp jim přátelství nenabídl,“ pokračoval Simon, „co tedy znamenalo, když jsi se odvolával na Přísahu na Meč a Štít a Krev a Chléb? Znělo to, jako kdyby tu přece jenom byl jistý druh porozumění.“

Koris měl náhle velmi mnoho práce s vytahováním velmi malé kůstky ze své ryby. Pak se usmál a Tunston se otevřeně rozesmál. Pouze Jivin vypadal trochu nespůj, jako kdyby hovořili o věcech, o kterých je lepší se nezmiňovat.

„Sokolníci jsou totiž muži -“

„A gardisti z Estcarpu jsou také muži?“ risknul to Simon.

Korisův úsměv se ještě více roztáhl. „Abys nás špatně nepochopil, Simone. My k ženám, které vládnou Silám, chováme maximální možnou úctu. Je to však dáno jejich přirozeností, že stojí stranou od nás a od věcí, které nám jsou vlastní. Jak totiž víš, stane-li se čarodějnice skutečnou ženou, Síly z ní ustoupí. Z toho důvodu jsou na svou moc dvojnásobně žárlivé, neboť aby si ji udržely, musí se vzdát jisté části svého života. Jsou také hrdé na to, že jsou ženy. Pro ně jsou zvyky Sokolníků, které tuto hrdost popírají a omezují ženu jen na tělo bez inteligence a osobnosti, něco jako zvyky vnuknuté démonem.“

My gardisti sice s obyčejí Sokolníků souhlasit nemusíme, ale jako válečníci je uznáváme a když jsme se s nimi v minulosti setkali, nebylo mezi námi žádné nepřátelství. Gardisti a Sokolníci totiž žádné spory nemají. A,“ řekl a odhodil stranou prut, ze kterého odkousl poslední rybí sousto, „možná, že brzy přijde den, kdy nám všem bude tahle skutečnost jen ku pomoci.“

„To je pravda!“ ozval se Tunston horlivě. „Karsten je s nimi ve válce a ať už si to Opatrovnice přeje nebo ne, vyrazí-li Karsten proti Estcarpu, Sokolníci se ocitnou mezi. To ale velmi dobře víme, a tak když loni přišel Velký Sníh, dívala se Opatrovnice jinam, zatímco na jih, do sokolnických vesnic, putoval dobytek a zrno.“

„V těch vesnicích hladověly ženy a děti,“ řekl Jivin na vysvětlenou.

„Ano. Ale dodalo se toho bohatě a nejedli jenom obyvatelé vesnic,“ opáčil Tunston.

„Zase ten sokol!“ zvolal Jivin a ukázal palcem k obloze, kde spatřili černobílého ptáka, jak se vznáší vzduchem nad jejich táborem. Tentokrát se ukázalo, že má funkci zvěda malé skupiny jezdců, kteří se objevili na dohled a teď, nehybně usazení v sedlech, pozorovali gardisty.

Koně, na kterých seděli, byli příbuzní poníkům, byla to zvířata s hrubou srstí, která, jak Simon usuzoval, byla na úzkých horských cestách dostatečně rychlá a mrštná. Jejich sedla byla prostá a jednoduchá, každé však neslo rozdvojený roh, na kterém pohodlně hřadoval jeden sokol, přičemž roh vůdce poskytoval odpočinek ptáku, který je sem přivedl.

Stejně jako gardisti a Sulcarové byli oděni do kroužkových košil a na ramenou nesli malé kosočtvercové štíty. Jejich přilby však byly vytvarované jako hlavy ptáků, které si cvičili. A přestože věděl, že ho otvory v těch pokrývkách hlavy pozorují lidské oči, shledal Simon ten mlčenlivý upřený pohled jejich exotické výstroje nemálo zneklidňujícím.

„Jsem Koris, ve službách Estcarpu.“

Koris, svou ohromnou sekeru položenou přes předloktí, vykročil, aby stanul před tou mlčenlivou čtveřicí.

Muž, jehož sokol se právě vrátil na svůj hřad, zvedl pravou ruku v gestu, které bylo výmluvné a staré jak sám čas.

„Nalin z vnějších výšin,“ zazněl z přilby, kombinované s maskou, dutý hlas.

„Mezi námi je mír,“ pronesl Koris napůl v otázce, napůl v prohlášení.

„Mezi námi je mír. Pán Křidel otevírá pro kapitána Gardy Estcarpu Sokolí Hnízdo.“

Simona přepadly pochyby, zda tito poníci unesou dvojí náklad. Když však nasedl za jednoho ze Sokolníků, zjistil, že i na těch nejužších cestách našlapovalo to malé zvíře se stejnou jistotou jako nákladní soumar a zdálo se, mu dodatečná váha v podobě jezce nepůsobí žádné problémy.

Cesty po teritoriu Sokolníků nebyly samozřejmě rozvrženy tak, aby nalákaly obyčejného poutníka či aby mu poskytl pohodlí. Když přecházeli pěšky po římsách a boty se jim míhaly nad propastmi, jejichž hloubku neměl nejmenší touhu odhadovat, držel Simon oči otevřené jenom silou vůle.

Tu a tam některý z ptáků prudce vzlétl a zakroužil nad údolím, která připomínala hluboké sečné rány a která patřila k rázu krajiny, aby se zase v pravý čas vrátil ke svému pánovi. Simon by se velmi rád dověděl víc, pokud šlo o ten zvláštní vztah mezi člověkem a ptákem, neboť se mu zdálo, že tito opeření zvědové musí nějakým způsobem předávat zprávy.

Skupina sestoupila se svahu na cestu, která byla hladká jako dálnice. Jenom ji ale překročili a opět se ponořili do divočiny. Nakonec se Simon osmělil promluvit na muže, za kterým seděl.

„Jsem tady v té jižní zemi poprvé - ta cesta nevede pohořím?“

„To je kupecká cesta. Necháváme ji pro ně otevřenou a tak z toho těžíme my i oni. Ty jsi tedy ten cizozemec, který slouží s gardisty?“

„Ano, jsem.“

„Gardisti nejsou žádní bludní rytíři a jejich kapitán z boje neužívá, právě naopak. Řekl bych však, že s vámi může zle naložilo.“

„Žádný člověk nemůže poroučet bouřím,“ odvětil Simon vyhýbavě. „Žijeme - za to musíme být vděční.“

„K tomu ještě přidejte vděk za to, že vás to nezahnilo víc na jih. Lupiči z Verlainu tahají z moře bohatou kořist, o lidi, kteří přežili, ale zájem nemají. Někdy,“ hlas se mu přiosťl, „přijde Verlaine možná na to, že ho žádný z jeho skalních štítů a zubatých útesů neochrání. Až se vévoda stane zákonným vlastníkem toho místa, nebude to už jen malý plamínek soužící kupecké bárky, ale přímo sálající výheň!“

„Verlain patří Karstenu?“ zeptal se Simon. Byl sběračem informací kdykoli a kdekoli jen mohl a kousek po kousku si z nich sestavoval obraz tohoto světa.

„Dědička Verlainu má být provdána za vévodu. Takový je zvyk těch cizinců. Oni totiž věří, že půda se dědí po ženské linii! Takže podle tohoto pokřiveného práva si vévoda bude dělat na Verlain pro jeho cenný poklad získaný z běsnícího moře nárok a možná tu past i rozšíří, aby pobrala všechny lodě, které se plaví podél pobřeží. Už odpradávná stojíme s rukama na jílciích mečů po boku kupců, přestože moře není naším bitevním polem, a tak budeme nejspíš povoláni, až přijde čas vyčistit Verlaine.“

„Mezi ty, kterým nabídnete pomoc, počítáte Sulcary?“

Ptačí hlava na ramenou muže sedícího před ním energicky přikývla.

„Vždyť právě na lodích Sulcarů jsme unikli před krveprolitím, ohněm a smrtí tam za mořem, gardisto! Od té doby má Sulcar přednostní právo na naši pomoc.“

„Nikdy ho nevyužije!“ Simon ani nevěděl, proč to řekl a okamžitě své prostořekosti zalitoval.

„Ty přinášíš nějaké zprávy, gardisto? Naši sokoli pátrají daleko, ale ne až ke vzdáleným severním mysům. Co se stalo pevnosti Sulcar?“

Simon váhal a nakonec nemusel odpovédět, neboť jeden ze sokolů, nehybně zavěšený ve vzduchu nad jejich hlavami, hlasitě zakřičel.

„Pusť se a sklouzni dolů!“ přikázal jeho společník ostře. Simon poslechl a všichni čtyři gardisti zůstali na cestě, zatímco poníci vyrazili vpřed tempem, které vůbec nebralo v úvahu charakter terénu. Kývnutím hlavy Koris gardisty svolal.

„To je přepadení.“ Se sekerou přes rameno se rozeběhl za rychle se vzdalujícími poníky a jeho štíhlé krátké nohy ho nesly v úporném klusu, který Simon, jako jediný, dokázal snadno držet.

Vpředu se ozývaly výkřiky a výmluvné řinčivé zvonění kovu.

„Karstenské jednotky?“ otázal se udýchaně Simon, který běžel po boku kapitána.

„Nemyslím. V těchto pustinách se pohybují banditi a Nalin říká, že jsou stále troufalejší. Podle mě to je jenom malá část z celého počtu. Alizon ohrožuje sever, Kolder se blíží ze západu, tlupy psanců jsou čím dál tím neklidnější a začíná se probouzet Karsten. Už dlouho touží vlci a noční dravci obrátit kosti Estcarpu. I když by se nakonec o ty kosti poprali sami mezi sebou. Někteří lidé žijí při setmění a odchází do temnoty bránit zbytky toho, co ctí.“

„A tohle je stmívání Estcarpu?“ nabral Simon dech, aby se mohl zeptat.

„Kdo ví? A - tady jsou ti banditi!“

Shlíželi teď dolů na kupeckou cestu, na které zuřila bitka. Jezdci v ptačích přilbách seskočili s koní, neboť terén byl

přiliš omezený, aby jízdě poskytl výhody, a udeřili jako velmi dobře cvičená jednotka, přičemž ty, kteří se nechali zlákat do otevřeného prostoru, kosili jednoho za druhým. Byli tam však také ukrytí ostřelovači a ti si na Sokolnicích vybírali svou daň šípkami.

Koris seskočil s řimsy na cestu a vnikl do úkrytu, kde už se krčili dva muži. Simon se propracoval podél úzké cestičky k místu, odkud dobře mířeným kamenem srazil dalšího, který se právě chystal do té skrumáže vystřelit. A pak už bylo dílem okamžiku obrát jeho tělo o zbraň a střelivo a obrátit ji proti společníkům bývalého vlastníka.

Sokolí s vřeštěním poletovali, sekali do tváří a oči a zarávali do nich své kruté pařáty. Simon vystřelil, namířil, znovu vystřelil a své úspěšné zásahy zaznamenával se sveřepým uspokojením. Během těch několika divokých okamžiků, po které dole i kolem něj přetrvával aktivní odpor, z něj zvolna vytékala část hořkosti z porážky pevnosti Sulcar.

Křik ptáků protálo náhlé zatroubení rohu. Přes údolí se s divokým máváním blížil cár vlajky a ti z psanců, kteří stále drželi své pozice, ustoupili, avšak nerozprchli se a nakonec dosáhli krytého terénu, kam je jezdcí v sedlech nemohli pronásledovat. Den se rychle schyloval k večeru a nakonec je pohltily celé zástupy stínů.

Před lidmi se sice ukrýt mohli, najít skryš před sokoly však bylo něco úplně jiného. Ptáci rychle kroužili nad zvedajícím se terénem, prudce se spouštěli k zemi, aby tu a tam našli svou kořist, jak o tom svědčily výkřiky bolesti. Simon zahlédl Korise na silnici; v ruce třímal sekeru a na její čepeli se šířila tmavá skvrna. Vedl vášnivou diskusi s jedním Sokolníkem, aniž se staral o ty, kteří chodili od těla k tělu a občas rychlým úderem meče upřesnili jeho status. Odehrávalo se tu stejně nelitostné zakončení celé záležitosti, jaké následovalo po přepadu jednotkami Gormu. Simon se zatím zaměstnával zapínáním přezky nového opasku s výzbrojí a při tom se snažil, aby oně činnosti nevěnoval žádnou pozornost. V odpověď na hvízd svých pánů se ptáci snášeli dolů po klenbě večerní oblohy. Dvě těla v ptačích helmicích byla připoutána přes hřbety nervózních poníků a další muži se posadili do sedel v obvazech, podpírání svými druhy. Daň, kterou zaplatili psanci, však byla daleko větší.

Simon opět seděl vzadu za jedním Sokolníkem, nebyl to však ten první muž. A tenhle k hovoru zrovna nakloněn nebyl, neboť si na prsou hýčkal rozřátou paži a při každém otřesu tiše klel.

Noc přišla do hor rychle. Vrcholky se postavily do cesty slunečním paprskům a uzavřely mezi sebou rozrůstající se ostrůvky šera. Cesta, kterou se teď ubírali, byla širší a při srovnání s jejich předchozími stezkami hladká jako dálnice. A ta je konečně přivedla na vrchol prudkého stoupání, do domova, který si Sokolníci pro sebe ve svém vyhnanství vybrali. A byla to pevnost, nad kterou Simon užasle hvízd.

Starodávné hradby Estcarpu, budící dojem, že byly ztvarovány ze samých kostí země v době jejího vzniku, na něj udělaly nesmírný dojem. A pevnost Sulcar, přestože byla utopená ve hmotě té nepřírozené mlhy, byla skutečně impozantním dílem. Tohle však bylo součástí skalních útesů. Simonovi nezbývalo než věřit, že její tvůrci přišli jen náhodou na štít, ve kterém byla řada jeskyň, a ty jen zvětšili a upravili. Sokolí Hnízdo nebyl hrad, ale skála jako taková, přeměněná v pevnost.

Vstoupili po zavěšeném mostě, který se pnul nad propastí, v soumraku našťestí skryté, mostě, po kterém mohl přejít vždy jenom jeden kůň. Teprve když kůň, na kterém Simon seděl společně s jeho jezdcem, prošel pod nebezpečnými hroty padacích mříží do zející jeskyně, uvolnil Simon zadržovaný dech. Pomohl zraněnému Sokolníkovi slézt na dlažbu a předal ho do rukou jednoho z jeho druhů, pak se rozhlédl kolem po gardistech, přičemž zahlédl Tunstonovu čnicí tmavou hlavu bez přílby a pak i ostatní.

Koris, s Jivinem v patách, se k nim právě prodíral. Na nějakou dobu se zdálo, že na ně jejich hostitelé zapomněli. Koně byli odvedeni a než každý z mužů zamířil do další chodby, usadil si na vypanou rukavici svého sokola. Konečně se však jedna z těch ptačích hlav otočila jejich směrem a přistoupil k nim důstojník Sokolníků.

„Pán Křídél s vámi promluví, gardisti. Krev a Chléb, Meč a Štít!“

Koris vyhodil do vzduchu svou sekeru, opět ji chytil a její čepel od druhého muže obřadně odvrátil. „Meč a Štít a Krev a Chléb, Sokolníku!“

III.

Čarodějka v Karsu

Simon se posadil na úzkém kavalci a klouby prstů si tiskl k rozbolavěné hlavě. Měl sen, živý, děsivý sen, ze kterého si pamatoval pouze hrůzu. A když se probudil, našel sám sebe v cele podobném obytném prostoru jakéhosi Sokolníka a hlava mu třeštila bolestí. Ale ještě neodbytnější než vlastní bolest byl pocit nutnosti uposlechnout jakýsi příkaz - nebo snad odpovědět na nějakou úpěnlivou prosbu?

Bolest ustoupila, nikoli však ten neodbytný pocit, a on nedokázal zůstat v posteli. Navlékl si kožený oděv, který mu poskytli jeho hostitelé, a s představou, že svítání nebude daleko, vyšel ven.

Byli v Sokolím Hnízdě již pátý den a Koris měl v úmyslu brzy vyrazit na sever do Estcarpu, přes míle území zamořeného bandity. Simon věděl, že kapitán pomýšlí na to zapojit Sokolníky do případu jejich severního souseda. Jakmile bude jednou zpátky v hlavním městě, využije svého vlivu, aby zapracoval na předsudcích čarodějek a aby títo tvrdí bojovníci s přílbami ptáků mohli být v zápase, který Estcarp čeká, využiti.

Pád sulcarské pevnosti tyto zaryté muže hor zburcoval a jejich citadela jenom bzučela přípravami na válku. Ve spodních částech té podivné pevnosti pracovali kováři tvrdě celou noc až do samého rána, zbrojmistři, zruční a vynalézaví, se věnovali zase svému poslání, zatímco hrstka techniků pracovala na malinkých korálcích, navlečených na řemíncích uvázaných na nohách sokolů, jejichž prostřednictvím pták kroužící ve velké výšce předával a zaznamenával zprávy pro svého pána. Toto tajemství bylo nejpečlivěji střeženým tajemstvím národa a Simon jenom matně tušil, že je založeno na jistém mechanickém vynálezu.

A právě pro takové podivné hádanky, jako byla tato, se Tregarth při svém hodnocení národů tohoto světa dostal nejednou do slepé uličky. Muži, kteří bojovali mečem a štítem, nemohli přece zároveň vyrábět složitá komunikační zařízení. Takové podivné skoky a rozpory ve vědění a vybavení byly záhadné a matoucí. To už byl spíše ochoten

přijmout „kouzla“ čarodějnic, než oči a uši a v případě nutnosti i hlasy, nesené na křídlech sokolů.

Kouzla čarodějnic - Simon vystoupil po schodišti, vysekaném v jedné skalní dutině, a ocitl se na pozorovacím stanovišti. Výhledu na pohory, které bylo možno spatřit v časném ranním slunci, nebránil žádný opar. Díky jakémusi technickému zázraku měl možnost hledět vzdálenou širokou rozsedlinou do otevřené krajiny, o které věděl, že to je Karsten.

Karsten! Byl tou klíčovou dírkou do vévodství tak zaujatý, že si ani neuvědomil přítomnost strážného na stanovišti, dokud na něj ten muž nepromluvil.

„Máš nějaký vzkaz, gardisto?“

Vzkaz? To slovo spustilo jakýsi mechanismus v Simonově mysli. Na okamžik pocítil návrat bolesti a její tlak v oblasti nad očima, přesvědčení, že někde na něj čeká něco, co je třeba udělat. Byl to jistý druh předvídání, ale ne takový, jaký poznal na cestě do Sulcaru. Nyní byl volán, nikoli varován. Koris pojedje s gardistou na sever, je-li to jejich vůle, on však musí zamířit na jih. Nakonec se Simon vzdal pokusů bránit se tomu úpornému pocitu, který na něj doléhal, a nechal se tím ovládnout.

„Přišly nějaké zprávy z jihu?“ zeptal se naléhavě strážného.

„Na to se zeptej Pána Křidel, gardisto.“ Muž byl vycvičen nedůvěřovat. Simon zamířil ke schodišti.

„Buď si jistý, že to udělám!“

Ještě než zašel na velitele Sokolníků, vydal se hledat Korise a našel ho uprostřed činorodých příprav na cestu.

Vzhlédl od sedlových brašen krátce na Simona, a pak se jeho ruce utahující řemeny a přezky zastavily.

„Co se děje?“

„Klidně se směj, jestli chceš,“ odpověděl Simon stručně. „Moje cesta vede na jih.“

Koris se posadil na okraj stolu a jednou nohou ve vysoké botě komíhal sem a tam. „Co tě do Karstenu táhne?“

„To je právě to!“ řekl Simon, který zápolil se slovy ve snaze vyjádřit to, co ho pohánělo v rozporu se zdravým rozumem či osobní touhou. Nikdy nebyl příliš výmluvný a teď přicházel na to, že vyjádřit se v této konkrétní situaci je ještě obtížnější. „Něco mě táhne -“

Kývající noha znehybněla. Z toho pohledného, drsného obličej se nedalo nic vyčíst. „Kdy a jak se to objevilo?“

Otázka přišla rychle a ostře, náhle byl důstojníkem požadujícím hlášení.

Simon řekl pravdu. „Nejdřív přišel sen a pak jsem se probudil. A když jsem se podíval tou rozsedlinou do Karstenu, věděl jsem, že moje cesta vede tam.“

„A ten sen?“

„Byl o nějakém nebezpečí, na víc si nedokážu vzpomenout.“

Koris lehce udeřil pěstí do dlaně. „Dobrá tedy! Pál bych si, abys měl té moci buď víc, nebo méně. Jestliže tě však něco táhne, jedeme na jih.“

„My?“

„Naše zprávy do Estcarpu doručí Tunston s Jivinem. Kolder nebude ještě po nějakou dobu schopn bariéru Sil prorazit. A Tunston dokáže soustředit jednotky Gardy stejně dobře jako já. Podívej se, Simone, já jsem z Gormu a je to právě Gorm, kdo útočí proti Gardě, třebaže je to Gorm, který je pravděpodobně mrtvý a v zajetí zla. Estcarpu jsem dosud sloužil, jak nejlépe jsem mohl, neboť mi Opatrovnice poskytla útočiště, a budu jí sloužit dál. Možná ale přišel čas, kdy jí mohu nejvíce platit mimo řady jejich poddaných, namísto v nich.“

Mohu vůbec vědět...“ pod jeho tmavými mladými očima byly nejasné stíny, byly to unavené oči, strhané vyčerpáním, nikoli však tělesným, „mohu vůbec vědět, že mým prostřednictvím, vzhledem k tomu, že pocházím z Gormu, neudeřím nebezpečí do samotného srdce Estcarpu? Viděli jsme, co Kolderové udělali živým lidem, které jsem tak dobře znal. Co jiného ještě dokáže tahle ďáblem posedlá havěť, aby to člověk dokázal předpovědět? Vždyť aby se zmocnili pevnosti Sulcar, přiletěli vzduchem.“

„To ovšem nemusí být žádná kouzla,“ skočil mu do řeči Simon. „V mém vlastním světě je létání vzduchem běžný způsob cestování. Kéž bych byl viděl, jak to udělali - mohlo by nám to hodně říct!“

Koris se trpce usmál. „V budoucnosti se nám bezpochyby dostane dalších nespočetných příležitostí pozorovat jejich metody. Řeknu ti tohle, Simone, táhne-li tě to na jih, věřím, že to je z nějakého rozumného důvodu. A ve dvou mečích, nebo spíše,“ opravil se s lehkým úsměvem, „v jedné seceře a jedné pistoli je víc síly než v samotné pistoli. A ta výzva sama je dobrou zprávou, protože to musí znamenat, že ta, která šla s námi do Sulcaru, stále žije a dál naplňuje naše poslání.“

„Jak můžeš vědět, že to je ona, nebo proč si to myslíš?“ zeptal se Simon, který měl podobné tušení a chtěl, aby mu ho Korisovo přesvědčení potvrdilo.

„Jak a proč? Ty, které vládnu Silám, je mohou poslat jistými cestičkami mysli, tak jako tihle Sokolníci rozesílají své ptáky do vzdálených koutů oblohy. A pokud se setkají s někým, kdo je jim v jistém směru podobný, mohou ho vyzvat nebo varovat. Pokud jde o to, proč - mám za to, Simone, že ta, která tě vyzývá, musí být ta dáma, kterou jsi zachránil před smečkou z Alizonu, neboť té nebude dělat potíže komunikovat s někým, koho zná.“

Ty, Simone Tregarthe, nejsi z naší krve, tvoje kosti nejsou našimi kostmi a jak se zdá, ve tvém světě neleží ony Síly pouze v rukách žen. Nevycítil jsi snad tu léčku tam na té pobřežní cestě stejně spolehlivě, jak by to dokázala kdejaká čarodějka? Tak je to, do Karstenu tedy jedu na základě důkazu, který jsi mi sám v tomto okamžiku poskytl, protože já ty Síly znám a protože, Simone, jsem až dosud bojoval po tvém boku. Dovol, abych dal Tunstonovi instrukce a vzkaz pro Opatrovnici a pak vyrazíme, abychom hodili do neklidných vod návnadu na důležitou rybu.“

Zamířili na jih, dobře vybaveni výstrojí i zbraněmi zdolaného nepřítele, štíty bez heraldických znaků, které z nich dělaly vandrující žoldnéře nabízející své služby. Sokolnická pohraniční stráž je doprovodila na hranici pohorí ke kupecké cestě do Karsu.

Jen s velmi nejasným pocitem jako rádcem přemítal Simon nad smyslem jejich riskantní výpravy. Noční můry již neměl, ale ta síla, která ho táhla, přetrvávala dnem i nocí. A každé ráno se probouzel netrpělivý, aby už mohl opět pokračovat v cestě.

V Karstenu byly spousty vesnic, rozrůstaly se a bohatly, jak poutníci i kupci pronikali do nížin kolem širokých řek bohatých na černoze. Také tam byli drobní místní vládcové, spravující léna, a ti té dvojici ze severu nabízeli práci. Navrhovaným mzdám se však Koris s opovržením vysmíval a zvyšoval tak respekt, se kterým na něj a jeho sekeru pak hleděli. Simon mluvil málo, zato však ostražitě sledoval všechno kolem sebe a do paměti si zanášel mapu země a zaznamenával drobné zvyky a způsoby chování, zatímco v mezidobí, kdy cestovali sami dva, doloval z kapitána Gardy informace.

Vévodství kdysi bývalo oblastí jen řídké osídlenou rasou pokrevně spřízněnou s prastarým estcarpským lidem. A také tu a tam hrdě držená tmavovlasá hlava, bledý obličej a čistě řezané rysy připomněly Simonovi lidi ze severu.

„Prokletí Síly pro ně tady znamenalo konec,“ poznamenal Koris, když na to Simon zavedl řeč.

„Prokletí?“

Kapitán jen pokrčil rameny.

„Příčina leží v samotné podstatě té Síly. Ty, které ji používají, nerodí potomky. A tak žen, které se vdají a porodí, je rok od roku méně. V Estcarpu si dívka na vdávání může vybrat mezi deseti a již brzy mezi dvaceti muži. Existuje také mnoho bezdětných rodin.

To samé bylo tady. A když ze zámoří přišli zdatnější a houževnatější barbaři a usadili se podél pobřeží, nesetkali se s aktivním odporem. Zabírali stále více země. Původní rasa se stáhla víc do vnitrozemí. Během času pak z přistěhovalců povstali diktátoři. A kde se vzali, tu se vzali vévodové - a i tehle, zatím poslední - který byl jedním z najaté jednotky žoldnéřů a jen díky svému důvtipu a ráznosti meče se vyšplhal až na místo panovníka.“

„A to samé se stane s Estcarpem?“

„Možná. Teď však docházelo k míšení krve se Sulcary, kteří jako jediní, jak se zdá, mohou mít s rasou z Estcarpu potomky. A tak se na severu začala probouzet stará krev a obnovovat původní vitalita. Ovšem, Gorm nás možná stačí pohltit ještě dříve, než bude možno cokoli dokázat. Jak je to, Simone; přitahuje tě tohle město, ke kterému se blížíme? Je to Garthholm, leží na řece a za ním už je jenom Kars.“

„Pak tedy jdeme do Karsu,“ odpověděl Simon unaveně po delší pauze. „Ta tíha doléhá pořád stejně.“

Korisovo obočí pod prostou přílbou vyjelo vzhůru. „Pak je nám tedy skutečně souzeno po nějakou dobu našlapovat opatrně a pozorně sledovat dění za našimi rády. Přestože vévodova krev není urozená a šlechta se na něj dívá úkosem, jeho rozum není ani zdaleka otupělý. V Karsu budou oči a uši, aby zaznamenaly ty nejsprostší cizince, a na potulné rytíře čeká spousta vyptávání. Zvláště když neprojevíme touhu okamžitě se zařadit pod jeho korouhev.“

Simon upřeně pozoroval říční loď, pohupující se na kotvách u městského mola.

„Ten ale nebude mít zájem o zmračeného muže. Kromě toho, nejsou snad v Karsu doktoři, kteří by se podívali na muže zraněného v bitvě? Takového muže, řekněme, který utrpěl ránu do hlavy, takže mu od té doby neslouží příliš dobře oči?“

„Takový, kterého přivede kamarád, aby s ním navštívil moudré doktory v Karsu?“ uchechtl se Koris. „Ano, to je skutečně pěkná historka, Simone. A kdo je ten zraněný válečník?“

„Myslím, že to bude moje role. Tím se zamaskuji všechny případné neobratné omyly, které bystré oko a ucho ve službách vévody zaznamená.“

Koris energicky přikývl. „Tady prodáme ty poníky. Příliš okatě nás spojují s horami a v Karstenu vzbuzují hory podezření. Dál můžeme jet na jedné z těch lodí. To nebude špatný krok.“

Handrkování při prodeji poníků se ujal kapitán a když se připojil na lodi k Simonovi, stále ještě počítal klínovité kousky kovu, které ve vévodství sloužily jako platidlo. Pak jich nasypal plnou hrst do váčku u opasku a zašklebil se.

„Mám v sobě obchodnickou krev a dnes se to prokázalo,“ řekl. „O polovinu víc, než s čím jsem počítal, dost na každé podmazání, bude-li ho třeba, až přijdeme do Karsu. A nějaké to jídlo do doby, než přijde ten okamžik.“ A s těmi slovy hodil na palubu pytel, který nesl, a sekeru, od které se od chvíle, kdy ji převzal z rukou Volta, ani na okamžik neodloučil. Pak přišly dva dny lenivého splývání s říčním proudem. Když se blížil soumrak druhého dne a hradby a věže Karsu čněly neohroženě vzhůru v nevelké vzdálenosti před nimi, sevřel si náhle Simon hlavu v dlaních. V mocném úderu vystřelila mu ta známá bolest do oblasti nad očima. Pak ustoupila a zbyl po ní malý, živý obrázek uličky s rozbitou dlažbou, zdí a v ní hluboce vsazených dveří. To byl jejich cíl a ležel v Karsu.

„To bylo ono, Simone?“ zeptal se kapitán a položil mu ruku na rameno.

„Ano.“ Simon zavřel oči před barvami západu slunce, které se skláněly nad řekou. Někde tam v tom městě musí najít onu uličku, zeď a dveře a setkat se s tou, která čeká.

„Úzká ulička, zeď, dveře -“

Koris pochopil. „Moc toho není,“ poznamenal. Upíral zrak na město, jako kdyby je samotnou silou vůle dokázal vrhnout prostorem, který stále ještě dělil loď od čekajícího nábřeží.

Zanedlouho vystoupali od mola k oblouku městských hradeb.

Simon se ve své dobrovolné roli pohyboval pomalu, ve snaze kráčet s váhavou nejistotou člověka, který nemůže důvěřovat svým očím. Tělem mu však probíhalo nervózní mravenčení a byl si jistý, že jakmile bude jednou ve městě, tu uličku se mu najít podaří. Nitka, která ho táhla přes celé vévodství, teď byla napjatou šňůrou vedoucí konkrétním směrem.

U brány za ně hovořil Koris a jeho vysvětlení Simonovy invalidity, jeho hodnověrného příběhu - stejně jako malý dárek, pod rukou předaný seržantovi stráží - je dostaly dovnitř. Jakmile prošli ulicí a zahrnuli za roh, kapitán si opovrživě odfrkl.

„Kdyby se to stalo v Estcarpu, vyrazil bych ho na místě a nasměroval ven z města, dřív než by mi stačil říct, jak se jmenuje! Říká se, že vévoda měkne, od té doby, co se dostal k moci, já bych tomu ale moc nevěřil.“

„Říká se, že každý člověk má svou cenu,“ poznamenal Simon.

„Na tom je hodně pravdy. Ale správný důstojník zná cenu svých mužů a podle toho je taky používá. Tohle jsou žoldnéři a dají se koupit za maličkosti. Jestli jsou ale jejich zákony stále platné, postaví se v bitvě neohroženě za toho, kdo jim zaplatí. Co se děje?“ zeptal se náhle ostře, neboť Simon zastavil a napůl se obrátil.

„Jdeme špatně. Je to východním směrem.“

Koris hleděl do ulice před nimi. „Čtyři vchody odtud je nějaká ulička. Jsi si jistý?“

„Jsem si jistý.“

Pro případ, že by ten seržant u brány byl bystřejší, než jak ho odhadli, šli pomalu a Simon se nechal vést. Do východní ulice ústilo víc jiných ulic. Simon se ukryl do vchodu, zatímco Koris se vydal zpět po jejich stopě. Navzdory svému neobvyklému vzezření věděl kapitán, jak se rychle ukrýt, a o chvíli později se překvapivě hbitě objevil.

„Jestli nám poslali v patách nějakého slídila, tak je lepší než nejlepší estcarpský, čemuž nevěřím. Takže jdeme dál, než si nás někdo povšimne a zapamatuje. Pořád je to východ?“

Tupá bolest v Simonově hlavě střídavě narůstala a ustupovala, takže ji mohl používat zvláštním způsobem jako ve hře „samá voda“ a „přihorívá“. A potom ho obzvlášť bolestivá exploze přivedla k ústí křivolaké uličky, do které vstoupil. Její stěny tvořily slepé zadní zdi budov a okna, která do ní vedla, byla temná zataženými závěsy.

Zrychlili tempo a do každého okna, které míjeli, vrhl Simon krátký, rychlý pohled, přičemž trnul hrůzou, že v něm zahlédne obličej. A pak je spatřil. Dveře z jeho vidiny. Když se před nimi zastavil, dýchal trochu ztěžka, nikoli však následkem námahy z rychlé chůze, ale spíše v důsledku bouře, která v něm vřela. Zvedl pěst a klouby zaťukal na masivní portál.

Když se nic nestalo, zaplavilo ho absurdní rozčarování. Pak zatlačil, avšak setkal se s odporem, jehož příčinou musely být závory.

„Jsi si jistý, že to jsou ty pravé?“

„Ano!“ Na dveřích nebyla žádná vnější západka, nic, za co by mohl vzít a dveře otevřít. A přesto to, co chtěl, to, co ho sem přivedlo, bylo tam, za těmi dveřmi.

Koris ustoupil o krok či dva a pohledem přeměřil výšku zdi.

„Kdyby byla větší tma, mohli bychom vyšplhat nahoru. Teď by si toho ale mohl někdo všimnout.“

Simon odhodil ostražitost a zabušil a jeho útok na dřevo vyvolal hluboké zadunění. Koris ho chytil za paži.

„Chceš vyburcovat vévodovy oddíly? Pojďme, ztratíme se zatím do krčmy a vrátíme se při setmění.“

„To nebude třeba,“ ozval se hlas.

Korisova sekera sjela s ramene. Simonova ruka se ocitla na pistoli. Dveře byly pootevřeny a onen tichý, bezvýrazný hlas k nim dolehl úzkou štěrbinou.

V mezeře mezi dveřmi a cihlovou zdí stál mladý muž. Byl mnohem menší než Simon a dokonce i než Koris, o několik palců, a velmi stíhlý. Horní část obličeje měl skrytou pod spuštěným hledím přílby a oděn byl do kroužkového brnění bez jakéhokoli znaku.

Ze Simona pohlédl na kapitána, a kupodivu se zdálo, že právě pohled na Korise ho uklidnil, neboť o krok ustoupil a naznačil jim, aby vstoupili. Vešli do zahrady s křehkými stonky zimou zahubených rostlin na dokonale rozvržených záhonech, kolem vyschlé fontány lemované vrstvou letitého povlaku, kde kamenný pták s půlkou zobáku donekonečna pátral po lesklém odrazu vody, který se dávno ztratil.

Pak následovaly další dveře, tentokrát do domu, a tam je uvítal proud světla. Mladý muž je rychle předběhl, jakmile přispěchal od vchodu ve zdi, který zajistil závorou, stál tam však někdo další, aby je pozval dál.

Tu ženu Simon již viděl jen tak v cárech, přehající před smečkou honičích psů. Viděl ji v poradní síni, zahalenou do střízlivé róby jí zvolené společenské vrstvy. Jel vedle ní, když byla oděná do kroužkového brnění gardistů. Teď ji zdobil purpur a zlato, na prstech drahé kameny, a krátké vlasy měla přikryté sítkou posázenou perlami.

„Simon!“ Nevztáhla k němu ruce, kromě vyslovení jeho jména nenabídla žádný jiný způsob uvítání, přesto ho to potěšilo a zaplavil ho pocit míru. „A Koris.“ Tíše se zasmála a její smích vyzýval oba dva k účasti na jakémsi důvěrném žertu, a složila jim vznešené pukrle dvorní dámy. „Přišli jste, mí lordi, abyste se poradili s Vědmou z Karsu?“

Koris opřel sekeru o zem a shodil sedlové brašny, které měl zavěšené přes široká ramena.

„Přišli jsme na vaši výzvu, či spíše na vaši výzvu Simonovi. A co nás zde čeká, záleží jen na vás. Je však dobré vědět, že jste v pořádku a v bezpečí, paní.“

Simon jen přikývl. Zase jednou nedokázal najít ta správná slova, aby vyjádřil city, jejichž příliš přesné charakteristice se vyhýbal.

IV.

Nápoj lásky

Koris položil s povzdechem svůj pohár na stůl. „Nejdřív postel, s jakou se žádný ubikace nikdy nemohly pochlubit, a pak takováhle jídla. Co jsem opustil Estcarp, neokusil jsem vína, které by se vyrovnalo tomuhle; Ani jsem nehodoval v tak skvělé společnosti.“

Čarodějka lehce zatleskala. „Koris lichotník! A Koris a Simon trpělivi. Žádný z vás se dosud nezeptal, co děláme v Karsu, ačkoli se již noc a část dne zdržujete pod touto střechou.“

„Pod touto střechou,“ opakoval Simon zamyšleně. „Není to náhodou velvyslanectví Estcarpu?“

Usmála se. „To je od vás, Simone, ovšem chytré. Avšak ne, nejsme tu úředně. Ale tady v Karsu velvyslanectví Estcarpu skutečně je a pobývá v něm jistý lord s naprosto bezúhonnou minulostí a bez jediného náznaku čarodějnictví v jeho nejbližším okolí. Při formálních příležitostech večeří s vévodou a je dokonalým zosobněním účtyhodnosti. Tento

dům se nachází v úplně jiné čtvrti. To co tady děláme - ,

Když se zarazila, pronesl Koris lehkým tónem: „Mám za to, že je tu naší pomoci třeba, v opačném případě by Simon neměl takové problémy s hlavou. Uneseme Yviana, pro vaše potěšení, nebo jen tu a tam rozpoltíme nějakou tu lebku?“ Ten mladý muž, který se pohyboval tiše, hovořil málo, avšak byl vždy přítomen, a kterého čarodějka oslovovala Briante, avšak dosud jeho přítomnost gardistům nevysvětlila, se natáhl po míse koulí z pečeného těsta. Vysvělečen z brnění a bez přílby, které měl při jejich prvním setkání, ukázal se jako velmi štíhlý, téměř křehký mladíček, příliš mladý, aby byl dostatečně vycvičen v používání zbraní, které nosil. Nicméně kolem úst a brady měl přísné rysy a v očích pevně odhodlání, které jen dokazovaly, že čarodějka si vybrala svou posilu přece jenom rozumně.

„Jak nás, Briante,“ oslovila ho teď, „dovedou k Yvianovi?“ V té otázce bylo něco s nádechem škodolibosti.

Ten se zakousl do pečiva a pokrčil rameny. „Jestli si ho vy přejete vidět, já tedy ne.“ A ten jemný důraz na já neunikl ani jednomu z mužů.

„Ne, není to vévoda, koho zamýšlíme pobavit. Je to jiný člen jeho domácnosti, lady Aldis.“

Koris překvapením hvízdal. „Tak Aldis! To by mě tedy nenapadlo - ,

„Že budeme mít co do činění s milenkou vévody? Ach, tady jste se dopustil chyby vašeho pohlaví, Korisi. Existuje důvod, proč se chci o Aldis dovědět víc a k tomu jeden skvělý, jak ji vybídnout k rychlému příchodu.“

„A tedy?“ pobídl ji Simon.

„Její moc nad vévodstvím je založena pouze na Yvianově přízni. Dokud ho drží ve své posteli, má to, po čem nejvíc touží, žádné trpytivé cetky nebo róby, ale vliv. Lidé, kteří chtějí podpořit určitý zájem, musí vyhledat Aldis jako cestu k vévodovu uchu, a to i když patří ke staré šlechtě. Pokud jde o ženy ze společnosti - Aldis ve velké míře splatila mnohé staré urážky.

Tehdy, když se vedrala do Yvianovy pozornosti, cetky a trpyt stačily. Během let však pro ni moc začala znamenat víc. Bez ní by nebyla ničím než obyčejnou děvečkou z přístavní krčmy, což ona dobře ví.“

„Nezačíná se Yvian v poslední době usazovat?“ chtěl vědět Koris.

„Yvian se oženil.“

Simon pozoroval ruku nad mísou pečiva. Tentokrát nedokončila pohyb, ale místo toho se přemístila k čiši před Briantovým talířem.

„V horách jsme slyšeli o svatbě dědičky Verlainu.“

„Manželství v zastoupení, slib se dává na válečnou sekeru,“ vysvětlila čarodějka. „On svou nevěstu ještě neviděl.“

„A současná dáma se obává konkurence. Je tedy paní Verlainu považována za takovou krásku?“ zeptal se Simon jen tak, aby řeč nestála, a okamžitě zachytil Briantův rychlý pohled.

A byl to také ten mladík, kdo odpověděl. „To tedy není!“ V tom vášnivém popření byl tón, který Simona svou trpkostí zmátl. Kdo je ten Briant, nebo kde k němu čarodějka přišla, o tom neměli nejmenší představu, je ovšem možné, že ten chlapec choval k dědičce jistou náklonnost a teď byl tou ztrátou zklamaný.

Čarodějka se zasmála. „I to je možná věc názoru. Ale samozřejmě, Simone, myslím, že ode dne, kdy Aldis slyšela, jak na tržišti v Karsu čtou to oficiální oznámení, nespí v noci zrovna klidně a celou tu dobu přemýšlí, jak dlouho ještě vydrží Yvianův zájem o ni. A v tomhle duševním rozpoložení je zralá pro náš úmysl.“

„Důvod, proč by ta dáma měla hledat pomoc, si dokážu představit,“ připustil Simon, „proč ale vy?“

Odpověděla s náznakem výčitky. „Ačkoli nevystupuji s pravými atributy ženy z Estcarpu, která disponuje Silami, mám v tomto městě tak trochu jméno. Nejsem tu na návštěvě poprvé. Muži i ženy, a zvláště ženy, odjakživa touží po tom, znát svou budoucnost. V posledních třech dnech jsem přišly dvě z Aldisiných komorných, vyzbrojené falešnými jmény a falešnými historkami. Když jsem jim řekla, co je čeká, a k tomu přidala pár faktů, úprkem a s kyselými obličejí se vrátily ke své paní. A ta na sebe nenechá dlouho čekat, nemějte strach.“

„Proč ji ale potřebujete? Je-li její vliv na Yviana na ústupu...“ řekl Koris a nechápavě vrtěl hlavou. „Nikdy jsem nepředstíral, že ženám rozumím, teď jsem ale skutečně úplně zmaten. Gorm je náš nepřítel, ne Karsten, alespoň ne aktivně.“

„Gorm!“ Za hladkou fasádou jejího obličje se probudily emoce. „I tady zapouští Gorm své kořeny.“

„Cože?“ vykřikl Koris a plochou dlaně mocně udeřil do stolu mezi ně. „Gorm přichází do Karstenu?“

„Je to právě naopak. Karsten odchází do Gormu, nebo aspoň jistá část jeho mužského obyvatelstva.“ Čarodějka mluvila vážným, naléhavým hlasem, bradu opřenou o propletené prsty, lokty na desce stolu.

„V Sulcaru jsme viděli, co jednotky Kolderu provedly s muži z Gormu, když je použily jako válečné nástroje. Gorm je ale jenom malý ostrov a když byl přepaden, mnoho mužů zemřelo v bitvě ještě než mohli být... předěláni.“

„To je pravda!“ zazněl Korisův hlas divoce. „Nemohli pochytat příliš mnoho zajatců.“

„Přesně tak. A když padl Sulcar, vzal s sebou Magnis Osberic při zničení pevnosti větší část vojsk vetřelce. Tím posloužil svému lidu. Většina obchodních lodí byla na moři a zvykem Sulcarů je vozit s sebou na dlouhé plavby rodiny. Jejich útočiště na tomto kontinentě přestalo existovat, jejich národ však žije a tak mohou začít stavět znova. Ovšem, dokáže Kolder tak snadno nahradit muže, které sám ztratil?“

„To musí znamenat nedostatek lidského potenciálu,“ hádal Simon a v duchu se horečně obíral možnostmi, které to přinášelo.

„To může být pravda. Anebo se nám z nějakého jiného důvodu nemohou nebo nechtějí sami otevřeně postavit. Víme toho o Kolderech tak málo, přestože se nám rozvalují hned přede dveřmi. A teď kupují muže.“

„Jako válečníci jsou otroci ovšem dost riskantní,“ zdůraznil Simon. „Dejte jim do rukou zbraně a říkáte si o vzpouru.“

„Ale, ale, Simone, to už jste zapomněl, jaký druh lidí jsme vyhnali z toho úkrytu na pobřežní cestě? Zeptejte se sám sebe, jestli byli ochotní k nějaké vzpouře. Ne, ti, kteří pochodují v rytmu válečných bubnů Kolderu, nemají žádnou vlastní vůli. Pravdou ovšem také je, že v posledních šesti měsících připlouvají k ostrovu nedaleko ústí jedné karské

řeky do moře galéry, a jsou na ně přemísťováni vězni z Karstenu. Někteří jsou z věvodových věznic, jiní jsou sbíráni na ulicích a v docích, lidé bez přátel, které nebude nikdo postrádat.

Takové věci se však nedají udržovat v tajnosti donekonečna. Tady slůvko šeptem, támhle věta - skládáme to kousek po kousku. Muži prodaní Kolderu pro účely Kolderu. A jestli se to odehrává v Karstenu, proč potom ne v Alizonu? Teď už dokážu lépe pochopit, proč tam moje poslání selhalo a jak je možné, že jsem byla tak rychle odhalena. Má-li Kolder jisté schopnosti - což si myslíme, že má - mohli mě nebo kohokoli, jako jsem já, vysledit podobně, jako nás ti honící psi štváli přes slatiny.

Domníváme se, že Kolder shromažďuje na Gormu vojenské síly s cílem vtrhnout na pevninu. A možná, že teprve potom si jak Karsten, tak i Alizon uvědomí, že napomohli vlastní porážce. A to je důvod, proč jedním s Aldis, musíme se o tom odporném obchodování s Gormem dovědět víc, bez věvodova vědomí a souhlasu by totiž nemohl existovat.“ Koris se neklidně zavrtěl. „I vojáci si šuškájí, paní. Taková procházka po řadě krčem skutečněná toulavým rytířem s plným měšcem by nám mohla přinést spoustu informací.“

Vypadala pochybovačně. „Yvian není ani zdaleka hloupý. Má své oči a uši všude. Jakmile se někdo vašeho ražení objeví v krčmě, jakou vy máte na mysli, kapitáne, doví se to.“

Zdálo se, že to Korise neznepokojuje. „Neztratil snad Koris z Gormu, žoldněř, své muže a reputaci v pevnosti Sulcar? Vůbec nepochybuje, že nevyrukují s pěknou historkou, když ji po mně někdo bude chtít. Ty,“ kývl na Simona, „bys nejspíš měl zůstat stranou, aby nás ten příběh, který jsme vyprávěli, abychom se dostali branami města, neusvědčil ze lži. Co ale uděláme s tímhle mládětem?“ dodal a usmál se na Brianta.

A k Simonovu překvapení ten mladík s věčně střízlivým obličejem vrátil Korisovi ostýchavý úsměv. Pak pohlédl na čarodějku, jako kdyby žádal o svolení. A ona, opět k Simonovu údivu, mu ho se stejnou škodolibostí, kterou ukázala již před chvílí, dala.

„Briant není žádný kasárenský chvástal, Korisi. Ale myslím, že je tu už příliš dlouho zavřený. A nepodceňujte rychlost jeho paže; zaručuji vám, že vás ještě ohromí - a to v několika směrech!“

Koris se zasmál. „O tom nemám nejmenší pochyby, paní, když to říkáte vy.“ Natáhl se po sekeře, kterou měl u židle.

„Bylo by nejlepší, kdybyste tu pěknou hračku tady nechal,“ upozornila ho. „Přinejmenším si ji každý všimne.“ Položila ruku na násadu. Její prsty jako by na ní zmrzly. A poprvé od jejich příjezdu ji Simon viděl vyvedenou z klidu.

„Co to s sebou nosíte, Korisi?“ Její hlas byl o zlomek ostřejší.

„Vy nevíte, paní? Přišla ke mně v dobré vůli jednoho, který ji rozezvučel. A stojím za ní celým svým životem.“

Rychle ucukla rukou, jako by ji ten dotyk sežehl maso až na kost.

„Dobrovolně že přišla?“

Koris nad tou nedůvěrou vybuchl.

„V takových věcech říkám jenom pravdu. Přišla ke mně a jenom mně bude sloužit.“

„Tím spíš tedy říkám, neberte ji do ulic Karsu.“ Byl to napůl rozkaz, napůl naléhavá prosba.

„Pak mi tedy ukažte bezpečné místo, kam ji mohu uložit,“ odpověděl s nezastřenou neochotou.

Na okamžik se zamyslela a přitom si prstem mnula spodní ret. „Dobrá. A potom mi musíte dopodrobna vyprávět celý ten příběh, kapitáne. Vezměte ji a já vám ukážu nejbezpečnější místo v tomto domě.“

Simon s Briantem se za nimi odloukali do další místnosti, jejíž stěny byly ověšené pruhy tak letitých tapisérií, že se daly vytušit pouze nejneurčitější náznaky původního výtvarného řešení. Kolem jedné z nich prošli a nakonec se zastavili před dřevěným vyřezávaným panelem, jehož hluboký reliéf znázorňoval bájná zvířata s lačnými pohledy či vyceněnými tesáky. Odtáhla ho, objevila se skříň a Koris položil svou sekeru až co nejvíc dozadu.

Tak jak si Simon uvědomoval staletí, která prošla hlavním městem Estcarpu, zhmotnělý příboj času bušící do člověka vahou všech těch věků, tak jako zažil posvátnou bázeň před tou nikoli lidskou bytostí v oné Hrobce, kde Volt kraloval mlčenlivému dvoru prachu a stínů, tak i zde unikl ze zdí jakýsi druh záření, něco hmatatelného se vznášelo vzduchem, co mu vyvolávalo mrazení po celém těle.

Koris však celou záležitost s uložením svého pokladu rychle vyřídil a čarodějka skříň zavřela, jak by asi hospodyně zavřela skříň, do které ukládá smeták. Briant setrval ve dveřích, lhostejný a netečný jako obvykle. Proč však měl Simon ten zvláštní pocit? Soužilo ho to natolik, že když ostatní odešli, on zůstal a přiměl se pomalu kráčet do středu místnosti.

Byly tam pouze dva kusy nábytku. Židle z černého dřeva s vysokým opěradlem, která snad mohla pocházet z audienční síně. Naproti ní stála stolička stejně pochmurné barvy. A na podlaze mezi oběma kusy byla podivná sbírka předmětů, které Simon právě podrobně studoval, jako kdyby se snažil najít v nich řešení k té své záhadě.

Především tam byla malá hliněná kamínka na dřevěné uhlí, do kterých by se ho nevešla víc než jedna hrst. Stála na kusu hladce vyleštěné dřevěné desky. S ní tam byla keramická mistička s obsahem jakési sedobílé moučky, o jejíž bok se opírala nízká zavalitá láhev. Dvě sedačky a tato zvláštní sbírka předmětů - a přesto tam bylo ještě něco jiného.

Nevěděl, že se čarodějka vrátila, a tak když promluvila, s leknutím se probral ze zamyšlení.

„Kdo jste, Simone?“

Jejich oči se setkaly. „Vždyť víte. V Estcarpu jsem vám řekl pravdu. A určitě máte své vlastní způsoby, jak odhalovat lež.“

„Ano, máme, a vy jste mluvil pravdu. Přesto se vás musím zeptat znova, Simone - kdo jste? Na té pobřežní cestě jste vycítil léčku ještě dříve, než Síly varovaly mne. A jste přitom muž!“ Poprvé bylo její sebeovládání otřeseno. „Vy víte, co se zde odehrává - vy to cítíte!“

„To ne. Já jenom vím, že je tu něco, co nevidím - a přesto to existuje.“

Znovu jí řekl pravdu.

„To je právě ono!“ zvolala a srazila k sobě zaťaté pěsti. „Vy byste takové věci cítit neměl, a přesto je cítíte! Mám tu jistý

úkol. Já Síly pokaždé nepoužívám, tedy ne větší než je moje vlastní zkušenost ve čtení lidí, hádání, co leží uvnitř srdcí mužů a žen, či jaké jsou jejich touhy. Tři čtvrtiny mé schopnosti leží v iluzi; sám jste toho byl svědkem. Nesvolávám svými kouzly žádné demony. Ta se většinou říkají, aby zapracovala na myslích těch, kteří očekávají zázraky, nepřivolávám nic z jiného světa. Ty Síly však existují a někdy na mou výzvu přijdou. Pak dokážu vyvolat skutečné zázraky. Dokážu vycítit pohromu, přestože nemusím vždy poznat, jakou formu na sebe vezme. Tohle tedy dokážu - a to je také skutečnost! Na to přísahám a ručím vlastním životem!“

„Věřím tomu,“ odpověděl Simon. „Vždyť i v mém světě jsou věci, které se nedají vysvětlit žádnou střízlivou logikou.“

„A u vás dělají takové věci ženy?“

„Ne, tam to dokáží muži i ženy. Měl jsem pod sebou muže, kteří dokázali vycítit neštěstí či smrt, vlastní nebo někoho jiného. Také jsem věděl o domech a různých starých místech, ve kterých číhalo něco, na co bylo lepší nemyslet, něco, co nebylo vidět ani cítit o nic víc než to, co dokážeme vidět či cítit tady mezi námi.“

Nyní ho pozorovala s neskrývaným úžasem. Potom pohnula rukou a do vzduchu vykreslila jakýsi znak. A ten, zavěšený v prostoru, žhnul po nějakou dobu oslnivými plameny.

„Viděl jste to?“ Bylo to obvinění nebo triumfální poznání? Neměl však čas zjistit, co z toho, neboť domem se rozezněl zvuk gongu.

„Aldis! A bude s sebou mít ozbrojený doprovod!“ Čarodějka přešla místnost a prudce otevřela panel, za kterým si Koris uschoval sekeru. „Musíte dovnitř,“ přikázala. „Oni prohledají dům, tak jako vždycky, a bude lepší, když o vaši přítomnosti nebudou vědět.“

Nedala mu vůbec čas k protestu a Simon náhle shledal, že je vmáčklý do velice malého prostoru. Pak se panel zabouchl. Byla to spíše špehýrka než skříň, jak hned zjistil. Mezi řezbami byly totiž otvory, které mu umožňovaly dýchat i vidět do místnosti.

Všechno se odehrálo tak rychle, že ani neměl čas uvažovat. Teď se však vzbouřil a natáhl ruku k panelu, rozhodnutý dostat se ven. Jediné, co zjistil, a to příliš pozdě, že na jeho straně není žádná klička a že byl spolu s Voltovou sekerou chytře uložen na bezpečné místo, dokud se čarodějka nerozhodne opět ho pustit.

Se vzrůstajícím podrážděním přitiskl Simon čelo na vyřezávanou desku, aby získal co největší rozhled po místnosti. A zůstal naprosto nehybný, když do místnosti opět vstoupila žena z Estcarpu a vzápětí byla odstrčena dvěma vojáky, kteří kolem ní briskně přepochodovali, až se rozvlnily pruhy tapisérií.

Čarodějka je pozorovala a přitom se smála. Pak promluvila přes rameno na osobu, která stále ještě otálela na opačné straně prahu: „Zdá se, že v Karsu dané slovo nic neznamená. A odkdy je tento dům a ti, kteří žijí pod jeho střechou, spojován s nezákonnou činností? Vaši ohaři nejspíš najdou nějaký ten prach a pavučinu nebo dvě - přiznám se, že nejsem zrovna dobrá hospodyně, ale nic víc, paní. A zatím mrhají naším časem.“

Byl v tom náznak posměchu, nepatrný, avšak dostatečný, aby ťal do živého. Simon oceňoval způsob, jakým vládla slovy. Mluvila jako dospělý, který se podrobuje vrtolu dětí, s trochou netrpělivosti, aby se mohl pustit do důležitější činnosti. A obrátně tak přiměla tu neviditelnou osobu, aby se k ní v její dospělosti přidala.

„Halsfricu! Donare!“

Oba muži se postavili hbitě do pozorů.

„Prohledejte zbytek toho doupěte, jestli máte chuť, nás však nechte o samotě!“

Mrštně se postavily vedle dveří a do místnosti vstoupila další žena. Čarodějka zavřela dveře a teprve pak pohlédla na novou příchozí, která shodila svůj plášť s kapuci na zem, kde zůstal ležet jako šafránově žluté jezírko.

„Vítejte, lady Aldis.“

„Čas utíká, ženská, jak jste sama zdůraznila.“

Slova byla hrubá, avšak hlas, který je pronesl, zaobalil jejich drsnost do vrstvy sametu. Už ten hlas sám o sobě by bez velkých problémů dokázal přimět kdejakého muže k oddané poslušnosti.

A vévodova milénka měla postavu nikoli děvečky z přístavní krčmy, ke které ji čarodějka přirovnala, přezrálé a nadměrně kypící, ale mladé dívky, která si ještě ani nezačala plně uvědomovat své vlastní možnosti, s malými, vysoko posazenými nadry, cudně zahalenými a přesto dokonale patrnými pod tkaninou róby. Žena protikladů - v jednom a tom samém okamžiku smyslná i chladná. Simon ji pozoroval a velmi dobře chápal, proč se jí daří tak dlouho a úspěšně ovládat i protřelého chlípíka.

„Vy jste Firtě řekla,“ opět ten ostrý tón zahalený do sametu.

„Já jsem vaší Firtě řekla, co přesně dokážu udělat a čeho je k tomu zapotřebí,“ čarodějka byla stejně řízná jako její zákaznice. „Vyhovuje vám taková dohoda?“

„Bude mi to vyhovovat, až se ukáže, že tomu tak skutečně je, a ne dříve. Dejte mi to, co mi poskytnete v Karsu jistotu, a pak žádejte svou odměnu.“

„Máte neobvyklý způsob uzavírání obchodu, paní. Všechny výhody jsou na vaší straně.“

Aldis se usmála. „Ach, jestli ovšem máte tu moc, jak prohlašujete. Vědmo, pak můžete nejen pomáhat, ale i ničit, a já pak pro vás budu snadným soustem. Řekněte mi, co musím udělat, a pospěšte si; těm dvěma venku mohu důvěřovat jenom proto, že stačí jediné slovo... V tomhle městě jsou však ještě další oči i jazyky!“

„Dejte mi ruku.“ Žena z Estcarpu zvedla onu malou mističku s moučkou. Jak Aldis natáhla ruku posetou prsteny, druhá žena ji píchla jehlou, kterou vytáhla ze své róby, a nechala jednu nebo dvě kapky krve sklouznout do misky. Z láhve dolila trochu tekutiny a smísila do jakéhosi těsta. Pak v kamínkách zapálila kousek dřevěného uhlí.

„Posaďte se,“ ukázala na stoličku. Když se ta žena usadila, položila jí přes kolena onu dřevěnou desku a na ni postavila kamínka.

„Myslete na toho, po kterém toužíte, paní, jen na něj, na nic jiného.“

Pak žena z Estcarpu rozprostřela těsto nad malými plamínky a začala zpívat. A náhle to něco, co před několika chvilkami

vzbudilo Simonovu ostražitost, to, co zhutnělo a ztuhlo kolem nich v okamžiku, kdy vykreslila do vzduchu ten planoucí znak, se nyní z místnosti zvolna vytrácelo.

Její zpěv však jakýmsi způsobem spřádal své vlastní kouzlo -pozměňoval představy mysli a vyvolával jiný druh odezvy. Simon, který si po jedné či dvou vteřinách nedůvěřivosti uvědomil, k čemu to slouží a co to dokáže, si tvrdě skousl dolní ret. Tohle - a přicházelo to od ženy, kterou, jak si myslel, už začínal poznávat. Kouzlo vhodné pro Aldis a její protějšek, ne však pro střizlivou čistotu Estcarpu, to ne! A cítil, že to začalo pracovat i na něm. Simon si vší silou nacpal prsty do uší, aby tomu palčivému žáru, který vyvěral ze slov přítomných v okolním prostoru, nedovolil dosáhnout až k jeho krvi, která mu teď zběsilým tempem pulsovala tělem.

Bránit se tomu přestal, teprve když viděl, že rty čarodějky znehybněly. Aldisina tvář měla lehce narůžovělý nádech, její pootevřené rty se vlhce leskly a oči upírala před sebe nevidoucím pohledem, dokud čarodějka nesundala desku s kamínky z jejích kolenou. Žena z Estcarpu vzala upečené těsto, rozdrobila ho na čtvercový kousek plátna a podala to své zákaznici.

„Špetku toho mu přidáte do jídla nebo pití.“ Z hlasu čarodějky vyprchal život; mluvila jako člověk na pokraji svých sil. Aldis po uzlíčku rychle chňapla a ukryla ho za náprsenkou své róby. „Buďte si jistá, že to použiju správně!“ řekla již na cestě ke dveřím, po tom, co ze země sebrala svůj plášť. „Dám vám vědět, jak to vychází.“

„To já poznám, paní, to já poznám.“

Aldis odešla a čarodějka zůstala stát s rukou na opěradle, jako by potřebovala oporu. Ve tváři měla výraz znavené nechuti s nepatrným náznakem hanby, jako kdyby právě použila nečistých prostředků k dosažení dobrého úmyslu.

V.

Rozsudek

Korisovy ruce se pohybovaly ve stálém rytmu a vláčnými tahy leštily kouskem hedvábí čepel sekery. Svůj poklad si vyzvedl minutu po svém návratu a nyní vyprávěl, usazený na okenní římse se sekerou na kolenou.

„...vtrhl dovnitř, jako kdyby mu za zády supěl Kolder, a vysypal to seržantovi; ten vyprskl polovinu vína, které jsem zaplatil, a zdálo se, že se snad zadává vlastními vnitřnostmi, zatímco tenhle chlapík se po něm pořád sápal a nepřestával vykřikovat. Vsadil bych lup z týdenního rabování Karsu, že je na tom aspoň zrunko pravdy, i když je celý ten příběh notně zmatený.“

Simon zbývající dvě osoby v místnosti soustředěně pozoroval. Neočekával, že čarodějka projeví překvapení nebo dá nějak na vědomí, že takový příběh možná už slyšela. Nicméně ten mladík, kterého vykouzila odnikud, zřejmě tak dobře vyškolený nebyl, a jeho postoj také Simonovi dokázal, že se skutečně nemýlí. Briant se příliš dobře ovládal, člověk lépe cvičený ve hře předstírání by dal najevo překvapení.

„Mám za to,“ skočil Simon do kapitánova vyprávění, „že pro vás není tento příběh až zas tak zmatený, paní.“

Obezřetnost, která se stala součástí jeho vztahu k ní, od té scény s Aldis před několika hodinami, se stala štítem, který proti ní zvedl. Možná, že přítomnost té bariéry cítila, neučinila však žádný pokus ji překonat.

„Hunold je skutečně mrtvý,“ její slova zněla rozhodně. „A zemřel ve Verlainu. I lady Loyse zmizela s povrchu zemského. Až sem měli vaši muži pravdu, kapitáne,“ hovořila spíše ke Korisovi než k Simonovi. „Ovšem to, že obě tyto události jsou výsledkem nájezdu Estcarpu, je, samozřejmě, nesmysl.“

„To vím, paní. Není to náš způsob boje. Avšak není tento příběh zástěrkou pro něco jiného? Na nic jsme se vás dosud neptali, nicméně - dostal se zbytek gardistů v bezpečí na verlainská skaliska?“

Zavrtěla hlavou. „Pokud vím, kapitáne, vy a ti, kteří se zachránili s vámi, jste jediní, kdo přežili.“

„Taková zpráva se však rychle rozšíří a bude záminkou pro napadení Estcarpu,“ řekl Koris a zamračil se. „Hunold stál vysoko mezi Yvianovými oblíbenci. Nemyslím, že vévoda přijme jeho smrt jen tak, s klidem, zvláště, když ji obklopuje jisté tajemství.“

„Fulk!“ To jméno explodovalo v Briantově hlasu, jako by to byl výstřel z jeho ruční zbraně. „Fulk se z toho snaží dostat!“ Jeho bledý obličej měl konečně nějaký výraz. „Musel by se ovšem vypořádat i se Siricem a lordem Duartem! Myslím, že Fulk má teď spoustu práce. Ten zbrojnoš věděl o nájezdu tolik podrobností, že musel být bezprostředně informován.“

„Právě přistál posel z moře. To jsem vyrozuměl z jeho blekotání,“ doplnil Koris informaci.

„Z moře!“ Čarodějnice byla vmžiku na nohou a její zlaté a šarlatové našasené róby kolem ní jen zavířily. „Fulk z Verlainu není, podle mne, žádný prostáček, odehrává se tu však cosi velice rychlého, něco, co využívá každé náhodné události a za čím je víc než jenom Fulkova touha chránit se proti Yvianově pomstychtivosti!“

Chladným pohledem všechny tři pozorovala a v jejích očích byla temnota věštící bouři. Bylo to téměř, jako by je počítala mezi nepřátelské živly. „Tohle se mi nelíbí. Ach ano, nějaká povídačka se z Verlainu dala očekávat; Fulk potřeboval historiku, kterou by zacpal Yvianovi pusu, aby neskončil v sutinách vlastních věží. A je naprosto schopen zabít jak Sirica tak Duarta, aby tomu dodal větší důvěryhodnosti a zamaskoval stopy. Ty kroky však přišly příliš rychle a příliš dobře do sebe zapadají! Byla bych přísahala...“

Rázovala po místnosti sem a tam, až kolem ní poletovaly její splývavé róby. „Ano, dokážeme vládnout iluzemi, před Silami Estcarpu však odpřisáhnou, že ta bouře žádnou iluzi nebyla! Ledaže Kolder ovládl přírodní síly -“ Náhle znehybněla a ruce jí vylétly k ústům jakoby ve snaze zachytit slova v tu chvíli již vyslovená. „Pokud Kolder ovládl přírodní síly -“ její hlas teď přicházel jako šepot. „Nedokážu uvěřit, že jsme postrkovaní sem a tam podle jejich přání! Tomu se ani neodvážuju uvěřit! A přesto...“ prudce se otočila a stanula přímo před Simonem.

„Brianta znám, i co dělá a proč to dělá, to všechno vím. I Korise znám, i co ho pohání a proč. Avšak vás - muži z mlh Toru, vás neznám. Jste-li něco víc, než se zdá, pak jsme nejspíš uvalili zkázu sami na sebe.“

Korisova ruka na čepeli sekery znehybněla. Útržek hedvábí spadl na podlahu a ruce se sevřely kolem násady.

„Opatrovnice ho přijala,“ promluvil neutrálním tónem, jeho pozornost se však soustředila na Simona, s tím neosobním,

odhadujícím výrazem člověka, který se chystá přijmout výzvu soupeře.

„Ano!“ souhlasila žena z Estcarpu. „A je nemožné, aby se to, co Kolder ukrývá ve svém nitru, nedalo odhalit našimi metodami. Mohou to zamlouvat, avšak právě prázdnota té clony by byla podezřelá! Je tu ale ještě jedna možnost.“ Trhla za zapínání výstřihu róby a vytáhla onen kalný drahokam, který u sebe nosila po odchodu z Estcarpu. Dlouhou dobu ho držela v rukách, pohled upřený dolů do jeho srdce, pak ho stáhla ze šije a podala ho Simonovi. „Uchopte to!“ poručila.

Koris vykřikl a drápal se dolů s římsy. Simon však již kámen uchopil. Při prvním doteku se ta věc zdála hladká a chladná jako každý jiný vyleštěný drahokam, pak se začal zahřívat a jeho teplota stoupala každou vteřinou. Jeho žár však nepálil a na kůži nezanechával žádné stopy. Ožil však samotný kámen; po jeho povrchu se zvolna pohybovaly jazyky opalizujícího plamene.

„Věděla jsem to!“ Její zastřený hlasitý šepot naplnil místnost. „Ne, není to Kolder! Kolder by to nemohl držet a nepopálit se, probudit Síly a nebýt zraněn! Víte, bratře, který vládneš Silám!“ A opět vykreslila do vzduchu znak, který zazářil stejným jasným jako drahokam, než vybledl. Potom mu kámen vzala z rukou a vrátila ho do úkrytu pod róbou.

„Vždyť je to muž! Změna podoby by takto nefungovala, a zrovna tak není možné, aby nás v kasárnách, kde s námi žije, oklamal,“ promluvil opět Koris. „Jak vůbec může muž ovládat Síly?“

„Je to člověk mimo náš čas a prostor. Nedokážeme říct, co se odehrává v jiných světech. Přisahám, že to není Kolder. Třeba je právě tím, čemu bude muset Kolder čelit v závěrečné bitvě. Teď ale musíme...“

Jejich soustředěný rozhovor byl náhle přerušen pronikavým drnčivým signálem ve zdi. Simon a Koris, v okamžité pohotovosti, pohlédli na čarodějku. Briant vytáhl šipkovou pistoli. „Venkovní brána,“ řekl.

„Je to ale správný signál, i když v nesprávnou dobu. Jdi otevřít, buď ale připraven.“

To už byl z místnosti napůl venku a Koris se Simonem se hnali ven za ním k zahradnímu vchodu. Když vyběhli ven, vysvobození ze zdi toho neobvyklého domu a jejich všepohlcující tloušťky, zaslechli z města hluk. Simon na okamžik pocítil bodnutí jakési vzpomínky. V tom vzdáleném křiku byl tón, který určitě slyšel už dříve. Koris vypadal vylekaně.

„To je dav! Řev lovícího davu.“

A Simon, který si pamatoval podobný děs z vlastní minulosti, rychle přikývl a přichystal si pistoli, aby uvítal každého, kdo se před vchodem ve zdi objeví.

O tom, jaké rasy je muž, který vzápětí vklopýtal dovnitř, nebylo nejmenších pochyb. Ani krvavá sečná rána nemohla zamaskovat estcarpské rysy. Přepadl a Koris jeho tělo zachytil. A pak byli všichni téměř sraženi k zemi, neboť je zasáhl rachot exploze a následná tlaková vlna a samotná zem se jim zachvěla pod nohama.

Muž v Korisově náručí se pohnul, usmál a snažil se něco říct. Momentálně ohlušení, nebyli schopni nic uslyšet. Briant zabouchl bránu a zasunul závory. Společnými silami pak Simon s kapitánem uprchlíka napůl donesli do domu.

Jakmile byl uvnitř, vzpomatoval se natolik, aby naznačil pozdrav čarodějce. Ta do šálku odměřila nějakou modravou tekutinu a zatímco pil, držela mu ho u rtů.

„Co je s lordem Vortimerem?“

Opřel se v křesle, do kterého ho posadili: „Právě jste slyšela, jak odešel, lady - v tom hromovém třesku! A s ním všichni naši krve, kteří měli to štěstí, že dosáhli velvyslanectví včas. Pokud jde o zbytek - teď na ně pořádají hon v ulicích.“

Yvian dal příkaz vyhlásit třemi zatroubeními rozsudek nad každým, kdo je z Estcarpu či původní rasy! Zdá se, že ten člověk zešílel!“

„Takže i tohle?“ Pevně si přitiskla dlaně ke spánkům, jako by tím mohla zmírnit téměř nesnesitelnou bolest. „To nemáme žádný čas, vůbec žádný čas?“

„Vortimer mě poslal, abych vás varoval. Chcete ho snad následovat stejnou cestou, paní?“

„Ještě ne.“

„Všichni odsouzení mohou být bez váhání zabiti, kdekoli budou nalezeni. A v dnešním Karsu neprobíhá zabíjení tak rychle jako čistá smrt,“ upozornil je nevzrušeně. „Nevím, jaké naděje skládáte do lady Aldis -“

Čarodějka se zasmála. „Aldis není vůbec žádnou nadějí, Vortgine. Je nás pět...“ Otáčela šálkem v prstech a pak pohlédla upřeně na Simona. „Záleží na tom víc než jen naše životy. V okrajových oblastech Karstenu jsou lidé původní rasy, kteří, budou-li varováni, se mohou dostat přes hory do Estcarpu a rozšířit tak naše řady. Kromě toho, to, co jsme zde zjistili, třebaže jen v útržcích, se musí dostat zpět. Sama nemám naději přivolat Síly v dostatečném množství - budeš mi muset pomoci, bratře!“

„Ale já nevím jak - já žádné síly používat nedokážu,“ protestoval Simon.

„Můžeš mě podpořit. Je to naše jediná naděje.“

Koris odstoupil od okna, odkud zíral do zahrady.

„Změna podoby?“

„Je to jediná cesta. A jak dlouho vydrží?“ pokrčila rameny.

Vortgin si přejižděl jazykem po rtech. „Dostaňte mne z tohoto prokletého města a já pro vás zburcuju veškerý náš lid. Mám ve vnitrozemí pokrevní příbuzné, kteří mě poslechnou na slovo!“

„Pojďme!“ řekla a zamířila do oné magické místnosti s tapisériemi. Přesně ve dveřích se však Koris zastavil.

„Co jsem dostal, to si vezmu s sebou. Nedávejte mi žádnou podobu, ve které nebudu moci zacházet s darem od Volta.“

„Nazvala bych vás omezencem,“ vzplanula hněvivě, „kdybych nevěděla, jakou cenu má ten váš stínač hlav. Nebyl však stvořen lidmi, může tedy také změnit podobu v iluzi. Nezbývá, než se o to pokusit. Teď se však připravme, pospěšte si!“

S podlahy odtáhla pruh koberce, Simon s Korisem odstrčili židli i stoličku a ostatní věci odnesli na opačný konec místnosti. Sehnula se a drahokamem vyznačila čáry ve tvaru hvězdy s pěti vrcholy, které se slabě rozzářily. S jistou dávkou neochoty pustil Koris sekeru do středu obrazce.

Čarodějka se obrátila k Simonovi. „Ke skutečné změně podoby nedochází, vytváří se však iluze, která oklame ty, kdo by nás sledovali. Dovolte, abych čerpala z vaší síly a znásobila tak svou vlastní. A teď,“ rozhledla se kolem a přisunula k sekeře hliněná kamínka, která fouknutím přivedla k životu. „můžeme udělat to, co je nezbytné. Připravte se.“

Koris uchopil Simona za paži. „Svlečte to - kůže musí být odhalena - jinak jsou síly neúčinné!“ A sám si již svlékal kazajku. Simon uposlechl pokynů a oba pak pomohli Vortginovi.

Z kamínek stoupal ve spirálách kouř a plnil místnost načervenalým oparem, ve kterém se Korisova skrčená postava a uprchlicko svalnaté tělo napůl ztrácelo.

„Zaujměte místa na vrcholech hvězd - každý na jednom,“ zazněl z mlhy rozkaz čarodějky. „Ale ty, Simone, vedle mne.“

Vydal se za tím hlasem a Koris s Vortginem se mu v tom hustém šeru ztratili. Z mlhy se vynořila bílá ruka, natáhla se k němu a sevřela jeho. Pod nohama viděl linie tvořící vrchol hvězdy.

Někdo zpíval - velmi daleko. Simon byl ztracen v oblaku, kde se vznášel v neexistenci. Zároveň však cítil teplo - nikoli zvenku, ale zevnitř. A toto teplo proudilo do jeho pravé ruky a z těla ven. Simona napadlo, že kdyby to mohl pozorovat, viděl by, jak je ten proud - ta červená teplá krev - odváděna pryč ve stálém rovnoměrném toku. Neviděl však nic než šedavou mlhu a věděl, že jeho tělo stále existuje.

Zpěv byl teď hlasitější. Již jednou slyšel podobný zpěv - tehdy v něm probudil chťíc a naléhal na něj, aby uspokojil chutě, které potlačil silou vůle. Tentokrát na něj působil jinak a ta zuřivá nenávisť byla pryč.

Zavřel oči před nekonečnými vířivými pohyby mlhy a stál sladěn se zpěvem, takže každý tón pulsoval jeho tělem, až se stal jeho součástí, přeměněn od tohoto okamžiku napořád v tkáň a kosti - a přesto z něj dál unikl ten teplý, vlahý proud.

Pak mu paže klesla ochable k boku. Odliv ustal a zpěv se vzdaloval. Simon otevřel oči. Tam, kde byla jednolitá stěna husté, kalné mlhy, objevovaly se teď mezery. A v jedné z nich zahlédl jakýsi krutý obličej, zvířecí karikaturu člověka. V ní však seděly Koriso-vy sardonické oči. A kousek dál spatřil další, s nemocí prožranou kůží a plochou záklopkou v místě, kdy kdysi bývalo oko.

Tvář s očima Korise sklouzla pohledem ze Simona na svého souseda a ústa se roztáhla v širokém úšklebku, který odhalil zkažené, zažloutlé tesáky. „Taková decentní společnost!“

„Oblečte se!“ přikázala úsečně čarodějka z rozplývající se mlhy. „Právě jste opustili karské hampejzy, abyste rabovali a zabíjeli. Jste to vy, kdo těží z odsouzených!“

Navlékli na sebe věci, ve kterých přišli do Karsu, ale jenom tolik, aby na městskou spodinu, kterou teď představovali, nebyli oděni příliš dobře. A Koris zvedl z podlahy - nikoli Voltovu sekeru - ale rzi potaženou tyč opatřenou háky, o jejímž účelu Simon raději příliš nepřemýšlel.

Nebylo tam žádné zrcadlo, ve kterém by zhodnotil své nové já, uvědomoval si však, že bude vyhlížet stejně nechutně jako jeho společníci. Změny očekával i u čarodějky a Brianta - nikoli však to, co spatřil. Žena z Estcarpu teď byla babizna s provazci šedavých vlasů na shrbených zádech, rysy v obličeji zdůrazňovaly odvěké zlo. Mladík však představoval její opak. Simon zíral v naprostém úžasu, neboť proti němu stála dívka oděná do zlatem zdobené šarlatové róby, které se čarodějka zbavila.

Tak jak byl Briant před tím bledý a bezbarvý, dívka oplývala krásou, víc než přiměřeně vystavenou, neboť se to zhýčkané stvoření ani neobtěžovalo stáhnout si tkanice výstřihu. Místo toho namířila babice na Simona pokroucený prst.

„Tohle je tvoje kořist, nestoudný chlape. Hoď si tu krásku přes rameno a až tě tvoje břímě unaví - tihle zbývající ničemové ti s ní pomohou. Hraj svou roli dobře,“ řekla a šťouchancem mezi lopatky postrčila zdánlivě děvče, které vklopýtalo do Simonova náručí. Ten ji jemně uchopil a přehodil si ji přes rameno, zatímco čarodějka je pozorně sledovala okem divadelního režiséra, a pak jedním škubnutím stáhla živůtek ještě více z oněch hebkých mladých ramen. Simon byl v duchu naprosto užasný nad dokonalostí té iluze. Původně si myslel, že to bude klam určený pouze pro oči, velmi dobře si však uvědomoval, že to, co drží, je ženské i na dotyk. A musel si stále připomínat, že tělo, které vynáší z domu, je Briantovo.

V tom dni našli Kars plný podobných band, jako byla ta jejich. A výjevy, které nemohli nevidět, a pomoc, kterou nemohli poskytnout, se do nich cestou k přístavišti zažíraly stále hlouběji. U bran stála hlídka, dostatečně skutečná, když se však Simon přiblížil se svou sténající obětí hozenou přes rameno, následován kradmou chůzí svých zchátralých druhů, jako by čekali na zbytky jeho hodování, spěchala čarodějnice drobnými krůčky napřed, přes rameno pytel. Náhle zakopla a upadla, takže se típytivý obsah jejího lupu rozkutálel po silnici.

Stráže se daly okamžitě do akce a důstojník kopancem odehnal babici z cesty. Avšak jeden z mužů měl o trochu větší smysl pro povinnost, nebo snad na něj udělala větší dojem Simonova volba kořisti, neboť před Tregarthem spustil píku a přes tu bariéru se na něj zašklebil.

„Jaké jste si to opatřili hebké masíčko, smraďoši. Pro vás je ho škoda. Ať ho nejdřív okusí někdo lepší!“

Korisova tyč s háky proklouzla vpřed a zahákla strážcovy nohy. Jakmile se rozplácl, vyrazili branou a pak podél nábřeží, v patách za nimi ostatní stráže.

„Do vody!“ Někdo Simonovi stáhl Brianta s ramene a hodil ho do proudu řeky; za ním, v dokonalém skoku po hlavě, následoval kapitán, aby se vzápětí vedle toho do šarlatu a zlata oděného těla, zápolícího s vodou, vynořil. Vortgin běžel klopýtavě dál, avšak Simon, když viděl, že Briant je v péči Korise, se ohlédl po čarodějce.

Kousek zpátky po nábřeží byl divoký zmatek a propletenec postav. S pistolí v ruce se rozeběhl zpět, třikrát se při tom zastavil a třikrát vystřelil a s každou ranou vyřadil jednoho z mužů, dočasně nebo totálně. Přitítil se právě včas, aby viděl, jak na zemi leží nehybné, zkroutené, šedovlasé tělo a k jeho vychrtlému hrdlu se obloukem spouští hrot meče.

Simon ještě dvakrát vystřelil. Potom udeřil pěstí do něčí tváře. Někdo zaječel a dal se na útěk. Zvedl čarodějku ze země, přičemž shledal, že je o poznání těžší než Briant. Přehodil si ji přes rameno a dovrávorl k nejbližší barži. Tam se s

námahou a lapáním po dechu prodíral mezi zbožím nakupeným na palubě, aby se dostal k protějšimu zábradlí a otevřené vodě.

Žena v jeho náručí se náhle probírala a strčila do něj, jako by skutečně byl únoscem, se kterým by měla bojovat. Simon však ztratil rovnováhu, takže oba dva přepadli a udeřili o vodní hladinu silou, jakou by neočekával. Simon polkl vodu, začal se dusit a pak, instinktivně, třebaže neohrabaně, vyrazil vzhůru.

Vynořil se a zíral kolem sebe, zda uvidí čarodějku, a pak spatřil vrásčitou paži obtěžkanou vodou nasáklými cáry, jak protíná hladinu v plaveckém záběru.

Zvolání přišlo z barže splývající s proudem a přes její bok rychle přelétlo lano. Simon s čarodějnici dosáhli paluby, jen aby si všimli, jak jim Koris netrpělivým máváním naznačuje, aby přešli k protějšimu zábradlí a slezli do vody, tak aby se plavidlo ocitlo mezi nimi a nábrežím.

A tam na ně čekala malá záchranná loďka a v ní seděl Vortgin, zatímco Briant se nakláněl přes okraj a intenzivně zvracel a přitom si k sobě křečovitě tiskl svou rudou róbu, jako by doopravdy byl obětí drancování. Když slezli do loďky, Koris je špičkou tyče s háky odstrčil od barže.

„Myslel jsem, že jsi to tam u té brány ztratil!“

V Korisově obličejí násilníka se objevil úžas nad Simonovým komentářem. „Tohle bych nemohl nikdy ztratit! Dobrá, takže teď máme trochu času na oddech. Budou si myslet, že se skrýváme na té barži. Nebo v to aspoň můžeme doufat. Bylo by ale rozumné zamířit k protějšimu břehu, jen co tohle odpluje dostatečně daleko od nábreží.“

S kapitánovým návrhem souhlasili, avšak minuty, během kterých zůstávali spojeni s barží, byly nekonečně dlouhé.

Briant se konečně napřimil, obličej však od nich držel odvrácený, jako by se hluboce styděl za převlek, do kterého byl oblečen. Čarodějka seděla na přidi a pátravým pohledem pozorovala vzdálený břeh.

Měli štěstí, že se blížil večer. A Vortgin znal okolní krajinu velmi dobře. Bude schopen vést je vnitrozemím tak, aby se vyhnuli obydlím a farmám, dokud nebude mezi nimi a Karsem dostatečná vzdálenost, aby se mohli cítit poměrně bezpečně.

„Tři zatroubení - ano, tenhle rozsudek si může prosazovat v Karsu. Město totiž patří jemu. Ovšem mezi starou šlechtou a námi jsou určitá pouta a tam, kde pouta nebo soucit chybí, může sehrát roli jejich žárlivost na Yviana. Možná, že nám nenabídnou aktivní pomoc, zrovna tak ale neudělají nic pro to, aby nás vévodovi lidé dostali. Bude to především otázka toho, zda zavřou oči a zacpou si uši, zda se rozhodnou nevidět a neslyšet.“

„Ano, Karsten je pro nás teď uzavřený,“ souhlasila čarodějka s Vortginem. „A všem lidem původní rasy bych radila, aby přechali ke hranici a neodkládali útěk, než bude příliš pozdě. Třeba jim v tom pomohou Sokolníci. Tak...tak...naše noc přichází!“

Simon ale věděl, že tím nemá na mysli fyzickou noc, která se na jejich malou společnost zvolna snášela.

VI.

Falešný sokol

Leželi na poli za stohem připraveným na zimu, Simon, Koris a Vortgin, skryti pod trsy vlhké slámy a pozorovali, co se odehrává kousek od nich, ve vesničce na křižovatce dvou cest. Byly tam jasné modrozelené pláště vévodových mužů, byli čtyři, dobře vybaveni pro náročnou a dlouhou jízdu, a skupina jednotvárně oděných vesničanů. S jistou obřadností předjel vůdce té malé ozbrojené jednotky ke Sloupu Proklamací a přiložil ke rtům roh, v jehož stříbřitém povrchu se odrazil záblesk raního slunce.

„Jeden...dva...tři...“ počítal Koris nahlas jednotlivá zatroubení. Slyšeli je zřetelně, celá okolní krajina je musela zaslechnout, avšak to, co vévodovi muži vzápětí oznámili shromáždění, zachytili pouze jako nesrozumitelné mumlání. Koris pohlédl na Vortgina. „Rozhlašují to velice rychle. Měl byste vyrazit, jestli má být vůbec někdo z vašeho příbuzenstva varován.“

Vortgin zabodl svou dýku hluboko do země, jako by ji vrážel do jednoho z těch modrých plášťů.

„Na to budu potřebovat víc než jen své dvě nohy.“

„Přesně tak. A tady je to, po čem se všichni sháníme,“ řekl Koris a bezděčně ukázal palcem ke skupince vévodových jezdců.

„Za mostem prochází cesta malým lesíkem,“ přemýšlel Simon nahlas.

Na Korisově pseudo obličejí se objevil potměšilý výraz kladného ocenění oné narážky. „Měli bychom si pospíšet. Za chvíli budou s tou debatou u konce.“

Odplížili se ze svého pozorovacího stanoviště, přebrodili řeku a našli lesní stezku. Cesty na sever nebyly udržovány v dobrém stavu. V této oblasti se Yvianova vláda setkávala se skrytým odporem jak šlechty, tak i prostého lidu. Cesty stranou od hlavních silnic zůstávaly převážně jen primitivními stezkami.

Po obou stranách se zdvihal břeh porostlý křovisky a trávou. Nebylo to bezpečné místo pro žádného poutníka a každému, kdo nesl vévodovy barvy, muselo být dvojnásobně podezřelé.

Simon se ukryl po jedné straně stezky, Koris dal přednost místu blíže řeky, připraven zabránit jim v případném ústupu. Vortgin byl naproti Simonovi. Zbývalo jen čekat.

Vůdce kurýrů nebyl žádný hlupák. Jeden z jeho mužů jel napřed a bedlivě zkoumal každé křovisko, které se pohnulo ve větru, každý trs podezřele vysoké trávy. Projel mezi ukrytými muži a pak rychle popohnal koně. Za ním jel ten, který nesl roh, ještě s jedním, zatímco čtvrtý muž tvořil zadní voj.

V okamžiku, kdy poslední muž dosáhl úrovně jeho úkrytu, Simon vystřelil. Avšak muž, který padl po profesionálně vystřelené šípce, byl jezdec v čele.

Vůdce otočil koně s obratností zkušeného jezdce jenom proto, aby spatřil, jak se muž, který jim dělal zadní voj, zhroutil v sedle a dával krev.

„Sul...Sul...Sul!“ Zazněl ostře válečný pokřik, který Simon naposledy slyšel v onom ke zkáze odsouzeném přístavu.

Náhle sekla Simona do ramene šipka, rozerval mu kožený oděv a vyvolala palčivou bolest na kůži - vůdce jezdců musel mít oči jako kočka.

Zbývající zbrojnoš se snažil svého vůdce v útoku podpořit, v tu chvíli však vstal ze svého úkrytu Vortgin a hodil dýku, se kterou si ještě před několika chvilkami pohrával. Zbraň zavířila vzduchem, několikrát se přetočila a nakonec udeřila svým masivním koncem jezdců do týla a ten se bez sebemenšího protestu sesul s koně.

Nad Simonovou hlavou zahrabala kopyta, pak kůň ztratil rovnováhu, zřít se na záda a jeho jezdec zůstal pod ním, neschopen pohybu. Koris vyskočil z úkrytu a na chabě se vzpírajícího muže dopadla tyč s háky.

Hned se pustili do svlékání jezdců a chytání koní. Kůň, který padl, se naštěstí vyškřábal na nohy, vyděšený a frkající, avšak bez větších zranění. Těla odvěkli stranou do podrostu a kroužkové košile, přilby a náhradní zbraně přivázali k sedlům a nakonec s koňmi zamířili do opuštěného ovčívho výběhu, kde měli svůj úkryt.

A tam se ocitli uprostřed vášnivě rozepře. Se žhnoucími pohledy stály proti sobě seschlá čarodějnice a tmavovlasá kráska ve vypůjčené, zlatem zdobené šarlatové róbě. Jakmile však Simon prošel mezerou ve shnilé ohradě, jejich zvýšené hlasy okamžitě utichly. Dokud nepřivedli koně a s nimi i náklad, nikdo nepromluvil. Potom ta dívka v červeném slabě vykřikla a udeřila do jednoho balíku kůže a brnění.

„Chci svou podobu - a hned!“ vyplivla na čarodějnici zlostná slova.

Simon to chápal. V Briantově věku musí být role, kterou byl nucen přijmout, trýznivější než otroctví. A donekonečna nosit ty málo působivé tělesné schránky, které jim čarodějka přidělila, si nepřál žádný z nich, i když se jim právě tímto způsobem podařilo opustit Kars.

„Je to tak,“ souhlasil. „Můžeme se změnit svou vlastní - nebo spíš tvou vůlí, paní? Nebo je tahle záležitost s podobami otázkou času?“

Pod změtí svých hrubých kadeří se čarodějka zamračila. „Nač ztrácet čas? A taky ještě nejsme mimo dosah Yvianových poslů - ačkoli, jak se zdá, vy jste se již s několika vypořádali.“ Uchopila jeden plášť, jako by ho chtěla poměřit na své shrbené postavě.

Briant se nasupil a se vzpurně našpulenými rty ve svém dívčím obličejí si k sobě shrnul náruč mužského oblečení.

„Odjedu odtud ve své skutečné podobě, nebo nejedu nikam!“ oznámil a Simon mu to věřil.

Čarodějka to vzdala. Zpod otrhaného živůtku vytáhla váček a zatřásla s ním před Briantem. „Tedy do vody s tebou.

Umyj se s hrstí tohoto místo mýdla. Avšak opatrně s tím, musí to vystačit pro všechny.“

Briant, v jedné ruce oblečení, po váčku chňapl, přizvedl si dlouhé sukně a dal se na úprk, jako by se obával, že mu jeho nové vlastnictví někdo vytrhne.

„A co my ostatní?“ zeptal se Simon podrážděně, připravený vyrazit za prchajícím Briantem.

Koris přivázal koně k tlející ohradě. Jeho obličej zlosyna nemohl vypadat jinak než ohyzdně, jakýmsi způsobem se mu však podařilo dostat do svého smíchu upřímné pobavení. „Jen toho klacka nechte, ať se ty své parády zbavíš v klidu, Simone. Konec konců celou dobu ani nezaprotestoval. A ty sukně ho musí řádně dráždit.“

„Sukně?“ opakoval Vortgin a v hlase měl jistou dávku překvapení. „Vždyť...“

„Simon není původní rasy,“ řekla čarodějka a dlouhými nehty si česala vlasy. „Naše způsoby a změny podob jsou pro něj novinkou. Máte pravdu, Korisi,“ pokračovala a vrhla na kapitána zvláštní pohled, „myslím, že můžeme Brianta nechat, aby své přeměny dosáhl v klidu.“

Oděv, ukořistěný nešťastným poslům věvody, na mladém válečníkovi volně visel, přesto se vrátil od potoka daleko sebevědomějším krokem. A zatímco se Simon s ostatními ubírali k vodě, mrštil chumel červené látky do zadní části chýše, nohou na něj nahlmul zem a rázně ji ušlapal.

Ještě než se sám ponořil, vycídl a omyl Koris rezavou tyč s háky, a když pak drhnul sám sebe, držel již v ruce Voltovu sekeru. Z hromady oblečení si každý vybral něco pro sebe a Koris opět zůstal u kroužkové košile, ve které opustil Kars, neboť mu žádná jiná nepasovala. Hodil však přes ni jeden z plášťů, což byla obezřetnost, ve které ho oba jeho společníci napodobili.

Po návratu předal Simon váček čarodějce, ta ho chvilku držela v ruce a pak ho ukryla na původní místo. „Vy jste skupina chrabrých bojovníků a já jsem vaše zajatkyň. S těmi kápěmi a přilbami na vás není Estcarp příliš patrný. Vortgine, vy jediný nesete známky původní rasy. Kdybych však měla být spatřena ve své pravé podobě, byl by to váš konec. Ještě s tím chvíli počkám.“

A tak to také zůstalo, když opustili svůj úkryt, čtyři muži ve věvodových barvách a jedna stařena usazená za Briantem. Koně byli čerstvě odpočatí, jezdci však drželi tempo na pohodlném klusu, a zatímco projížděli krajinou, vyhýbali se otevřeným cestám, až dosáhli bodu, kde Vortgin musel odbočit na východ.

„Na sever podél obchodních cest,“ kladla mu na srdce čarodějka, která se naklonila ze svého místa za Briantem.

„Podaří-li se nám vyburcovat Sokolníky, mohli by uprchlíky bezpečně doprovodit přes hory. Řekněte svým lidem, aby všechny věci nechali doma a vzali si jenom zbraně a jídlo, to, co se dá přepravovat na nákladních zvířatech. Ať vás Síly doprovází, Vortgine, neboť ti, které pošlete do Estcarpu, budou krví do našich žil!“

Koris si stáhl s ramene popruh s rohem a předal mu ho. „Tohle vám může posloužit jako pas, kdybyste vjel do cesty Yvianovým oddílům, ještě než dorazíte do vnitrozemí. Ať vám přeje štěstí, bratře, a na severu vyhledejte gardisty. V jejich výzbroji je štít jako dělaný pro vaši paži!“

Vortgin pozdravil, stiskl koni slabiny a tryskem zamířil na východ.

„Co dál?“ zeptala se čarodějka Korise.

„Sokolníci.“

Uchechtla se. „Zapomínáte, kapitáne, že ačkoli se zdám stará, vrásčitá a věkem vysušená, jsem stále žena a pevnost sokolích mužů je pro mne uzavřená. Dopravte mne a Brianta přes hranici a pak si ptačí muže vyhledejte. Zburcujte je, jak nejlépe to dokážete. Bude-li se hranice ježit hroty mečů, bude mít Yvian o čem přemýšlet. A pokud budou schopni

zajistit našim soukmenovcům bezpečný průchod, staneme se jejich velkými dlužníky. Pouze,“ pokračovala a škulba za plášť na Briantových ramenou, „bych vám doporučovala, abyste zahodili znaky pána, kterému nesloužíte, nebo se ocitnete přibodnutí k horskému stromu, ještě než stačíte prozradit svůj pravý původ.“

Tentokrát již Simon nebyl překvapen, když zjistil, že je pozoruje sokol, ani mu nepřipadlo divné, když Koris ptáka zřetelně oslovil a uvedl jejich pravou totožnost a vysvětlil důvod jejich přítomnosti na úpatích hor. Uzavíral voj, zatímco kapitán jel v čele a čarodějka s Briantem se drželi mezi nimi. S Vortginem se rozloučili brzy odpoledne, nyní se však již blížil soumrak a jejich jedinou stravou toho dne byly přiděly, které našli v sedlových brašnách ukořistěných koní.

Koris zastavil a čekal, až ho ostatní dojedou. Zatímco kapitán hovořil, nepřestával hledět ke zvedajícím se horám a Simonovi se zdálo, jako by ztratil trochu ze své železné sebedůvěry.

„Tohle se mi nelíbí. Ten ptačí prostředník již naši zprávu musel předat a hraniční hlídky nemohly být příliš daleko. Už se s námi měly setkat. Když jsme byli v Sokolím Hnízdě, byli dost dychtiví záležitost Estcarpu podpořit.“

Simon pozoroval svahy, které před nimi ležely, s neklidem. „Bez průvodce se v noci na takovouhle cestu nevydám. Říkáš-li, kapitáne, že se nechovají podle zvyku, je to o důvod víc, proč zůstat mimo jejich území. Doporučoval bych utábořit se na prvním vhodném místě.“

A pak se do debaty vložil Briant, hlavu měl zakloněnou, pohled soustředěný na ptáka, který nad nimi stále kroužil.

„Tenhle nelétá, jak by měl!“ Mladík pustil otěž koně a přidržel ruce u sebe, aby napodobil křídla ptáka. „Pravý pták létá takto - a tedy i sokol - mnohokrát jsem je pozoroval. Ale tenhle, dívejte se - plesk, plesk, plesk, - tak je to špatně!“

Všichni teď pozorovali kroužícího ptáka. Pro Simona to byl stejný druh černobílého opeřeného strážce jako ten, který je odhalil u Voltovy hrobky a jako ti, které viděl hřadovat na sedlech Sokolníků. Nicméně by byl první, kdo by připustil, že o ptácích neví nic.

„Dokážeš ho hvízdnutím přivolat?“ zeptal se Korise.

Kapitán našpulil rty a vzduchem se rozezněly jasné tóny.

Ve stejném okamžiku vylétla z pouzdra Simonova pistole, Koris se s výkřikem otočil a udeřil Simona přes paži, rána však již vyšla. Viděli, jak šipka zasáhla ptáka přesně do bílého věčka na hrudi. Ten však v letu vůbec nezaváhal, nedal nijak najevo, že byl střelou zraněn.

„Říkal jsem vám, že to není žádný pták!“ vykřikl Briant. „Je to kouzlo!“

Všichni pohlédli na čarodějkou a čekali nějaké vysvětlení, ta však soustředěně pozorovala ptáka, z jehož hrudi stále trčela střela, a který si dál lině kroužil v nevelké výšce nad jejich hlavami.

„S tímhle kouzlem nemají Síly nic společného.“ Jako by z ní ta odpověď byla vynucena proti její vůli. „Co to je, vám říct nemohu. Nežije to však životem, jaký známe.“

„Kolder!“ odplivl si Koris.

Pomalou zavržela hlavou. „Pokud je to Kolder, není to vměšování se do přírody, jako v případě mužů z Gormu. Nemohu vám říct, co to je.“

„Budeme ho muset dostat dolů. Od toho zásahu šipkou je trochu níže; možná ho stahuje její váha,“ řekl Simon, „dej mi svou pláštěnku,“ obrátil se na čarodějkou a slezl s koně.

Podala mu rozedranou část oděvu a zatímco Simon začal vystupovat na skalisko, které se táhlo podél cesty, kterou přijeli, udělal si z ní na paži smyčku. Doufal, že pták zůstane, kde je, spokojený s tím, že nad nimi krouží. Byl si jistý, že s každým okruhem klesá stále níž.

Simon vyčkával a lehce smyčku popustil. Pak ji prudce hodil a pták do improvizované pasti neobezřetně vlétl. Když se ji Simon snažil zatáhnout, vězeň se osvobodil a slepě vletěl hlavou do skály.

Tregarth seskočil dolů, aby sebral to, co zůstalo ležet na zemi. Právě peří, v pořádku - ale to pod ním! Jeho překvapené hvízdnutí bylo téměř tak čisté a zvučné jako Korisovy výzvy ptákům, neboť ve změti cárů roztržené kůže a polámaných per byla spousta kovových součástí, drobných koleček a drátků, a něco, co by mohlo být motorem neobvyklé konstrukce. Uchopil to do obou rukou a nesl zpět ke koním.

„Jsi si jistý, že Sokolníci používají jenom skutečné sokoly?“ zeptal se kapitána.

„Ti ptáci jsou pro ně posvátní,“ řekl Koris a dloubl prstem do změti, kterou Simon držel, v obličejí rozpačitý výraz překvapení. „Pochybuji, že tahle věc je jejich výmyslem, pro ně jsou ti ptáci jejich síla a do toho by oni nezasahovali ze strachu, že se obrátí proti nim nebo je navždy opustí.“

„Přesto však někdo vypustil do prostoru těchto hor vyrobené, nikoli živé sokoly,“ zdůraznil Simon.

Čarodějka se naklonila blíže a natáhla prst, aby se toho dotkla, jako předtím Koris. Pak zvedla oči k Simonovi a v nich byla otázka a stín nepokoje.

„Cizí svět-“ pronesla tichým šepem. „Tohle nestvořila naše kouzla, ani kouzla naší doby či světa. Je to cizí, Simone, cizí.“

Briant ji přerušil výkřikem a prstem ukázal vzhůru. Nad jejich hlavami se objevila druhá černobílá silueta a snášela se níže. Simonova volná ruka sjela ke zbrani, chlapec se však natáhl ze sedla, udeřil Tregartha do zápěstí a výstřel mu odklonil.

„Tohle je skutečný pták!“

Koris hvízdal a pták výzvy uposlechl v čistě provedeném střemhlavém letu, tak typickém pro tento druh, a usadil se na kamenném výčnělku, hrotu stejného vrcholku, o který se jeho napodobenina rozbila na kusy.

„Koris z Estcarpu,“ oslovil ho kapitán, „avšak ať ten, pro kterého létáš, dorazí rychle, okřídlený bratře, neboť je přítomno zlo a horší možná ještě přijde!“ Mávl rukou a sokol opět vzlétl a zamířil přímo k vrcholům.

Simon dal nepravého ptáka do brašny u sedla. V Sokolím Hnízdě ho velice zaujala dorozumívací zařízení, která nosili skuteční práci. Mechanismus tak křehký a technicky vyspělý se vůbec nehodil do feudální pevnosti jeho uživatelů. A

co to umělé osvětlení a systémy vyhřívání v Estcarpu, nebo budovy pevnosti Sulcar, ten energetický zdroj, který nechal Osberik explodovat, aby zničil celý přístav? Byly to všechno pozůstatky dřívější civilizace, která zmizela a nechala za sebou pouze stopy svých vynálezů? Nebo - bylo to sem na tento svět přeneseno z nějakého jiného pramene? Simonovy oči možná sledovaly cestu, které se nyní drželi, jeho myšlenky však byly někde jinde, potýkaly se s problémem.

Koris přece hovořil o jakési cizí rase, která předcházela lidskou. Byly tohle jejich pozůstatky? Nebo se snad Sokolníci a mořeplavci ze Sulcaru naučili to, co sami chtěli, a to, co mohlo nejlépe posloužit jejich záměru od někoho, či snad něčeho, někde za mořem? Potřeboval dostat možnost prozkoumat trosky toho falešného dravce a pokusit se, podaří-li se mu to, odhadnout druh intelektu či technické zručnosti, které mohly takový předmět stvořit.

Sokolníci se vynořili na horských svazích, jako kdyby vystoupili z vrás a puklin v zemi. Nesnažili se je zastavit, ale ani je nevítili, jen čekali, až k nim společnost z Karsu dorazí.

„Faltjar od jižní brány,“ identifikoval Koris jejich vůdce a rázně sejmul z hlavy přílbu, aby v ubývajícím světle zřetelně ukázal svůj obličej. „Já jsem Koris z Estcarpu a jede se mnou Simon, patří ke Gardě.“

„A taky nějaká žena!“ Odpověď byla chladná a sokol na hradu Faltjarova sedla zatřepal křídly a zavřeštěl.

„A jedna dáma z Estcarpu, kterou musím bezpečně dopravit přes hory,“ opravil ho kapitán stejně chladným tónem a s břitkostí výtky. „Nežádáme vás o přístřeší, máme však zprávy, které by Pán Křidel měl vyslechnout.“

„Cestu horami máte povolenou, Korisi z Estcarpu. A ty zprávy můžete předat mně; Pán Křidel je vyslechně ještě před východem měsíce. Ve svém pozdravu jste však mluvil o přítomnosti zla a o ještě horším, které přijde. To musím vědět, neboť mou povinností je strážít jižní svahy. Vysílá Karsten své oddíly?“

„Karsten vynesl rozsudek nad každým, kdo pochází z původní rasy, a oni teď prchají, aby si zachránili život. Je zde ale také něco jiného. Simone, ukaž mu toho falešného sokola.“

Simon to udělal jen neochotně. Nechtěl se toho mechanismu zbavovat, dokud nebude mít víc času blíže si ho prohlédnout. Horal pohlédl na rozbitého ptáka, kterého Simon vyndal z brašny, jemně přejel prstem přes křídlo, dotkl se otevřeného oka z křišťálu a odtáhl cár kůže pokryté peřím, aby viděl na kov uvnitř.

„Tohle létalo?“ zeptal se konečně, jako by nemohl uvěřit tomu, co viděl a čeho se dotýkal.

„Létalo to jako jeden z vašich sokolů a po vzoru vašich vyzvědačů a poslů nás to sledovalo.“

Faltjar pohládl něžně ukazováčkem hlavu svého vlastního sokola, jako by sám sebe ujišťoval, že je živou bytostí a nikoli podobnou kopií.

„Skutečně, tohle je velké zlo. Vy sám musíte mluvit s Pánem Křidlem!“ Očividně byl rozpolcen mezi letitými zvyky vlastního lidu a nutností okamžitě jednat. „Kdybyste neměli tu ženu - tu dámu,“ opravil se s jistým úsilím, „ta do Sokolího Hnízda vkročit nesmí.“

Čarodějka promluvila. „Nechte mne a Brianta se utábořit, kapitáne, a vy jeďte do Sokolího Hnízda. Vám však říkám, ptačí muži, brzy přijde den, kdy budeme muset odhodit mnoho starých zvyků, jak my v Estcarpu, tak i vy z hor, neboť lepší je žít a být schopen bojovat, než být spoutaný řetězy předsudků a mrtvých! Hranice před námi se hroutí do takové míry, jakou tato země dosud nezažila. A všichni lidé dobré vůle musí stát při sobě.“

Nepohládl na ni ani neodpověděl, nicméně naznačil jakousi úklonu, čímž vyvolal dojem, že udělal mimořádný ústupek. Pak se jeho sokol s křikem vznesl a Faltjar se obrátil přímo na Korise.

„Tábor zřídíme na bezpečném místě. A potom vyrazíme!“

4.

Dobrodružství v Gornu

I.

Zhroucení hranice

Tenký sloupec dýmu stoupal k obloze, přerušovaný chuchvalci, jak se postupně vzněcoval další hořlavý materiál. Na svahu přitáhl Simon koni uzdu, aby pohlédl zpět na dějiště další pohromy pro oddíly Karstenu a na vítězství své vlastní malé, ale bojovné a tvrdě útočící jednotky. Jak dlouho jim to štěstí vydrží, nemohl nikdo z nich říci. Dokud však trvá, budou se dál vrhat na pláně a krýt ústup procesím tmavovlasého lidu s přísnými rysy ve tvářích, lidem, kteří přicházeli ve skupinách z vnitrozemí podle jednotlivých rodů v dobře vyzbrojených a vybavených oddílech, nebo jednotlivě, nejistou vrávoravou chůzí, jejíž tempo udávala zranění a vyčerpání. Vortgin provedl svou práci dobře.

Původní rasa, či to, co z ní zbývalo, se stahovala přes hranici, kterou nechali Sokolníci otevřenou, do Estcarpu.

Muži bez závazků k rodinám či klanům, muži, kteří měli vynikající důvod k touze střetnout se s obnaženými čepelemi s karstenskými odvedenci, zůstávali v horách a stali se tak součástí rostoucího oddílu ozbrojenců vedeného Korisem a Simonem. Později pak samotným Simonem, neboť kapitán gardistu byl povolán na sever do Estcarpu, aby tam převzal velení.

Tohle byla partyzánská válka, jaké se Simon naučil v jiné době a jiné zemi, a tentokrát dvojnásobně účinná, neboť muži, kterým velel, zemi znali, na rozdíl od těch, kteří sem byli posláni proti nim. Tregarth shledal, že tito mlčenliví, zachmuření muži, v jejichž čele jel, byli podivným způsobem spjatí se samotnou zemí, její zvěří i ptáky. Neměli sice takové pomocníky, jako byli cvičení dravci Sokolníků, stal se však svědkem podivných věcí, například když se stádo vysoké zvěře přehnalo ve stopách koní, takže se z nich pak nedalo nic vyčíst, nebo když vrány prozradily nastraženou léčku karstenských jednotek. Nyní před každým útokem naslouchal svým seržantům, radil se s nimi a dal na jejich úsudek. Původní rasa nebyla vychována k válčení, nicméně s meči i střelnými zbraněmi zacházeli její muži bravurně. Byla to však pro ně nepříjemná záležitost, která musela být rychle vykonána a zapomenuta. Zabíjeli čistě a pohotově, a takových zvěřstev, jaké jejich horské jednotky nacházely v místech, kde byli uprchlíci odříznuti a pochytní, schopni nebyli.

A jednou, zrovna když Simon jedno takové místo opustil, bílý jako křída a jen silou vůle potlačoval nutkání zvracet, byl nemálo překvapen komentářem jistého mladého muže s přísným obličejem, který byl při té akci jeho poručíkem.

„Tohle nedělají z vlastní vůle.“

„Takovéhle věci jsem viděl už dříve,“ odpověděl Simon, „a i ty udělaly lidské bytosti jiným lidským bytostem.“

Druhý muž, který sám býval vlastníkem půdy a asi před třiceti dny svůj majetek opustil, aby si zachránil holý život, zavrtěl hlavou.

„Yvian je voják, žoldněř. Válka je jeho řemeslo. Ale zabít takovýmhle způsobem znamená zasévat černou nenávist pro příští sklizeň. A Yvian je v této zemi pánem, ten vlastní panství dobrovolně do zkázy neuvrhl - na to je příliš chytrý. Ne, ten by rozkaz k takovým činům nevydal.“

„Takových věcí jsme však viděli víc. Všechny nemohou být dílem jediné bandy vedené sadistou, dokonce ani dvě by nestačily.“

„Pravda. Proto si myslím, že bojujeme s muži, kteří jsou posedlí.“

Posedlí! Simonovi se náhle vybavil původní význam tohoto slova v jeho vlastním světě - posedlost ďáblem. Dobrá, tomu by člověk při pohledu na to, na co se oni museli dívat, mohl nakonec i uvěřit. Posedlí ďáblem - nebo - náhle jeho mysl zaplavila vzpomínka na silnici do pevnosti Sulcar, posedlí ďáblem - nebo zbavení duše! Že by opět Kolder?

Od té doby, jakkoli se to v něm bouřilo, setkával se Simon s podobnými nálezy, nikdy však nebyl schopen přistihnout pachatele při jejich hrůzné činnosti. Rád by celou záležitost projednal s čarodějkou, ta však odjela na sever spolu s Briantem a první vlnou uprchlíků.

Vyslal tedy do sítě partyzánských skupin žádost o informace. A po nocích, v jednom dočasném hlavním stanu za druhým, skládal jednotlivé kousky a útržky dohromady. Skutečných důkazů bylo velmi málo, Simon však postupně nabyl přesvědčení, že velitelé jistých karstenských jednotek neoperují v souladu se svými dřívějšími metodami a že vévodova armáda byla infiltrována cizí skupinou.

Cizinci! Ta záhada nerovnoměrného rozložení schopností ho nepřestávala trýznit. Dotazováním mezi uprchlíky zjistil, že ta zařízení na výrobu energie, která odjakživa znali, přišla před mnoha a mnoha lety ze zámorí: ze zámorí byla energetická zařízení přivezená sulcarskými obchodníky, upravená původní rasou na výrobu tepla a světla, Sokolníci a jejich úžasná dorozumívací zařízení nesená sokoly byli také ze zámorí. A zdroj, odkud přicházeli Kolderové, byl také v zámorí - neurčitý výraz - společný zdroj pro všechny?

Všechno, co se dověděl, odeslal prostřednictvím kurýra do Estcarpu s žádostí o jakékoli informace, které by mu čarodějky mohly na oplátku poskytnout. Jediná věc, kterou si byl jistý, byl fakt, že dokud budou jeho síly doplňovány potomky původní rasy, on sám nemusí mít žádné obavy z infiltrace. Neboť vlastnost, která určovala jejich spřízněnost se zemí a jejími divoce žijícími tvory, jim mimo jiné také zaručovala schopnost vycítit každého cizince.

V horách byli zpozorováni ještě další tři falešní dravci. Všichni však byli při odchytu zničeni a Simonovi se dostaly od rukou k prozkoumání pouze polámané kousky. Odkud pocházeli a za jakým účelem byli vypuštěni, to byla jen další část celé té záhady.

Ingvald, karstenský poručík, teď zastavil vedle něj, aby pohlédl dolů na zkázu, kterou za sebou zanechal.

„Hlavní skupina s kořistí je už dost daleko na cestě do hor, kapitáne. Tentokrát jsme byli poměrně úspěšní, a až oheň zničí naše stopy, nebudou vůbec vědět, kolik se nám toho dostalo do rukou! Máme čtyři bedny šipek a také jídlo.“

„Příliš mnoho zásob na rychlou údernou jednotku,“ řekl Simon a zamračil se a jeho myšlenky byly rázem zpět u aktuální situace. „Zdá se, že Yvian má v úmyslu vybudovat tady v okolí centrální základnu a situovat své úderné jednotky právě zde. Možná, že se chystá vyslat početné ozbrojené síly ke hranici.“

„Já tomu nerozumím,“ řekl Ingvald pomalu. „Jak je možné, že tohle všechno propuklo tak najednou a z ničeho nic? Nejsme - nebyli jsme - pokrevními bratry lidí z pobřeží. Po tom, co přišli z moře, zatlačili nás do vnitrozemí. Po deset generací jsme však s nimi žili v míru, každý si šel svou cestou a druhému nijak neprekážel. My, potomci původní rasy, nemáme k válčení sklony, a ani oni neměli žádný důvod pro tenhle náhlý útok proti nám. Když však k němu došlo, probíhal takovým způsobem, že si můžeme jen myslet, že byl plánován dlouho předem.“

„Možná, ale ne Yvianem,“ řekl Simon a popohnal koně do klusu, kterému se Ingvald na svém oři přizpůsobil, takže jeli bok po boku. „Potřebuju zajatce, Ingvalde. Zajatce, který se rád baví způsobem, jaký jsme viděli na té pastvině u rozcestí!“

V hloubce temných očí, které se setkaly s jeho, se zablesklo. „Pokud bude někdy někdo takový chycen, dostanete ho, kapitáne.“

„Živého a schopného mluvit!“ zdůraznil Simon.

„Živého a schopného promluvit,“ potvrdil ten druhý. „Neboť i my máme na paměti, že se od někoho takového dají zjistit jisté věci. Nikdy však na ně nenarazíme, pouze na jejich práci. A mám za to, že to tak dělají úmyslně, je to hrozba a varování.“

„Je v tom nějaká záhada,“ přemýšlel Simon nahlas a opět si začal pohrávat se svým věčně přítomným problémem. „Zdá se, že někdo věří, že nás může srazit na kolena brutalitou. A že ten někdo nebo něco nechápe, že tyto metody mohou vyprovokovat člověka k přesně pravému opaku. Nebo,“ dodal po malé pauze, „mohl by to dělat někdo úmyslně, aby nás dohnal k tomu, že zaměříme veškerou zuřivost proti Yvianovi a Karstenu, aby celou hranici zachvátil válečný požár, na který se soustředí celý Estcarp, a on mezitím udeří někde jinde?“

„Snad tak trochu od obojího,“ řekl Ingvald. „Já vím, kapitáne, že mezi karstenskými jednotkami pátráte po přítomnosti něčeho neobvyklého a doslechl jsem se, co se dělo v sulcarské pevnosti i ty řeči o prodávání lidí na Gorm. V tomhle směru jsme bezpeční: nikdo, kdo není skutečnou lidskou bytostí, se nemůže dostat mezi nás, aniž bychom to nepoznali - stejně tak jako jsme vždy věděli, že vy nejste z našeho světa.“

Simon sebou trhl, když se však otočil, viděl, že se ten druhý tiše směje.

„Ano, Cizozemče, hned jsme poznali, že nejste jedním z nás, jste však s námi jakýmsi podivným způsobem spřízněný, váš příběh pronikl do naší krve. Ne, Kolder se do našich řad jen tak nevpíší. A stejně tak se nepříteli nepodaří vniknout mezi Sokolníky, ti ptáci by je prozradili.“

To Simona zaujalo. „Jak je to možné?“

„Ptáci nebo zvěř dokáží vycítit tenhle druh vetřelce dokonce rychleji než ten, kdo je obdařen Silami. A ti, dnes podobní mužům z Gormu, by hned zjistili, že ptáci i zvěř stojí proti nim. A tak Dravci ze Sokolího Hnízda slouží svým pánům dvojnásobně a díky jim jsou hory bezpečné.“

Avšak ještě než den skočil, měl se Simon dovědět, že ono bezpečí hor vydrží jenom tak dlouho, jak dlouho vydrží tato křehká ptačí těla. Právě zkoumali zásoby ukořistěné z přepadených vozů a Simon dával stranou část určenou pro Sokolí Hnízdo, když zaslechl výzvu táborové stráže a odpověď Sokolníka. Potěšen příležitostí, že ho bude moci využít k transportu podílu pro ptačí muže a ušetřit tak vlastním mužům cestu, Simon k nim nedočkavě zamířil.

Jezdec se nechoval podle zvyklostí. Jeho ptačí helmice byla zavřena, jako by vjel mezi cizince. Nebylo to však jediné, co Simona zarazilo, ještě než se rozhodl jezce uvítat. Muži jeho skupiny zpozorněli a stáhli se v kruhu kolem. I Simon to cítil, to mravenčení probouzejícího se tušení, jak ho zažil již dříve.

Aniž se zastavil, aby nad tím uvažoval, vrhl se na tu mlčenlivou postavu a rukama ji uchopil za opasek. Pocítil při tom prchavý moment úžasu, že se pták usazený na hradu u sedla nevyplašil, když byl jeho pán napaden. Jeho útok Sokolníka překvapil, a tak neměl čas vytáhnout zbraň. Rychle se však vzpamatoval a celou svou vahou se sesul na Simona, přitiskl ho pod sebou k zemi a rukama v železných rukavicích se mu sápal po hrdle.

Bylo to jako zápasit s tvorem ocelových svalů, potaženým železnou kůží, a v několika vteřinách si Simon uvědomil, že se pokusil o nemožné - to, co bylo uzavřeno ve schránce Sokolníka, nemohlo být přemoženo holými rukama. Nebyl tam však sám, jiné ruce od něj jeho soupeře odtrhly a přidržely u země, přestože cizinec zběsile bojoval.

Simon poklekl a rukou si přejížděl po poškrábaném hrdle.

„Stáhnout helmici!“ zachrčel rozkaz a Ingvald se pustil do zápolení s řemínky, až je konečně trhnutím rozeplnul.

Všichni se shromáždili kolem mužů, kteří tiskli zajatce k zemi, neboť jeho boj neustával. Sokolníci tvořili rasu s vrozenou dominující tělesnou stavbou, nazrzlými vlasy a žlutohnědýma očima, jako měli jejich opeření pomocníci. Od pohledu byl tento muž mužem své rasy. Přesto Simon a všichni ostatní na pasece věděli, že to, co drží, není normální obyvatel této horské oblasti.

„Pevně ho svažte!“ rozkázal Simon. „Myslím, Ingvalde, že jsme našli to, co jsme chtěli.“ Přešel ke koni, který toho pseudosokolníka dopravil do jejich tábora. Kůže zvířete se leskla potem, od udidla se táhly šňůry zpěněných slin, zdálo se, že byl hnán zničujícím tempem. Oči měl divoké s patrnými okraji bělma. Když se však Simon natáhl po otěži, kůň se nepokusil uniknout, jen tak stál se svěšenou hlavou, zatímco jeho potem nasáklou srstí probíhaly mohutné záškuby. Sokol zůstal klidný, žádné plesknutí křídly či varovné zasyčení. Simon natáhl ruku a strhl ptáka z jeho hradu a v okamžiku, kdy se jeho prsty sevřely kolem ptačího těla, už věděl, že nedrží živého tvora.

S falešným sokolem v ruce se otočil k poručíkovi. „Ingvalde, pošlete Lathora a Karna,“ určil dva z nejschopnějších mužů pod svým velením. „Pojedou do Sokolího Hnízda. Musíme zjistit, jak daleko ta hniloba pokročila. Pokud tam bude všechno v pořádku, ať je varují. Jako důkaz svého vyprávění,“ sehnul se, aby zvedl ptačí přílbu zajatce, „jim vezmou tohle. Myslím, že to bylo vyrobeno Sokolníky, přesto však,“ přešel ke spoutanému muži, stále mlčenlivému, který je pozoroval očima plnými šílené nenávisti, „nemohu úplně uvěřit, že tenhle je jedním z nich.“

„Jeho nevezmeme?“ zeptal se Karn, „nebo toho ptáka?“

„Ne, neotevřeme jim dveře, kterými dosud neprošli. Potřebujeme pro něj na nějakou dobu bezpečné místo.“

„Co ta jeskyně u vodopádu, kapitáne,“ ozval se Waldis, pacholek z Ingvaldova statku, který následoval svého pána do hor. „Jeden strážce u vchodu ho dokáže ohlídat a nikdo, kromě nás, nebude nic vědět.“

„To by šlo. Dohlédněte na to, Ingvalde.“

„A vy, kapitáne?“

„Já se vydám po stopách toho člověka. Je docela možné, že přijel ze Sokolího Hnízda. Je-li tomu skutečně tak, čím dřív se dozvíme to nejhorší, tím lépe.“

„O tom pochybuji, kapitáne. A i kdyby, nejel přímou trasou sem. Jsme od pevnosti poměrně dost na západ. On přijel po cestě, která vede k moři. Santu,“ oslovil muže, který mu pomohl zajatce spoutat, „jděte a zaujměte pozici na téhle trase a pošlete sem Calufa, který ho oslovil jako první.“

Simon osedlal svého koně a přidal vak s přidělem potravin. Nahoru pak hodil atrapu sokola. Ještě nedokázal říct, zda právě tenhle byl jednou z těch létajících napodobenin, byl to ale první, kterého dostali neporušeného. Právě když skončil, přiběhl Caluf.

„Jste si jistý, že přijel od západu?“ zeptal se Simon naléhavým tónem.

„Odpřísáhnou to na Kámen Engise, budete-li si to přát, kapitáne. Ptačí muži se o moře příliš nezajímají, přestože někdy slouží jako námořní pěchota u obchodníků. Nevěděl jsem, že hlídají na pobřežních útesech. On však vyjel přímo mezi těmi zubatými skalisky, která se tyčí na cestě k malému zálivu, který jsme zmapovali před pěti dny, a pohyboval se jako někdo, kdo tu cestu dobře zná.“

To Simona nemálo zneklidnilo. Ten záliv, který nedávno objevili, byl paprskem naděje na navázání lepšího spojení se severem. Nebyl obklopen nebezpečnými útesy a mělčinami, jejichž hroty vyrůstaly jinak podél většiny pobřeží, a Simon s ním počítal jako s přístavem pro malé lodě, odkud budou převážet uprchlíky na sever a vracet se se zásobami a zbraněmi pro jednotky bojující podél hranice. Pokud tento záliv padl do rukou nepříteli, chtěl to vědět, a to okamžitě. Když opustil paseku s Calufem a ještě jedním mužem v závěsu, začala Simonova mysl pracovat opět ve dvou rovinách. Krajinu před sebou sledoval s pozorností zaměřenou na význačné body a přírodní zvláštnosti, které by se v budoucnosti daly využít při obranné či útočné akci. Avšak pod touto vnější aktivitou se dál zabýval stálými starostmi

s bezpečností, jídlem, úkrytem - problémy, které bylo třeba řešit bezprostředně - i vlastními osobními obavami. Kdysi, ve vězení, měl dost času prozkoumat hlubiny vlastního nitra. A cesty, kterých se držel, byly pusté a mrazivé a tak se stalo i s jeho duší, která od té doby neroztála. Vzájemné porozumění v kasárenském životě či přátelství při službě v poli mohl přijmout jako zástěrku, pod ní se však nic nedostalo - nebo spíš on to nedovolil.

Strach chápal. Byl to ale jen přechodný cit, který ho obvykle pobídl do nějaké akce. Do Karsu byl přilákán jiným způsobem a bojoval tam dobrovolně. Kdysi věřil, že když projde Petroniusovou branou, bude zase kompletním člověkem. Dosud se tak nestalo. Ingvald hovořil o posedlosti ďáblem, avšak co když člověk není ani svým vlastním pánem?

Byl vždy člověkem, který stál opodál a pozoroval ostatní, zabrané do problému existence. Cizinec - tyto muži, kterým velel, ho v něm poznali. Byl jen dalším z těch podivně pochybných kousků rozptýlených po tomto světě, kousků, které nikam nepasovaly, jako ty jejich stroje z jiného času či záhada Kolderu? Měl pocit, že mu zbývá jen krůček k jakémusi objevu, objevu, který bude znamenat mnoho nejen pro něj samotného, ale i pro tu záležitost, které se stal dobrovolnou součástí.

A pak bylo to druhé, všetečné, stranou stojící ego zapuzeno kapitánem jízdy, to když Simon zahlédl větev stromu, zkroucenou horskými bouřemi a dosud bez listů. Proti odpolední obloze byla věčně chladná a pochmurná a břemeno, které nesla a které viselo v malých, úhledných smyčkách, bylo ještě pochmurnější.

Vyrazil vpřed a ze sedla pohlédl na tři malá tělíčka, kývající se ve větru, zobáky široce otevřené, v očích skelné pohledy a kolem ochable visících zkroucených pařátů náramky z šarlatových šňůrek s malými stříbřitými disky. Tři skuteční sokolové se zakroucenými krky, zanechaní tak, aby je našel první člověk, který se vydá po této cestě.

„Proč?“ zeptal se Caluf.

„Možná varování - nebo něco víc.“ Simon seskočil s koně a hodil otěže druhému muži. „Počkejte zde. Nevrátím-li se v rozumném čase, vraťte se za Ingvaldem a podejte mu hlášení. Za mnou se nevydávejte, nemůžeme si dovolit ztrácet zbytečně muže.“

Oba muži protestovali, Simon je však umlčel nesmlouvavým gestem a vstoupil do křovinatého podrostu. Ti, co zde byli, po sobě zanechali spoustu stop, polámané větvičky, v mechu jizvy po botách, kousek utržené šňůrky. Pomalu se přibližoval pobřeží, byl již slyšet zvuk příboje a to, po čem pátral, přišlo beze všech pochyb ze zátoky.

Simon se na tuto cestu vydal již podruhé a teď se soustředil, aby se mu v mysli vybavil obraz krajiny. Naneštěstí malá kotlina, která ústila na pobřeží, nenabízela možnost nějak se skrýt. A skalní převisy po obou stranách byly podobně holé. Bude se však muset o jeden z nich pokusit, což znamená zdržení a jistou dávku náročného lezení. Zarputile se do toho pustil.

Podobně, jako lezl do Voltovy hrobky, šplhal i teď. Puklina, římsa, úchyt a opora pro nohu. Pak se po břiše odplazil k okraji a pohlédl do zátoky.

Simon očekával mnoho věcí - holý pruh písku bez jediné stopy po invazi, jednotku z Karstenu, zakotvenou loď. Avšak to, co spatřil, se od jeho představ velice lišilo. První, na co pomyslel, byly iluze, tak typické pro Estcarp - mohlo snad to, co pod ním teď leželo, být promítnuto z jeho vlastní mysli, nějaká stará vzpomínka, oživená, aby ho zmátla? Pak mu soustředěnější pohled na ostrou, čistou křivku té kovové věci prozradil, že zatímco nesla jistou nepatrnou podobnost s dopravním prostředkem, který znal, tenhle se lišil od všeho, s čím se dosud setkal, stejně jako se lišil falešný sokol od pravého.

Ta věc byla bez jakýchkoli pochybností mořským plavidlem, ačkoli nenesla žádné znaky nástavby, stěžně či nějakého způsobu pohonu. Na přídi i zádi byla ostře zašpičatělá, tvarem připomínala podélný řez torpédem. V horní rovné ploše byl otvor a u něj stáli lidé, byli to tři muži. Siluety jejich helmic proti stříbřitému lesku lodi byly shodné s obrysy ptačích helmic Sokolníků. Simon však dobře věděl, že ti, co je měli na hlavách, nebyli pravými ptačími muži.

A opět ta věčná záhada této země, neboť obchodní lodě v Sulcaru byly vybaveny stěžni civilizace bez strojů, tato loď by mohla být vzata z budoucnosti i jeho vlastního světa! Jak mohly dvě tak rozdílné úrovně civilizace existovat jedna vedle druhé? Byl Kolder i za tímhle? Cizota - a znovu byl jenom krůček od pochopení - od vylustění -

A na tento krátký okamžik polevil ve své ostražitosti. Pouze bytelná přílba ukořistěná z karstenských zásob mu zachránila život. Úder, který přišel odnikud, Simona téměř omráčil. Ucítil vlhké peří a ještě něco jiného - napůl oslepený a omámený se snažil vstát - a pak přišel druhý úder. Tentokrát však spatřil křídlo nepřítele, jak míří nad moře. Sokol, avšak skutečný, nebo falešný? Tuto otázku si vzal s sebou do temného závoje, který ho vzápětí pohltil.

II.

Příspěvek Gormu

Lebkou mu rezonoval bolestivě pulsující rytmus a zmítal i celým jeho tělem. Když se Simon jen neochotně probral k vědomí, byl zprvu schopen nahromadit jen tolik sil, aby vydržel tento způsob trestu. Pak poznal, že ten rytmus nepulsuje pouze v něm, ale i všude kolem, a že to, na čem leží, se otřásá v pravidelném jednotvárném dunění. Byl polapen v černém srdci tam-tamu.

Když otevřel oči, byla všude naprostá tma a když se snažil pohnout, zjistil, že je za zápěstí a kotníky připoutaný.

Pocit, že je uzavřen v rakvi, byl tak intenzivní, že si musel skousnout rty zuby, aby nevykřikl. Byl tak zaneprázdněn sváděním vlastní bitvy s neznámým, že uběhlo několik minut, než si uvědomil, že ať už je kdekoli, není sám, kdo snáší utrpení zajetí.

Vpravo od něj tu a tam někdo slabě zasténal. Po levé straně někdo další zrovna dávivě zvracel a dodal tak hutné atmosféře jejich vězení nový pronikavý zápach. Simon, kterému se kupodivu při těchto zvucích, jakkoli beznadějně zněly, vrátila sebedůvěra, zvolal: „Kdo to tam leží? A kde jsem, ví to někdo?“

Sténání náhle skončilo v rychlém zalapání po dechu. Avšak člověk, který zvracel, buďto nedokázal křečovitě stahy vnitřností ovládnout, nebo nerozuměl.

„Kdo jste?“ ozval se slabý šepot po jeho pravé straně.

„Člověk z hor. A vy? Je tohle nějaké karstenské vězení?“

„Kdyby tak bylo, horale! Já už jsem v karstenských žalářích byl. Tak, tak, byl jsem dokonce ve vyslyšací místnosti jednoho takového. Ale radši tam než tady.“

Simon se pustil do třídění posledních vzpomínek. Vyšplhal přece na útes, aby tajně nahlédl do zátoky. A tam bylo to podivné plavidlo a pak útok ptáka, který ptákem vůbec nemusel být! Takže všechno směřovalo k jediné odpovědi - nachází se právě na té lodi, kterou viděl!

„Jsme tedy v rukách obchodníků s lidmi z Gormu?“ zeptal se.

„Přesně tak, horale. Vy jste s námi nebyl, když nás ti ďáblové od Yviana předali Kolderům. Jste tedy jeden z těch Sokolníků, které polapili později?“

„Sokolníci! Hej, muži křídel!“ pozvedl Simon hlas a zaslechl jeho dutou ozvěnu, když se odrazil zpět od neviditelných zdí.

„Kolik vás tu leží? Já, patřící k jezdcům, se vás na to ptám!“

„Jsme tu tři, jezdcé. Ačkoli Faltjara vynesli nahoru bezvládného, se smrtí na jazyku, a nevíme, jestli ještě žije.“

„Faltjar! Strážce jižních průsmyků! Jak ho dostali a jak vás?“

„Slyšeli jsme o zátocce, kde by si loď troufaly přistát, kromě toho přijel posel z Estcarpu se zprávou, že kdyby se taková zátoka našla, bylo by snad možné posílat zásoby po moři. Tak nás Pán Křídel vyslal, abychom ji vypátrali. A na cestě jsme byli srazeni sokoly. Nebyli to však sokolové, kteří bojují pro nás. Pak jsme se probrali na břehu, vyslečení a beze zbraní, a oni nás naložili na palubu téhle lodi, která se nepodobá ničemu na světě. To říkám já, Tadis, který sloužil pět let v námořní pěchotě Sulcarů. Viděl jsem mnoho přístavů a víc lodí, než člověk dokáže spočítat za týden, ale žádnou, která by se podobala této.“

„Ta se zrodila z kouzel Kolderu,“ zašeptal ten slabý hlas vpravo od Simona. „Oni přišli, jak ale může člověk měřit čas, když je uzavřen v nekonečné temnotě? Je noc či den? Dnes nebo včera? Byl jsem v karstenském vězení, protože jsem po těch třech zatroubeních poskytl úkryt jedné ženě původní rasy s dítětem. Vzali z toho vězení každého, kdo byl mladý, a převezli nás na ostrov v ústí řeky. Tam nás vyšetřili.“

„Kdo?“ zeptal se Simon dychtivě. Tady byl někdo, kdo možná ty záhadné Koldery viděl, od kterého by se o nich mohl něco konkrétního dovědět.

„Na to si nemohu vzpomenout.“ Hlas byl teď jenom tenounkým šepotem a Simon se k němu v poutech co nejvíc přisunul, aby mu nic neuniklo. „Tihle lidi z Gormu používají nějaké kouzlo, takže se vám zatočí hlava a všechny myšlenky z ní uletí. Říká se, že to jsou démoni věčné zimy z konce světa, a já tomu věřím!“

„A vy, Sokolníku, viděl jste ty, kteří vás dostali?“

„Ano, ale to, co jsem viděl, vám žádnou pomoc neposkytne, jezdcé. Neboť ti, kteří nás sem dopravili, byli muži z Karstenu, nic než prázdné slupky bez vlastního rozumu - ruce a silné hřbety svých majitelů. A tihle majitelé se mezitím navlékli do toho, co z nás stáhli, aby lépe oklamali naše přátele.“

„Na jednoho z nich taky přišla řada,“ řekl mu Simon. „A za to buď vděčný, ptačí muži, neboť právě on může být jednou z možností, jak objasnit jejich tajemství.“ Teprve teď ho napadlo, zda ty stěny mají uši, které naslouchají bezmocným zajatcům. Jestli skutečně mají, pak snad tenhle malý útržek informace poslouží k vyvolání neklidu mezi únosci.

V jejich vězeňské kobce bylo deset mužů z Karstenu, všichni z žalářů, všichni zavřeni za takový nebo onaký čin proti vévodovi. A k nim byli přidáni ještě ti tři Sokolníci, kteří byli polapeni v zátocce. Zdálo se, že většina vězňů je jen při polovičním vědomí nebo omámená. Pokud si vůbec byli schopni vzpomenout na události, které vedly k jejich současnému uvěznění, končily tyto vzpomínky jejich příjezdem na onen ostrov za Karsem nebo na pláži zálivu. Protože však Simon nepřestával naléhat s otázkami, začala se rýsovat jistá uniformita, když už ne pozadí, pak alespoň činů, kterých se tito muži dopustili proti vévodovi, a také jejich temperament. Všichni byli svým způsobem aktivní muži, kterým se dostalo jisté dávky vojenského výcviku, od Sokolníků, kteří žili celý život v klášterních kasárnách a jejichž zaměstnáním bylo, po pravdě řečeno, bojovat, až k jeho vůbec prvnímu zdroji informací z Karsu, který byl malým vlastníkem půdy na venkově a který velel malé skupině domobrany. Věkové rozpětí začínalo těsně pod dvaceti lety a končilo něco po třicítce, a i přes tvrdé zacházení, kterého se jim dostalo ve vévodových žalářích, všichni byli tělesně schopni. Dva patřili k nižší šlechtě a měli jisté vzdělání. Byli ze všech nejmladší, byli to bratři, které vévodovy jednotky sebraly pod stejnou záminkou poskytnutí pomoci člověku původní rasy, která byla takto hromadně postavena mimo zákon.

Žádný z přítomných k té rase nepatřil a každý prohlásil, že ve všech částech vévodství byli muži, ženy i děti této krve při dopadení na místě zabiti.

A byl to jeden z těch mladých urozců, kterého Simonovy trpělivé otázky odpoutaly od naprostého zaujetí svým bezvládným bratrem, kdo poskytl první útržek faktu, kterého se tento muž z jiného světa mohl zachytit.

„Strážce, který ztloukl Garnita, ať ho krysy z Noru ve dne v noci ohlodávají, jim řekl, aby Renstona nebrali. Byli jsme pokrevními bratry od okamžiku, kdy jsme si poprvé připnuli meče, toho dne jsme mu nesli jídlo a zbraně, aby se pokusil dosáhnout hranice. Dohnali nás a sebrali, přestože tam tři z nich zůstali s dírou v kůži a s těly bez duše! Když jeden z těch vyvrhelů, které měl ten vévodův člověk s sebou, chtěl také svázat Renstona, bylo mu řečeno, že to je zbytečné, protože potomci původní rasy jsou bezcenní a obchodníci s lidmi je neberou.

Ten darebák kňučel, že Renston je stejně mladý a silný jako my a že by se měl stejně dobře prodat. Ten vévodův člověk ale řekl, že původní rasa zemře, ale ohnout se nedá, pak Renstona probodl jeho vlastním mečem.“

„Zemře, ale ohnout se nedá,“ opakoval Simon pomalu.

„Původní rasa tvořila kdysi celek s národem čarodějnic z Estcarpu,“ dodal šlechtic. „Možná, že si s nimi tihle ďáblové z Gormu nedokážou poradit tak snadno jako s jinou rasou.“

„To je ono,“ ozval se muž vedle Simona svým pološeptem, „proč se Yvian obrátil tak rychle proti původní rase? Vůbec se o nás nestarali, pokud jsme je sami nevyhledali. A ti z nás, kteří se s nimi stýkali, zjistili, že i přes všechno to jejich staré vědění a podivné způsoby mají ke zlu hodně daleko. Dostává Yvian příkazy, aby dělal to, co dělá? A kdo je dává a proč? Mohlo by to znamenat, mí spolutrpicí bratři, že přítomnost těch druhých mezi námi byla určitou bariérou proti Gormu a všemu jeho zlu, takže museli být zničeni, aby se Gorm mohl roztáhnout?“

Dost bystré a nepřiliš vzdálené cestě, po které se ubíraly Simonovy myšlenky. Byl by se ptal dál, ale nad tichými steny a bezeslovným naříkáním těch stále naplň v bezvědomí zaslechl vytrvalé syčení, zvuk, který se snažil, seč mohl, identifikovat. Hlutné pachy prostředí, ve kterém se nacházeli, by dohnaly člověka ke zvracení a byly tak vhodnou clonou pro nebezpečí, které si uvědomil příliš pozdě - pronikání plynu do prostoru s omezeným přísunem vzduchu. V zoufalém boji o vzduch muži lapali po dechu, kašlali a chroptěli, pak znehybněli. Jedna myšlenka však udržovala Simona v klidu: nepřítel si přece nedá tu práci s naložením čtrnácti mužů do lodi, aby je pak prostě otrávil plynem. Takže Simon jako jediný z celé té ubohé společnosti s plynem nijak nebojoval, ale pomalu dýchal s mlhavými vzpomínkami na zubařské křeslo v jeho vlastním světě.

„...ble...ble...ble...“ Slova, která nebyla žádnými slovy, pouze nic neříkajícími zvuky pronikavého hlasu s ostrým velitelským tónem. Simon se nehýbal. Opět si začal uvědomovat okolní prostředí, vrozený pud sebezáchovy ho však udržoval v naprostém klidu.

Pronikavá bolest hlavy mezitím přešla v tupé pobolívání. Byl si jistý, že již není na lodi, to, na čem ležel, nepulsovalo ani se to nehýbalo. Byl však vyslečen a místo, kde ležel, bylo velmi chladné.

Člověk, který mluvil, se nyní vzdaloval, jeho nesrozumitelná slova zůstala bez odpovědi. Avšak jejich tón byl tak jasně velitelský, že se Simon neodvažoval pohnout, aby se neprozradil před nějakým mlčenlivým podřízeným.

Dvakrát dobrovolně napočítal do sta a během tohoto cvičení nezaslechl žádný zvuk. Simon otevřel víčka a pak je zase hned rychle přivřel před bodnutím oslňujícího světla. Kousek po kousku se jeho zorný úhel, jakkoli byl omezený, vyjasňoval. To, co v tom úzkém výseku viděl, bylo téměř tak ohromující, jako jeho první pohled na onu podivnou loď. O laboratořích toho příliš mnoho nevěděl, avšak držáky a police s baňkami a kádinkami, umístěné přímo před ním, se přirozeně mohly nacházet pouze na takovém místě.

Byl tam sám?

A z jakého důvodu sem byl dopraven? Centimetr po centimetru sledoval pozorně všechno, co viděl. Nebylo pochyb o tom, že neležel na úrovni podlahy. Povrch pod ním byl tvrdý - byl na nějakém stole?

Pomalů začal otáčet hlavou, přesvědčený, že opatrnost je nezbytná. Nyní viděl plochu zdi, holou, šedivou, a na samém okraji zorného pole linii, která mohla patřit dveřím.

Tak to byla tahle strana místnosti. A teď ta druhá. Opět otočil hlavu a objevil nové zázraky. Leželo tam dalších pět těl, nahých jako jeho vlastní, každé na jednom stole. Všichni byli buďto mrtví, nebo v bezvědomí, a on sám se přikláněl spíše k té druhé možnosti.

Byl tam však ještě někdo jiný. Zády k Simonovi stála vysoká, tenká postava a právě pracovala na prvním muži v řadě. Jelikož byla celá zahalená do šedivé róby, v pase stažené opaskem, a i hlavu měla ukrytou v čapce ze stejného materiálu, neměl Simon nejmenší představu o rase nebo typu bytosti, která se tam s takovou tichou efektivitou činila. On, ona nebo ono teď přivezlo k prvnímu muži stojan s různými baňkami, z nichž vycházely trubičky. Jehly na konci těchto trubiček zajely do žil a na nebránící se hlavu byla nasazena kruhová kovová čapka. Simonem otřásl náhlý záchvat čisté hrůzy, neboť si uvědomil, že přihlíží mužově smrti. Nikoli smrti těla, ale smrti, která zredukuje tělo na jednu z těch věcí, jejichž zabíjení byl na cestě do pevnosti Sulcar svědkem a sám je při obraně té pevnosti pomáhal zabíjet! Simon došel k závěru, že nedovolí, aby tohle bylo vykonáno na něm! Pomalými pohyby vyzkoušel ruce a paže a to samé provedl s nohama. Jeho jediné štěstí byla skutečnost, že byl poslední v řadě, nikoli první. Byl dost ztuhlý, ale svalstvo měl pod kontrolou.

Šedivá obsluha skončila s prvním mužem a převážela nový stojan k dalšímu muži v pořadí. Simon se posadil. Na vteřinu či dvě se mu zatočila hlava, rukama sevřel okraje stolu, na kterém ležel, a v duchu děkoval, že při změně jeho pozice nezavrzal ani nezapraskal.

Činnost na druhém konci místnosti byla náročná a vyžadovala veškerou pozornost obsluhujícího pracovníka. S pocitem, že by se pod ním mohl stůl překotit, spustil Simon nohy na podlahu, a teprve když se pevně opřely o její hladký a chladný povrch, začal opět zhluboka dýchat.

Zrakem přešel svého nejbližšího souseda s nadějí, že uvidí známky toho, že i on se probouzí. Avšak chlapec, byl to teprve mladíček, ležel bez vlády, oči zavřené a hrud' se mu zvedala a opět klesala v neobvykle pomalých intervalech. Simon přešel od stolu k oné soustavě polic. Pouze tam mohl najít nějakou zbraň. Útěk odtud, nesetká-li se na cestě ke dveřím s žádnou překážkou, bude příliš riskantní záležitostí, dokud se nedoví víc o svém okolí. Také se nedokázal smířit s faktem, že při útěku zanechá pět dalších mužů jisté smrti - či ještě něčemu horšímu.

Vybral si zbraň, láhev z poloviny naplněnou žlutou tekutinou. Zdálo se, že je ze skla, na to však byla těžká. Štíhlé hrdlo nad cibulovitou baňkou nabízelo dobré místo pro uchopení. Simon tiše zamířil podél řady stolů k tomu, u kterého se činila ta šedivá postava.

Když se přiblížil za záda nic netušícího laboranta, pohybovaly se jeho bosé nohy na podlahovém materiálu naprosto neslyšně. Láhev vylétla vzhůru a poháněna silou veškeré Simonovy zuřivosti, v drtivém úderu zasáhla týl hlavy v šedivé čapce.

Postava se bez hlesu zhroutila vpřed a strhla s sebou kovovou čapku, kterou se právě chystala nasadit čekající oběti. Simon se natáhl po jejím hrdle a pak si všiml, že má hlavu v týle zploštělou a prýští z ní tmavá krev. Tělo převrátil a vytáhl ho z uličky mezi stoly a pohlédl do obličeje člověka, o kterém si byl jistý, že je Kolder.

Představy, které si ve své fantazii po celou dobu budoval, byly mnohem hrozivější než skutečnost. Toto byl muž,

alespoň podle tváře, podobný mnoha jiným mužům, které Simon znal. Měl poněkud ploché rysy s širokými lícnicími plochami po obou stranách nosu, který byl téměř plochý, a jeho brada byla příliš malá a úzká, aby ladila s horní částí obličeje. Nevypadal však vůbec jako cizí démon, ať už se v jeho rozdrcené lebce ukrývalo cokoli.

Simon našel zapínání jeho šedivé róby a stáhl mu ji. Přestože se zdráhal dotknout se toho svinstva v čapce, přinutil se vzít si i ji. Ve výlevce na druhém konci místnosti tekla stálý proud vody a do ní Simon tu pokrývku hlavy ponořil, aby ji vyčistil. Pod róbou měl muž těsně padnoucí oděv bez jakéhokoli zapínání či otvorů, které by Simon dokázal najít, tak se nakonec musel smířit s róbou jako jediným oděvem.

Pro muže, kteří již byli napojeni na pojiždné stojany, nemohl udělat vůbec nic, neboť komplikovanost toho zařízení byla nad jeho schopnosti. Přecházel tedy od jednoho muže ke druhému z těch tří zbývajících, a snažil se je probudit, zjistil však, že i to je nemožné. Vypadali jako lidé, kteří jsou hluboce omámeni drogami, a o to víc ho zmátl, že se právě jemu podařilo uniknout jejich společnému osudu, pokud tito muži skutečně byli jeho druhů z lodi.

Zklamaný Simon zamířil ke dveřím. Na ploše, která je tvořila, neviděl žádnou západku či kliku, ale stačil jeden pokus a ukázalo se, že se zasouvají do pravé zdi a Simonovi se otevřel pohled do chodby se stěnami, stropem i dlažbou ve stejné monotónní šedi, jaká byla použita v laboratoři. Kam až dohlédl byla chodba opuštěná, nicméně po celé její délce byly další dveře. Zamířil k těm nejbližším. Pomaloučku a se stejnou opatrností, s jakou prováděl své první pohyby po návratu z bezvědomí, je pootevřel a nahlédl dovnitř, do místnosti, ve které byli naskládáni muži, které Kolderové dopravili na Gorm, pokud toto Gorm byl. V řadách tu leželo alespoň dvacet těl a byla dosud oblečená. Simon je všechny spěšně prohlédl, žádný z nich však neprojevoval známky vědomí. Třeba se mu ještě podaří získat odklad pro ty v laboratoři. Doufaje, že ano, odvedl ty tři zpět a uložil je k jejich druhům.

Při poslední návštěvě laboratoře se Simon pustil do hledání nějakých zbraní a narazil na soupravu skalpelů, z nichž si vybral ten největší. Z muže, kterého zabil, odpáral zbytek oblečení a položil ho na jeden ze stolů takovým způsobem, aby jeho rozbitá hlava nebyla ode dveří vidět. Nenapadlo ho žádná metoda, jak ty dveře zamknout; byl by ji použil. Se skalpelem za opaskem ukořistěné róby vypral Simon čapku a s přehnanou opatrností si ji nasadil. V těch nejrozličnějších láhvích, baňkách a zkumavkách kolem něj byla bezpochyby alespoň stovka smrtelných zbraní, jenže ty on nedokázal mezi ostatními rozeznat. Prozatím se bude muset spolehnout na své pěsti a nůž, má-li zůstat volný.

Vrátil se na chodbu a zavřel za sebou dveře. Jak asi dlouho zůstane ten zabitý laborant bez povšimnutí? Dohlíží na něj někdo, kdo se má už brzy vrátit, či má snad víc času k dispozici?

Dvoje dveře v chodbě pod jeho tlakem nepovolily. Když však došel na slepý konec chodby, objevil další, pootevřené, a vklouzl do místnosti, která nemohla být ničím jiným než obývacím prostorem.

Nábytek byl strohý, funkční, ale dvě křesla a do stěny zabudovaná postel byly pohodlnější, než vypadaly. A další kus, který upoutal jeho pozornost, mohl být buďto pracovním nebo obyčejným stolem. Byl zmaten, a to ho nutilo k činorodosti, neboť jeho mysl odmítala spojit místo, ve kterém právě stál, se stejným světem, který stvořil Estcarp, Sokolí Hnízdo a Kars s jeho křivolakými uličkami. Jeden svět byl minulost, tenhle byla budoucnost.

Nepodařilo se mu otevřít zásuvky stolu, přestože v horní části každé z nich byla prohlubeň, do které se dal pohodlně vložit článek prstu. Potom, co zkusil poslední, celý popletený přidržel na paty.

Přihrádky byly i ve zdech, nebo alespoň na nich byly patrné stejné otvory pro prsty. Ale i ty byly zamčené. Pak umíněně zatnul zuby, neboť ho napadlo použít skalpelu jako páčidla.

Náhle se otočil jako na obrtlíku, zády ke zdi, s pohledem upřeným do místnosti, která až na nábytek ve střízlivém stylu byla stále stejně prázdná. Neboť právě z toho prázdného prostoru před ním přicházel hlas mluvící jazykem, kterému nerozuměl, avšak soudě podle intonace, právě položil otázku, na kterou žádal okamžitou odpověď.

III.

Šedá svatyně

Pozorovali ho snad? či poslouchal něco na způsob hromadných sdělovacích prostředků? Jakmile Simon sám sebe ujistil, že je v místnosti sám, naslouchal pozorně slovům, kterým nerozuměl a musel si je překládat pouze podle intonace. Řečník se opakoval - alespoň Simon byl přesvědčen, že poznal několik zvuků. Mělo to opakování znamenat, že byl zpozorován?

Jak dlouho bude trvat, než ten neviditelný řečník zahájí vyšetřování? Okamžitě, jakmile nedostane odpověď? Bylo to nepochybně varování, aby pokračoval v cestě, ale kudy? Vrátil se na chodbu.

Jelikož tenhle konec chodby tvořila holá zeď, bude muset zkusit ten druhý a znovu projít kolem všech dveří. Ale i tam se setkal s celistvou šedou stěnou. Se vzpomínkami na estcarpské iluze přešel Simon po onom hladkém povrchu rukama. Pokud tam nějaký vchod byl, byl ukrytý dokonalejší metodou než tou na klamání očí. Jeho přesvědčení, že Kolderové, ať už jsou kýmkoli nebo čímkoli, jsou úplně jiné rasy než čarodějky a svá kouzla provádějí podle odlišného modelu, se v něm utvrdilo. Svě činy opírali o schopnosti ležící spíše vně než uvnitř Sil.

Lidé Estcarpu by většinu technických znalostí jeho vlastního světa řadili mezi magii. A v tuto chvíli byl mezi gardisty Estcarpu Simon zřejmě jediný člověk schopný racionálně uvažovat a částečně pochopit to, co se nachází tady na Gormu, a také lépe připravený postavit se těm, kteří stroje i příslušný vědní obor používali, než jakákoli čarodějka, schopná vyvolat z dřevěných lodiček iluzi flotily.

Plížil se chodbou a rukama přejížděl nejdřív po jedné a potom po druhé stěně a pátral po jakékoli nepravidelnosti, která by mohla znamenat východ. Nebo se ty dveře nacházely uvnitř jednoho z pokojů? Věděl jistě, že mu štěstí již dlouho nevydrží.

A opět v prostoru nad jeho hlavou zazněl řinčivý rozkaz v tom cizím jazyce a o jeho důraznosti nemohlo být žádných pochyb. Simon, který vycítil nebezpečí, ztuhl na místě a napůl očekával, že ho pozdě nějaké propadliště nebo polapí síť, která se kolem něj zničehonic zhmotní. A v tom okamžiku objevil východ, který hledal, ale ne způsobem, jaký očekával.

Na protější straně chodby se odsunula část stěny a objevil se osvětlený prostor. Simon vytáhl zpoza opasku skalpel a připraven na útok, upřeně hleděl do onoho prostoru.

A opět bylo ticho přerušeno vyštěknutím hlasu, kterému nepatřilo žádné tělo. Napadlo ho, že místní vládci třeba jeho pravou totožnost ještě neodhalili. Možná (ovšem jestli ho skutečně vidí), že ta róba a čapka, které má na sobě, jim ukazují, že je jedním z jejich lidí, který se chová podivně, a tak dostal příkaz někam se dostat.

Došel k závěru, že nejlepší bude hrát roli, kterou si zvolil, co možná nejdéle, a k těm novým dveřím zamířil spíše s předstíranou sebejistotou než s opatrností příslušníka speciální jednotky. Nicméně však málem zpanikařil, neboť když se dveře zavřely, zjistil, že je perfektně uvězněn v malé kabině. Teprve když se opřel o jednu stěnu a ucítil skrz ni nepatrné vibrace, došlo mu, že se nachází ve výtahu, což byl objev, který ho z jakéhosi důvodu uklidnil. Stále více docházel k závěru, že Kolderové představují civilizaci blízko té, kterou znal ve svém vlastním světě. Pro nervy bylo daleko více uklidňující, když stoupal či klesal k rozhodujícímu střetu s nepřítelem výtahem, než když například stál v místnosti plné mlhy a pozoroval, jak se přítel mění v několika okamžicích v ohydného cizince.

Přestože se s tímhle vším cítil nepatrně spřízněný, nedokázal se ani trochu uvolnit či zmírnit jakési vnitřní mrazení. Věci, které Kolderové stvořili vlastníma rukama, dokázal uznat jako normální, avšak atmosféru tohoto místa nedokázal cítit jinak než jako cizí. A nejenom cizí, neboť to, co je neznámé, nemusí být zároveň hrozbou, jistým způsobem však bylo toto místo jemu a jeho druhu v naprostém protikladu. Ne, cizí ne, rozhodl nakonec Simon během té krátké, rychlé cesty někam, kde na něho Kolderové čekali, ale nelidské, zatímco čarodějky z Estcarpu lidské byly, bez ohledu na to, co dalšího ještě mohly být.

Slabý hukot ve stěně utichl. Simon od ní odstoupil, nejistý, kde se dveře otevrou. Jeho jistota, že se otevrou, ani na okamžik nezakolísala, a o chvíli později byla potvrzena.

Tentokrát přicházely zvenčí zvuky, tlumené hučení a úsečná artikulace vzdálených hlasů. Obezřetně vystoupil a ocítl se v malém výklenku mimo místnost, částečně poznání opět převážilo nad cizotou místa. Rozlehlá plocha jedné stěny byla koncipována jako rozsáhlá mapa. Síť cest, hluboko vtisklé pobřežní linie, mohly horských oblastí, které již viděl dříve. Tu a tam byly na mapě rozmístěny malinkaté světelné body v různých barvách. Ty podél pobřeží, kolem zničené sulcarské pevnosti a zálivu, ve kterém Gorm ležel, byly temně fialové, zatímco ty, které byly rozseté na pláních Estcarpu, byly žluté, ty v Karstenu zelené a v Alizonu byly červené.

Pod mapou se táhl po celé její délce stůl, kde byly v odstupech rozmístěny přístroje, které se chvilkami klapavě rozezvučely, popřípadě se na nich rozsvítily kontrolky. A mezi každou dvojicí těchto přístrojů, zády k němu a s veškerou pozorností soustředěnou na zařízení, která obsluhovali, seděli Kolderové v šedivých róbach a čapkách. Kousek stranou byl druhý stůl, menší, s dalšími třemi postavami. Prostřední z této trojice měl na hlavě kovovou čepičku, ze které vedly dráty a celá pavučina vláken do panelu za ním. Obličej měl bez výrazu, oči zavřené. Avšak nespál, neboť čas od času mu konečky prstů hbitě přeběhly po panelu s tlačítky a páčkami, který měl umístěn před sebou. Simonův dojem, že se nachází v centrálním středisku pro řízení jakési koncentrované aktivity, narůstal s každou vteřinou, během které zůstával při pozorování tohoto dění nerušen.

Slova, která byla na Simona vyštěknuta tentokrát, nepřišla z jen tak z prostoru, ale od muže nalevo od toho s kovovou čepičkou. Zíral na Simona a na plochem obličejí s dominujícími rysy jeho horní poloviny se nejprve objevila netrpělivost a pak narůstající poznání, že Simon není jedním z nich.

Simon se vrhl vpřed. Nedoufal, že se mu podaří dosáhnout jejich konce stolu, neměl však daleko k jednomu z těch, kteří obsluhovali přístroje před mapou. Zasáhl ho malíkovou hranou úderem, který by dokázal přerazit páteř, místo toho však zbavil oběť vědomí. Simon držel bezvládné tělo před sebou jako štít a couval ke zdi, ve které byly druhé dveře, s nadějí, že se mu té únikové cesty podaří dosáhnout.

Ke svému úžasu však zjistil, že muž, který si jako první všiml jeho příchodu, neudělal žádný pohyb, aby mu v tom zabránil, alespoň fyzicky. Pouze pomalu a záměrně v jazyku obyvatel kontinentu opakoval:

„Vrátíte se na své oddělení. Budete se hlásit u dozoru na vašem oddělení.“

Zatímco Simon pokračoval svým krabím pochodem ke dveřím, jeden z mužů, vedle kterých jeho zajatec ještě před chvilkou seděl, stočil svůj ohromený pohled z Tregartha na toho muže na konci stolu a pak zpět na Simona. I zbytek jeho kolegů zvedl od přístrojů překvapený pohled a pak jejich velitel vstal. Bylo jasné, že jedině, co očekávali, byla okamžitá a naprostá poslušnost ze strany Simona.

„Vrátíte se na své oddělení! Okamžitě!“

Simon se zasmál. A výsledek jeho reakce byl opravdu překvapivý. Kolderové, s výjimkou toho s čepičkou, který si ničeho nevšiml, byli rázem na nohou. Ti u centrálního stolu ještě pořád hleděli na své dva nadřízené, jako by čekali na rozkazy, a Simona napadlo, že kdyby byl vykřikl v agónii, nebyli by tolik ohromeni; jeho reakce na jejich rozkazy je naprosto zmatla.

Muž, který ty rozkazy vydal, položil ruku na rameno kolegy s čepičkou a lehce s ním zatřásl v gestu, které i přes svou ukázněnost vyjadřovalo maximální poplach. Takto přivolaný do skutečnosti, otevřel muž s čepičkou oči a netrpělivě se rozhlédl kolem. Pak se mu ve tváři objevily známky zjevného úžasu. Zíral na Simona, jako by pozoroval nějakou skvrnu. To, co následovalo, nebyl fyzický útok, ale úder jakési neviditelné síly, jejíž definice byla mimo schopnosti neškoleného návštěvníka z jiného světa. Byl to však úder, který zbavil Simona dechu, přitiskl ho ke zdi a naprosto ho znehybnil.

Tělo, které měl jako štít, sklouzlo z jeho přetížených paží a zhroutilo se na podlahu a dokonce i zdvihání a klesání Simonova hrudníku, jak se snažil dýchat, se stalo namáhavou činností, které musel věnovat pozornost a nemalé úsilí. Stačí, když zůstane stát tam, kde je, pod drtivým tlakem té neviditelné ruky, a za chvíli bude mrtev. Setkání se silami Estcarpu napomohla zostření jeho důvtipu. Napadlo ho, že to, co ho zde drží, není produktem těla, ale mysli, a jediný způsob, jak tomu čelit, je zase jenom prostřednictvím mysli.

Svou krátkou zkušenost s takovými silami získal jenom díky estcarpským metodám a sám nebyl v jejich používání školen. Pozvedl však veškerou sílu vůle, kterou dokázal ve svém nitru zmobilizovat, a soustředil se na zvednutí paže. Ta se však dala do tak pomalého pohybu, že dostal strach, že jeho snaha je odsouzena k nezdaru.

Teď, když jedna dlaň spočívala na zdi, ke které ho ta síla tiskla, zvedl druhou. S trpícími svaly i vůlí se vši silou vzepřel a odstrčil od zdi. Nezdálo se mu, že na tom širokém obličej pod kovovou čepičkou zahlédl stín překvapení?

To, co Simon udělal vzápětí, nevěšelo z žádné vědomé úvahy. Nebylo to rozhodně silou jeho vůle, že se mu pravá ruka zdvihla do úrovně srdce a prsty načrtly do prostoru mezi ním a tím vládcem sil jistý symbol.

Bylo to potřetí, kdy tento symbol spatřil. Předtím byla paže, která ten pohyb provedla, paží Estcarpu a jeho linie vzplály na okamžik jasným plamenem.

I teď vyšlehly plameny, avšak oslnivě bílé a prskající. A v tom okamžiku se opět mohl hýbat! Tlak ustoupil. Simon se rozeběhl ke dveřím a do neznámého prostoru za nimi a na chvíli se mu tak podařilo uniknout.

Bylo to však pouze na okamžik, neboť zde se ocitl tváří v tvář ozbrojeným mužům. Fanatický výraz v očích, které se k němu otočily v momentě, kdy se vrátil do chodby, ho nenechal ani na okamžik na pochybách. Byli to otroci Kolderů a pouze zabíjením se mohl dostat dál.

Blížili se s tím tichým příslibem smrti pro ně tak typickým, a právě z toho ticha čísel pocit největší hrozby. Simon dlouho neváhal a rychle se jim rozeběhl vstříc. Sklouzl doprava a chytil muže u zdi kolem holení, čímž ho srazil způsobem, který mu kryl záda.

Hladký povrch podlahy v chodbě byl neočekávanou pomocí. Náraz Simonova zákroku přenesl oba dva kolem mužových dvou společníků. Simon bodl skalpelem a sám na vlastních žebrech ucítil dotyk ostří. Se zachrčením se strážce odvalil a Simon mu z opasku vytrhl pistoli.

Prvního ze zbývajících strážců zasáhl v posledním okamžiku a hrot meče namířený proti jeho krku se místo toho zanořil do poraněného muže. To mu dalo cennou vteřinu, v níž měl čas zaměřit na třetího nepřítele, který byl zároveň posledním.

Přidal do své výzbroje další dvě šipkové pistole a běžel dál.

Tato chodba naštěstí nekončila žádným skrytým vchodem, ale schodištěm, vytesaným z kamene a stoupajícím podél stěny rovněž z kamene, čímž kontrastovalo s hladkým šedým povrchem chodeb a místností, kterými dosud prošel. Jak běžel vzhůru po schodech, vydávaly jeho bosé nohy na kameni šustivý zvuk. V dalším podlaží se ocitl v chodbě podobné těm, které viděl v estcarpské pevnosti. Jakkoli funkčně futuristické bylo srdce tohoto místa, jeho slupka byla stejného původu jako u staveb, které znal.

Simon se dvakrát ukryl, zbraň v pohotovosti, to když ho mýjely oddíly Koldery přeměněných domorodců. Nedokázal odhadnout, zda byl vyhlášen všeobecný poplach, či zda to byla běžná bezpečnostní obchůzka, neboť udržovali stálý klus a nepátrali napravo ani nalevo.

Čas v těchto chodbách, kde nepřetržitě svítilo světlo, neměl žádný význam. Simon nevěděl, jestli je den či noc, ani jak dlouho už je v pevnosti Kolderů. Zřetelně si však uvědomoval hlad a žízeň i chlad, který pronikal jediným kouskem oděvu, do kterého byl zahalen, a nepohodlí bosých nohou, když byl zvyklý chodit obutý.

Kéž by tak měl nějakou představu o vnitřním uspořádání bludiště, kterým se snažil uprchnout. Byl na Gormu? Nebo v tom záhadném městě Yle, které Kolderové založili na pobřeží kontinentu? Či v nějakém utajeném ústředí těchto vetřelců? A že to bylo důležité centrum, tím si byl jistý.

Jak touha po dočasném úkrytu tak potřeba nějakých zásob ho přiměly prozkoumat místnosti tohoto horního podlaží. Vybavení zde se nepodobalo ničemu, s čím se setkal dole. Vyřezávané dřevěné skříně, křesla i stoly byly prací domorodců. A v některých komorách byly stopy po spěšném odchodu či usilovném hledání, nyní přikryté prachem, jako by ty místnosti byly již po dlouhý čas opuštěné.

A právě v jedné z těchto komor našel Simon oblečení, které mu jakž takž padlo. Stále však potřeboval kroužkovou košili a jakékoli další zbraně na doplnění těch, které sebral strážcům dole v chodbě. Po jídle toužil ještě víc než po všem ostatním, a tak ho napadlo, že se bude muset vrátit do nebezpečných spodních pater, aby nějaké našel.

Přestože vážně uvažoval o sestupu, pokračoval Simon vzhůru po každé rampě či ramenu schodiště, na které narazil.

Všiml si, že v této rozsáhlé stavbě jsou všechna okna zabeďována tak dokonale, že své okolí viděl pouze díky umělému osvětlení, osvětlení, které ubývalo se vzdáleností, která narůstala mezi ním a obytnými prostory Kolderů.

Poslední úzké rameno schodiště neslo stopy častějšího používání a zatímco Simon stoupal ke dveřím na jejich konci, držel zbraň připravenou k výstřelu. Dveře se tlaku jeho ruky lehce poddaly a před Simonem se otevřel výhled na plochu střechy. Nad jednou její částí byla napnuta ochranná plachta a pod ní byly v řadách vyrovnané předměty, které Simona, po tom, co viděl dole, nijak nepřekvapily. Jejich pahýlovitá křídla ubíhala prudce od tupých nosů dozadu a žádný z nich neunesl více než pilota a snad jednoho nebo dva pasažéry, nebylo však pochyb o tom, že to jsou letadla. Záhada, jak byla dobyta pevnost Sulcar, byla vyřešena, za předpokladu, že nepřítel měl po ruce letku těchto věcí.

Ty teď Simonovi nabízelý únikovou cestu, nebude-li mít jinou možnost. Avšak únik odkud? S pohledem upřeným do improvizovaného hangáru, zda se neobjeví strážný, přikradl se Simon k nejbližšímu okraji střechy s nadějí, že uvidí nějaký význačný bod v krajině, který mu prozradí místo, kde se nachází.

Na okamžik ho napadlo, že je možné, aby byl nazpět v opravené sulcarské pevnosti, neboť to, co se táhlo pod ním, byl přístav s kotvicemi loděmi a řadami budov tvořících ulice, které směřovaly k přístavním hrázím a vodě. Avšak toto město bylo vybudováno podle jiného plánu než město obchodníků. Bylo větší; a tam, kde Sulcarové měli skladištní budovy s nepočetnými obytnými prostory, hovořily tyto ulice o opaku. Ačkoli bylo podle slunce poledne, ulice byly bez života, bez jediné známky toho, že ty domy jsou obydlené. Zrovna tak ovšem nejevily známky rozkladu a zásahu přírody, které jsou charakteristické pro opuštěná místa.

Protože se místní architektura, až na malé rozdíly, podobala karstenské i estcarpské, nemohl se nacházet v Yle,

postaveném Koldery. Což znamenalo, že musí být na Gormu - možná v Sipparu - v centru onoho zla, do kterého se estcarpským silám nepodařilo nikdy proniknout!

Pokud to město dole bylo tak mrtvé, jak se zdálo, mělo by pro něj být poměrně snadné dostat se do přístavu a najít nějaký způsob, jak se přepravit lodí k pevnině na východě. Nicméně vzhledem k celé té stavbě pod ním, tak dobře zajištěné před vnějším světem, byla zřejmě tato střecha jedinou únikovou cestou a on by měl prozkoumat, jaké možnosti mu nabízí.

Budova, na které se právě nacházel, byla nejvyšší stavbou v tomto nepříliš velkém městě, mohl to být hrad, ze kterého vládli příslušníci Korisova klanu. Kdyby tak s ním teď byl kapitán, celý problém by se o polovinu zjednodušil. Simon obešel tři strany a zjistil, že s touto střechou již žádné další nesousedí a že kolem každé strany vede jedna nebo více ulic.

Jen neochotně se vrátil k přístřešku se seřazenými letadly. Svěřit se stroji, o kterém nevěděl, jak se ovládá, bylo bláznovství. To však nebyl důvod, proč jeden z nich důkladně neprozkoumat. Simon byl stále troufalejší, když ho nechali tak dlouho volně pobíhat. Nechtěl se ale nechat překvapit, a tak udělal jisté opatření. Nůž vražený jako klín do západky dveří je zajistil proti všemu, kromě vyrazení.

Pak se vrátil k nejbližšímu letadlu. Zatlačil a letadlo se rozjelo do nezastřešeného prostoru. Tím se ukázalo, že se jedná o lehký, snadno ovladatelný stroj. Nadzvedl kryt na jeho tupém nose a podíval se na motor. Nepodobal se ničemu, co kdy viděl, a on sám nebyl strojař ani mechanik. Měl však dostatek důvěry ke schopnostem těm dole, aby věřil, že to dokáže létat - pokud to bude schopen řídit.

Než se pustil do dalšího zkoumání, prověřil Simon zbývající čtyři stroje a s použitím rukojeti jedné pistole rozbil jejich motory. Bude-li se muset přece jenom svěřit vzduchu, nechtěl se stát terčem vzdušných útoků.

A právě když zvedl improvizované kladivo k poslednímu úderu, nepřítel opět udeřil. Nedošlo k žádnému vyrazení zaklínovaných dveří, nezasechl žádný dusot bot strážců na schodišti. Opět to byl ten tichý tlak neviditelné síly.

Tentokrát se nesnažila držet ho neschopného pohybu, ale přitáhnout ho přímo ke svému zdroji. Simon se chytil poškozeného letounu jako kotvy. Táhl ho však s sebou ven k otevřenému prostoru - nedokázal svůj pohyb po střeše nijak zastavit.

A vůbec ho to nevěklo zpět ke dveřím! V krátkém okamžiku paniky si Simon uvědomil, že jeho osud neležel v pochybné budoucnosti spodních podlaží, ale v rychlé smrti, která na něj čekala ve střemhlavém pádu se střešky.

Bojoval veškerou silou vůle, vzpíral se při každém kroku a mezi jednotlivými pohyby uběhla chvíle zoufalého zápasu. Ještě jednou se pokusil o trik se symbolem načrtnutým do vzduchu, který mu předtím tak dobře posloužil. Snad proto, že nyní nestál tvář v tvář osobě, která představovala jeho nepřítele, síla nijak nepolevila.

Dokázal ten pohyb pouze zpomalit, odložit o vteřiny či minuty nevyhnutelný konec. Pokus dosáhnout dveří selhal, byla v tom zoufalá naděje, že by si ten druhý mohl jeho čin vysvětlit jako gesto kapitulace. Ted' však již Simon věděl, že ho chtějí spolehlivě mrtvého. Bylo to rozhodnutí, jaké by sám udělal, kdyby zde velel.

Ještě je tady to letadlo, které chtěl použít jako poslední možnost. Dobrá, teď už neměl na vybranou! A bylo mezi ním a krajem střešky, ke kterému byl přitahován.

Byla v tom tak malá naděje, nic jiného mu však už nezbývalo. Simon se podal tlaku o dva kroky, pak rychle přidal ještě jeden, jako když ho opouštějí síly. Při třetím měl již ruku na otvoru pilotova kokpitu. S vypětím veškerých sil se vrhl dovnitř.

Síla ho přitáhla ke vzdálené straně a pod jeho neohrabanými pohyby se lehký letoun rozkymácel. Civěl teď na něco, co muselo být ovládacím panelem. V horní pozici úzké šterbiny byla páka a zdálo se, že to je jediný předmět, kterým se dá hýbat. S naléhavou výzvou k jiným silám než estcarpským se Simonovi podařilo zvednout těžkou paži a stáhnout páku v čekající šterbině dolů.

IV.

Město mrtvých

Možná dětinsky očekával, že se hbitě vznese, avšak stroj se rozjel dopředu a nabíral rychlost. Jeho čumák přešel přes nízkou zidku s dostatečně velkým drcnutím, aby se celý letoun převrátil v kotmelci. Simon věděl, že padá, nikoli volně, jak si jeho trýznitelé představovali, ale uzavřený v těsném prostoru kabiny.

Pak následoval krátký okamžik vědomí, že nepadá přímo dolů, ale že klesá pod určitým úhlem. Téměř v beznaději škulbl pákou i ještě jednou, tentokrát ji vytáhl do půlky šterbiny.

A pak už jen náraz a po něm nic než tma, prázdná, němá a bez citu.

Ze tmy ho hloubavě pozorovala rudě jantarová jiskřička. Doprovázel ji slabý přerušovaný zvuk - tikání hodinek, kapání vody? A do třetice tam byl ten pach. A byl to zrovna on, který popohnal Simona k činnosti. Byl to totiž nasládlý puch, hutný a odporný, zaplavující chřípí a hrdlo, puch staré hniloby a smrti.

Zjistil, že sedí, a že kolem je slabé světlo, ve kterém je vidět vrak, který ho udržuje v této pozici. Avšak tlak, který ho drtil nahoře na střeše, byl pryč, nic mu nebránilo pohnout se, bude-li schopen, a přemýšlet.

Až na několik bolestivě zhmožděných míst přežil zjevně havárii bez zranění. Letoun musel náraz při přistání ztlumit. A to světlo ve tmě byla kontrolka na ovládacím panelu páky. Kapání přicházelo odněkud zblízka.

Stejně jako ten puch. Simon se na sedadle přesunul a zatlačil. Ozvalo se zaskřipání kovu o kov a odpadla velká část kabiny. Celý rozbolavělý vylezl Simon z klece ven. Nad jeho hlavou zela díra s otřepanými konci dřevěných trámů.

Zatímco se díval, zborčila se další část střešní konstrukce a padla na již tak deformovaný stroj. Letoun musel spadnout na střechu jedné sousední budovy a prorazit ji. Jak se mu podařilo vyváznout živému a s poměrně zdravými končetinami, bylo jednou z podivných záhad osudu.

Musel být po nějakou dobu v bezvědomí, neboť nebe mělo bledý odstín přicházejícího soumraku. A hlad a žízeň byly nepolevujícím utrpením. Musí získat nějaké jídlo a vodu.

Proč ho však nepřítel dávno nevypátral? Kdokoli na té druhé střeše mohl spatřit místo, kde se skončil jeho nezdařený let. Ledaže - co když nevědí o jeho pokusu s letadlem - co když ho sledovali pouze nějakou formou duševního kontaktu. Pak tedy budou pouze vědět, že zmizel přes okraj, že jeho pád skončil přerušením kontaktu, což oni mohli zaznamenat jako jeho smrt. Pokud tohle byla pravda, pak byl tedy skutečně volný a navíc stále ještě v samotném Sipparu!

Nejdříve najít jídlo a vodu a pak zjistit, v jakém místě, vzhledem k přístavu, se nachází.

Simon našel dveře a ty se otevřely na schodiště, které vedlo dolů k úrovni ulice, tak jak doufal. Vzduch zde byl zatuchlý, těžce prosycený tím oděrem. Teď ho již dokázal identifikovat a proto zaváhal - podle toho, jak odporný zápach se zde šířil, neměl žádnou chuť vidět to, co muselo ležet tam dole.

Právě dolů však vedla jediná cesta ven a tak tam tedy bude muset jít. Zde okna zatlučená nebyla a na každém odpočívadle schodů kreslilo světlo blednoucí obrazce. Byly tam také dveře, avšak Simon žádné z nich neotevřel, neboť se mu zdálo, že kolem nich je ten děsivý puch, který mu obracel žaludek naruby, ještě silnější.

Ještě jedno schodiště směrem dolů a chodbou, která končila širokým vchodem, o kterém byl přesvědčen, že vede do ulice. Zde se Simon odvážil trochu se porozhlédnout a v jedné zadní místnosti objevil kožnatý cestovní chleba, který tvoří hlavní část estcarských vojenských přidělů, a sklenici zavařovaného ovoce, nenačatého a v dobrém stavu.

Plesnivější zbytky ostatních zásob byly důkazem, že se zde již dlouho nikdo po ničem nepídil. Z vodovodní roury unikal tenký pramínek vody a než Simon zhltnul jídlo, napil se z ní.

Nebylo vůbec snadné jíst, i když měl pořádný hlad, neboť onen zápach lpěl úplně na všem. Ačkoli byl pouze v této jediné budově vně citadely, měl Simon tušení, že jeho hrůzné podezření nebude nic než pravda. Kromě centrální budovy a hrstky jejích obyvatel bylo Sippar městem mrtvých. Těch poražených, kteří jim nebyli k žádnému užitku, se Kolderové zřejmě nemilosrdně zbavili. Nejenže je pozabíjeli, ale nechali je nepohřbené ve vlastních obydlích. Snad jako varování proti vzpouře těch několika málo, kteří zůstali naživu? Nebo jenom proto, že jim to bylo jedno? Zdálo se, že ta poslední možnost je nejpravděpodobnější a ten podivný pocit příbuznosti, který s těmito vetřelci s plochými obličejí krátce sdílel, s konečnou platností odumřel.

Na cestu si Simon vzal veškerý chléb, který našel, a láhev s vodou. K jeho údivu byly dveře do ulice uzavřeny zevnitř na závoru. Znamenalo to, že se ti, kteří zde kdysi žili, zavřeli a pak spáchali hromadnou sebevraždu? Nebo jim přivodily smrt stejné metody, jaké použili na něm, aby ho shodili z té střešky?

Ulice byla stejně opuštěná, jakou ji před tím viděl shora. Držel se však těsně při jedné straně a pozorně sledoval každý ztemnělý vchod, ústí každé příčné uličky. Všechny dveře byly zavřené, nic se nepohnulo.

Pomalu postupoval k přístavu.

Napadlo ho, že kdyby se pokusil kterékoli z těch dveří otevřít, našel by je zavřené na závoru, zatímco uvnitř by byli jenom mrtví. Zahynuli brzy po tom, co Gorm uvítal Koldery, aby podpořil ambice Orny a jejího syna? Či přišla ta smrt o něco později, v letech, kdy Koris uprchl do Estcarpu a ostrov byl odříznut od lidské civilizace? Každému kromě historiků to však už bude jedno. Tohle město zůstává městem mrtvých - mrtvé tělem a v pevnosti mrtvé duchem - pouze s Koldery, kteří klidně mohou být mrtví jiným způsobem a jenom předstírat, že žijí.

Cestou si Simon ukládal do paměti směr ulic a uspořádání domů. Gorm může být osvobozen pouze tehdy, bude-li zničena centrální pevnost, tím si byl jistý. Avšak zanechat takovou poušť prázdných budov kolem svého doupete považoval Simon za velkou chybu ze strany Kolderu. Pokud v těchto domech s prázdnými zdmi neměli instalované obranné systémy a poplašná zařízení, neměl by být žádný velký problém dopravit sem vylodovací jednotku a ukrýt ji. Byly tu ovšem ty Korisovy příběhy o špiónech, které Estcarp na tento ostrov po léta posílal. A skutečnost, že kvůli jakési tajemné bariéře se sem sám kapitán nemůže vrátit. Po své vlastní zkušenosti se zbraněmi Kolderů nevyklučoval Simon už vůbec nic. Pouze jemu se podařilo uprchnout, nejdříve ze samotného řídicího střediska a potom s použitím jednoho letounu. Samotná skutečnost, že se ho Kolderové nesnažili dopadnout, byla do určité míry důkazem, že ho považují za jednu provždy vyřízeného.

Bylo však těžké si představit, že by nikdo nebo nic nesledovalo toto tiché město bedlivým zrakem. Pohyboval se tedy obezřetně, dokud nedosáhl přístavních doků. Byly tam lodě, lodě zle zřízené bouřemi, některé vyvržené částečně na břeh, jejich lanová byla hnijící změř, boky prasklé a vražené dovnitř, některé plné vody, takže jenom horní paluby vyčnívaly nad hladinu vody přístavu. Žádná z nich nevyplula již celé měsíce či roky!

A mezi Simonem a kontinentem ležely vody zálivu. Byl-li tento mrtvý přístav Sippar (a Simon neměl žádný důvod nevěřit, že tomu tak není), hleděl teď přímo na dlouhý výběžek pevniny, na kterém vetřelci vybudovali město Yle, výběžek zakončený prstem, jehož nehtem bývala pevnost Sulcar. Bylo velice pravděpodobné, že od pádu kupecké tvrže ovládaly jednotky Kolderu celý mys.

Kdyby se mu podařilo najít malé ovladatelné plavidlo a vyrazit na moře, musel by zvolit delší trasu na východ, do zálivu ve tvaru láhve, do ústí řeky Es a potom do Estcarpu. Pronásledovala ho však představa, že čas už dávno není na jeho straně.

Loď našel, malou kocábku uloženou ve skladišti. Přestože Simon nebyl námořník, udělal všechna možná bezpečnostní opatření, aby zajistil její plavbyschopnost. Počkal do úplného setmění, pak se chopil vesel a zatímco se do nich vytrvale opíral, sunul se křivolakým kursem mezi hnijícími trupy gormské flotily a skřípal zuby bolestí, kterou mu působily čerstvé zhmožděny.

A teprve když nechal mrtvé lodi ve slušné vzdálenosti za sebou a odvážil se vztyčit malý stěžň, vrazil přímo do obranného systému Kolderu. Aniž něco zahlédl či zaslechl, padl na dno loďky, ruce na uších a oči zavřené před běsnicím rachotem neslyšitelného zvuku a neviditelným světlem, které se draly ven odněkud z jeho mozku. Už si myslel, že muka, která mu způsobil tlak vyvolaný silou vůle, ho upozornila na rozsah moci Kolderů, avšak tohle škvíření mozku bylo ještě horší.

Nacházel se v té oponě jen pár minut či snad den nebo rok?

Omámený a oněmělý nedokázal Simon říci. Ležel v loďce, která se jen tak kolébala na vlnách a líně se poddávala dotyku větru na plachtě. Za ním zůstal Gorm, mrtvý a v měsíčním světle temný.

Ještě před úsvitem byl Simon zachycen pobřežní hlídkovou lodí z Es. Tou dobou se mu již vrátil rozum, ale jeho mysl byla stejně potlučená jako jeho loď. V sedlech rychlých koní, které pravidelně střídal, mířil do hlavního města Estcarpu. Uvnitř pevnosti, ve stejné místnosti, kde se poprvé setkal s Opatrovníci, zasedl s válečnou radou a důstojníkům Estcarpu a těm ženám s nehybnými obličejí, které mu naslouchaly bez jediného výrazu ve tváři, podrobně vyprávěl o tom, co viděl na Gormu a o setkání s Koldery. Zatímco hovořil, pátral zrakem mezi čarodějkami po jedné konkrétní, kterou však ve shromáždění nenašel.

Když byl hotov a odpověděl na několik otázek, kdy ho nechali, aby hovořil po svém, a kdy Koris poslouchal se zaťatými zuby a kamennou tváří, když popisoval město mrtvých, vyzvala Opatrovnice jednu z přítomných žen, aby předstoupila.

„A teď, Simone Tregarthe, vezměte ji za ruce a soustředte se na toho muže v kovové čepičce a vybavte si v paměti každý detail jeho oděvu a tváře,“ přikázala.

Přestože Simon nechápal, jaký to může mít smysl, uposlechl. Neboť, pomyslel si sarkasticky, čarodějky z Estcarpu uposlechnou každý.

Podržel tedy ty ruce, které se v jeho vlastních zdály chladné a suché, a vybavil si tu šedou róbu, tu zvláštní tvář, kde spodní část neladila s horní, tu kovovou čepičku, výraz moci v té tváři a pak ten zmatek, který se v těch rysech odrazil, když Simon útok vrátil. Pak ruce vyklouzly a Opatrovnice opět promluvila: „Viděla jsi ho, sestro? Dokážeš mu dát tvar?“

„Viděla jsem,“ odpověděla ta žena. „A co vidím, tomu dokážu dát tvar. A protože tu sílu použil ve vzájemném souboji vůlí, obraz by měl být silný. Ačkoli,“ pohlédla na své ruce a lehce pohnula každým prstem, jako by si je rozčvičovala před jistým úkolem, „jiná věc je, budeme-li moci takovou metodu použít. Bylo by lepší, kdyby bývala tekla krev.“

Nikdo nepodal vysvětlení a Simon ani nedostal čas se zeptat, neboť shromáždění bylo rozpuštěno a Koris se ho okamžitě zmocnil a vedl ho do kasáren. Jakmile se opět ocitl ve stejném pokoji, který obýval, než se vydali do pevnosti Sulcar, otázal se Simon kapitána: „Kde je ta dáma?“ Znervózovalo ho, že není schopen pojmenovat ženu, kterou znal, tahle zvláštnost u čarodějek ho teď dráždila víc než kdy jindy. Koris však pochopil, co má na mysli.

„Na objížďce hraničních stanovišť.“

„Je tam ale v bezpečí?“

Koris pokrčil rameny. „Je snad někdo z nás v bezpečí, Simone? Buď si však jistý, že ženy, které vládnou Silám, nepodstupují žádná zbytečná rizika. To, co v sobě opatrují, nepřijde jen tak nazmar.“ Stál teď u západního okna, obličej obrácený ven do světla a očima přejížděl krajinu, jako by si přál zahlednout něco víc než rovinu prostírající se za městem. „Takže Gorm je mrtvý.“ Ta slova zněla ponuře.

Simon si stáhl boty a natáhl se na posteli. Cítil únavu v celém rozbolavělém těle.

„Řekl jsem ti jenom to, co jsem viděl, nic než to, co jsem viděl. Za zdmi centrální tvrže Sipparu je život. Nikde jinde jsem ho nenašel, ovšem nehledal jsem nijak daleko.“

„Život? Jaký druh života?“

„Na to se zeptej Kolderů nebo snad čarodějek,“ odpověděl Simon ospale. „Nikdo z nich není jako já nebo ty a možná, že chápou život jiným způsobem.“

Jen napůl si uvědomoval, že kapitán odešel od okna a stojí nad ním, takže jeho široká ramena zakrývají denní světlo.

„Já vím, Simone Tregarthe, že i ty jsi jiný,“ opět ta pochmurná slova bez jakéhokoli jasu. „A když jsi tedy viděl Gorm, jakým způsobem chápeš jeho život - či smrt?“

„Je to odporné,“ zamumlal Simon. „Ale i tohle chce jen svůj čas,“ dodal a ještě než usnul, podivil se slovům, která řekl. Spal, probouzel se, aby se řádně najedl, a opět usínal. Nikdo nevyžadoval jeho přítomnost, a on se také nestaral o to, co se v estcarské pevnosti odehrává. Mohl být klidně zvířetem, které si pod kůží shromažďuje odpočinek, jako si medvěd ukládá tuk na zimní spánek. A když se opět kompletně probudil, bylo to živé, dychtivé probuzení, plné svěžesti, jakou již dávno nepocítil, naposledy dlouho před Berlínem. Berlín - cože - kde že je Berlín? Jeho vzpomínky byly kupodivu již překryty novými obrazy.

A ten, který se vracel, aby ho pronásledoval ze všech nejvíc, byl obraz místnosti v onom odloučeném domě v Karsu, kde zdi zdobily ošuntělé tapisérie, a tam na něj s údivem v očích hleděla jistá žena, zatímco její paže kreslila do prostoru mezi nimi zářící symbol. Pak následoval další okamžik, kdy tam stála s pocitem sklíčenosti a podivně osamělá, po tom, co vykonala to hanebné kouzlo pro Aldis, a tím pošpinila svůj dar pro dobro své vlastní věci.

A zatímco tu Simon ležel a každý jeho nerv a každá buňka se tetelily životem, kdy bolest zhmožděnin a vyčerpání hladem a útrapami opustily jeho tělo, pohnul pravou rukou a položil ji tak, aby mu ležela na srdci. Teď však pod ní necítil teplotu své vlastní pokožky, spíše hýčkal v paměti něco jiného, něco, co z něj vylákal zpěv, který nebyl žádnou písní, aby to vlil do té druhé ruky, kterou pevně svíral jmění, o kterém ani nevěděl, že ho vlastní.

A tyto tiché a nehybné obrazy teď dominovaly nad vším ostatním, nad životem hraničních přepadových jednotek i nad zážitky ze zajetí na Gormu. Neboť přestože postrádaly fyzický pohyb, poskytovaly mu skryté vzrušení, jehož příliš přesné definici či vysvětlení se vyhýbal.

Již brzy však bylo jeho přítomnosti třeba. Zatímco spal, zmobilizoval Estcarp všechny ozbrojené síly. Světelné signály na vyvýšených místech přivolaly posly z hor, ze Sokolího Hnízda, od všech těch, kteří byli ochotni postavit se Gormu a zkáze, kterou Gorm do budoucnosti představoval. Půl tuctu sulcarských plavidel, nyní bez domova, našlo přístav v zátokách, které Sokolníci zanesli na mapy, rodiny jejich posádek vystoupily v bezpečí na pevninu, loď by byly vyzbrojeny a čekaly na signál k útoku. Všichni byli zajedno v tom, že válku je třeba přenést na Gorm, dříve než ji Gorm

přinese jim.

Při ústí řeky Es byl tábor - na samém okraji oceánu byl vztyčen stan. Mezi cípy jeho vchodu viděli stín ostrova, který se jevil jako hradba mraku na hladině moře. A poblíž místa, kde zničené a pusté trosky bývalé pevnosti omýval mořský příboj, se na hladině pohupovaly lodě, nabitě posádkami ze Sulcarů, Sokolníků a hraničních přepadových oddílů, čekající na signál.

Nejdříve však musí být proražena bariéra kolem Gormu a tento úkol ležel v rukách těch, které spojovaly Síly Estcarpu. Takže aniž věděl, proč má být jedním z té společnosti, ocitl se Simon usazený za stolem, který by mohl být míněn jako hráčská deska, jeho povrch však tvořily čtyřce střídajících se barev. Místo toho byl před každým místem k sezení namalovaný symbol. A společnost, která se sešla, byla smíšená, na nejvyšší velení zdánlivě volená podivně.

Simon shledal, že jeho místo je vedle Opatrovnice a že symbol před ním přesahuje přes obě místa.

Byl to hnědý sokol, zarámovaný do zlatého oválu, a nad oválem malý kornet. Po levé straně byl kosočtverec modrozelené barvy a v něm pěst držící sekeru, za ním červený čtverec s rohatou rybou.

Vpravo za Opatrovnicí byly další dva symboly, které nedokázal přečíst, aniž by se musel předklonit. Na místa před nimi vklouzly dvě čarodějky, v klidu se usadily, dlaně položené na namalovaných znacích. Po levé straně zaznamenal pohyb, pohlédl vzhůru a pocítil zvláštní povzbuzení myslí, neboť se setkal s přímým pohledem, ve kterém bylo víc než jen prosté rozpoznání jeho osoby. Avšak nepromluvila a on její mlčenlivost napodobil. Šestý a poslední člen jejich společnosti byl Briant, mladík s bleďým obličejem, který zíral na rybí stvoření před sebou, jako by bylo živé a on ho musel držet v moři šarlatu právě intenzitou svého pohledu.

Do stanu vešla žena, která držela Simona za ruce, když myslel na muže z Gormu, a spolu s ní další dvě, z nichž každá nesla malá hliněná kamínka, ze kterých stoupal sladký dým. Umístily je na kraj desky, zatímco ta první na ni položila své vlastní břemeno, široký koš. Odhodila stranou plátno, kterým byl přikryt, a odhalila řadu malých figurek.

Vzala první a postavila se před Brianta. Figurku, kterou držela, protáhla dvakrát kouřem, a pak ji podržela v úrovni očí sedícího chlapce. Byl to dokonale provedený mužiček se zlatorudými vlasy a s tak živým výrazem ve tváři, že byl Simon přesvědčen, že představuje portrét nějakého skutečně žijícího muže.

„Fulk.“ Žena vyslovila jeho jméno a postavila figurku do středu šarlatového čtverce, přímo na vymalovanou rybu.

Briant nemohl již více zblednout, jeho průhledná pokožka zůstávala vždy bez barvy, ale Simon si všiml, že než odpověděl, několikrát křečovitě polkl.

„Fulk z Verlainu.“

Žena vzala z koše další postavičku, a protože teď přistoupila k Simonově sousedce, měl lepší možnost posoudit umělecký triumf jejího výtvaru. Figurka, kterou držela oběma rukama v dýmu kamínek, byla dokonalou podobou ženy, která ji žádala o kouzlo, aby si udržela věrnost Yviana.

„Aldis.“

„Aldis z Karsu,“ potvrdila žena vedle Simona, když se drobné nožky figurky dotkly pěsti sekerou.

„Sandar z Alizonu.“ To byla třetí postavička na symbolu úplně vpravo.

„Siric.“ Figurka s vydulým břichem a splývajícími róby pro další symbol po pravé straně.

Pak přinesla posledního z mužičků, a než ho odevzdala dýmu, pozorně se na něj na okamžik zahleděla. Když předstoupila před Simona a Opatrovnici, nevyslovila žádné jméno, ale podržela mu ho před očima, aby si ho prohlédl a dal najevo, že ho poznává. A on zíral na malou kopii gormského vůdce v čepičce. Podle toho, jak se na něj pamatoval, byla podoba dokonalá.

„Gorm!“ Potvrdil, třebaže nebyl schopen dát tomu Kolderovi lepší jméno. A ona ho opatrně umístila na hnědozlatého dravce.

V.

Hra Sil

Pět figurek umístěných na symboly svých zemí, pět dokonalých podob žijících mužů a žen. Ale proč, za jakým účelem? Simon se opět podíval napravo. Drobounké nožky postavičky představující Aldis byly teď uzavřeny v dlaních čarodějky, u postavičky Fulka provedly totéž dlaně Brianta. Oba pozorovali své svěřence se soustředěným zaujetím, Briant navíc s neklidem.

Simonova pozornost se rychle vrátila k postavičce, kterou měl před sebou. Hlavou mu přelétly nejasné vzpomínky na staré historky. Budou teď do těchto replik vpichovat špendlíky a čekat, že jejich originály budou trpět a nakonec zemřou?

Opatrovnice se natáhla pro jeho ruku a chopila se jí způsobem, který poznal v Karsu, když měnili podoby. Druhou ruku současně uzavřela v půlkruhu kolem spodku figurky s čepičkou. Simon udělal totéž, takže nyní se dotýkali špičkami prstů a zápěstími s Kolderem uprostřed.

„Myslete teď na toho, mezi nímž a vámi došlo k měření sil či vzniku krevního pouta. Zapomeňte na všechno kromě této osoby, ke které se musíte přiblížit a podrobit si ji, tak abychom ji mohli použít. Neboť pokud ve Hře Sil zde u tohoto stolu a v této chvíli nezvítězíme - ona i my ve stejném okamžiku zahyneme!“

Simon upřeně hleděl na figurku s čepičkou. Nevěděl ani, jestli by dokázal pohled stočit, pokud by sám chtěl.

Předpokládal, že ho přizvali k této neobvyklé proceduře, protože on jediný z celého Estcarpu toho gormského důstojníka viděl.

A pak se ten maličký obličej, částečně zastíněný kovovou čepičkou, začal zvětšovat až do životní velikosti. Hleděl mu do tváře přes prostor, tak jako mu hleděl do tváře přes onu místnost v srdci Sipparu.

Oči měl opět zavřené, věnoval se svému tajemnému poslání.

Simon ho nepřestával soustředěně sledovat a pak poznal, že všechnen ten antagonismus, který k tomu Kolderovi cítil, všechna ta nenávisť, která se v něm zrodila díky tomu, co našel v tom městě a díky způsobu, jakým zacházejí se zajatci,

se v jeho mysli spojují dohromady, tak jako by člověk tvořil zbraň z malých kousků poskládaných do jediné impozantní ruky.

Simon již nebyl v onom stanu, kde se točil vítr z moře a písek skřípal na symbolu hnědého dravce. Stál opět před tím mužem z Kolderu v samotném srdci Sipparu, a vůlí se ho snažil přimět, aby otevřel oči a pohlédl na něj, Simona Tregartha, aby přistoupil na bitvu nikoli těl, ale vůlí a myslí.

A tyto oči se skutečně otevřely a on zíral do jejich temných panenek, viděl, jak se víčka ještě více otevřela, jakoby v poznání nebezpečí, které ho používá jako čarodějnický kotel, ve kterém každá hrůza, každá hrozba může být přivedena k bodu varu.

Pohledy se do sebe zaklesly. Simonovo vědomí těch plochých rysů, té tváře a nad ní té kovové čepičky, vědomí všeho kromě těch očí, kousek po kousku ustupovalo. Tak jako tehdy v Karsu cítil, jak mu paží uniká proud síly do paže čarodějky, teď poznal, že to, co vře v jeho nitru, je systematicky napájeno větším žářem, než by jeho vlastní emoce dokázaly vyprodukovat, že se stal hlavní, kterou bude vržena smrtící šipka.

Zpočátku mu Kolder sebevědomě vzdoroval, nyní však hledal způsob, jak z toho pouta vzájemných pohledů a těsného kontaktu mysli uniknout, příliš pozdě si uvědomil, že se chytil do pastí. Čelisti se však sevřely a boj se chýlil ke konci, muž v Gormu nedokázal zastavit to, na co přistoupil ve své arogantní důvěře ve vlastní formu magie.

Napětí v Simonově nitru náhle prudce pokleslo a vystřelilo k jeho protivníkovi. V očích se mu šířila panika, panika ustoupila bezedné hrůze, která se propalovala hlouběji a hlouběji, až už nezbylo nic, na čem by se sytila. Nikdo nemusel Simonovi říkat, že to, co teď před sebou vidí, je jen slupka, která splní jeho příkazy, tak jako ty slupky na Gormu plnily příkazy svých majitelů.

Dal své rozkazy. Síla Opatrovnice živila jeho vlastní, pozorovala a vyčkávala, připravena pomoci, sama však nic nenavrhovala. Poslušností svého nepřítele si byl Simon stejně jistý jako skutečností, že v něm shořel život. Pokud bude tento nástroj pracovat bez vměšování jeho společníků, to, co chrání Gorm, bude ochromeno, bariéra bude zrušena. Estcarp právě v pevnosti získal robota spojení.

Simon zvedl hlavu, otevřel oči a uviděl pomalovanou desku, na které se jeho prsty, spolu s prsty Opatrovnice, stále svíraly kolem nohou malé figurky. Avšak ta postavička již nebyla dokonalá. Pod dutinou kovové čepičky byla místo hlavy beztvářá hrouda rozteklého vosku.

Opatrovnice uvolnila stisk, odtáhla ruku a ochable ji nechala spočívat na stole. Simon otočil hlavu a po levé straně spatřil napjatý, bledý obličej s očima jako tmavé šmouhy té, která se poté, co soustředila síly na Aldis, odtáhla od stolu. A hlava na postavičce dány před ní byla také zpustošena.

Figurka symbolizující Fulka z Verlainu ležela zhroucená na desce, Briant byl schoulen do sebe, obličej měl skrytý v dlaních a hladké bezbarvé vlasy se mu potom lepily k lebce.

„To je všechno,“ přerušila ticho Opatrovnice. „Co bylo v moci Sil, to bylo vykonáno. Dnešní den jste si vedli velkolepě, lépe, než si krev Estcarpu dosud vedla! Teď zůstává na ohni a meči, větru a vlnách, aby nám posloužily, budou-li chtít a pokud je muži využijí!“ Vyčerpání změnilo její hlas jen v tichý šum.

Odpovědi se jí dostalo od muže, který přistoupil ke stolu za doprovodu slabého řinčení kovu, které charakterizovalo muže v plné zbroji. U boku držel Koris helmici zdobenou symbolem jestřába, v ruce, kterou nyní zvedl, svíral Voltovu sekeru.

„Buďte si jistá, paní, že muži použijí všech zbraní a prostředků, které nám Štěstěna poskytne. Signální světla jsou zapálena, naše armáda a loď se daly do pohybu.“

Bez ohledu na to, že půda pod jeho nohama měla tendenci se houpat, jakmile se vzepřel, Simon vstal. Žena po jeho levici udělala rychlý pohyb. Zvedla ruku, avšak ještě než se stačila dotknout jeho, spustila ji zpět na desku stolu. A ani pak slovy nevyjádřila nesouhlas, který Simon mohl číst v každé napjaté linii jejího těla.

„Tato válka, pro vaše Síly nyní skončená,“ oslovil ji, jako kdyby tam byli sami, „je válkou Estcarpu. Já však z Estcarpu nejsem a tak tu ještě zbývá ta další válka, ta, kterou vedou mé vlastní síly. Tuhle hru jsem hrál podle vaší vůle, paní, teď ji chci hrát podle své!“

Jak zamířil kolem stolu ke kapitánovi, zvedla se další postava a zůstala nejistě stát s jednou rukou na desce, aby si udržela stabilitu. Briant upřeně pozoroval postavičku před sebou a jeho obličej byl ponurý, neboť figurka, přestože padla, zůstala netknutá.

„Nikdy jsem se pomoci Sil nedomáhal,“ řekl svým měkkým hlasem apaticky. „A jak se zdá, v tomto druhu boje jsem selhal. Snad tomu nebude tak s mečem a štítem!“

Koris se pohnul, jako by se chystal protestovat, avšak čarodějka, která s nimi byla v Karsu, rychle promluvila:

„Všichni, kteří bojují pod korouhví Estcarpu, ať už na pevnině nebo na moři, mají právo svobodné volby. Necht' jim to právo nikdo neupírá.“

Opatrovnice souhlasně přikývla. Všichni tři tedy opustili stan a zamířili k moři. Koris, živý a kypící energií, pohlednou hlavu vzpřímenou na groteskních ramenou, chřípí rozšířené, jako by ve vzduchu cítil víc než jen mořskou sůl, Simonovy pohyby byly pomalejší, cítil ve svém přetaženém těle novou vlnu únavy, zároveň však byl povzbuzován rozhodnutím zúčastnit se ukončení této záležitosti, a Briant, který si mezitím nasazoval na plavou hlavu přilbu a kolem hrdla upravoval kroužkový závěs, oči upřené do dále, jako by byl poháněn či přitahován něčím daleko silnějším než vlastní vůlí.

Když dorazili ke člunům, které tam čekaly, aby je dopravily k lodím, obrátil se kapitán ke zbývajícím dvěma mužům: „Půjdeš se mnou na vlajkovou loď, neboť tě, Simone, potřebujeme jako lodivoda a tebe –“ pohlédl na Brianta a zaváhal. Avšak mladík vystrčil bradu a s výzvou v očích se kapitánovu hodnotícímu pohledu vzpurně postavil.

„Tebe, Briante, zařadím mezi své zbrojnoše a tam také bude tvé místo!“

„A já, Briant,“ odpověděl mladík tónem, který se blížil nestydatosti, „zůstanu po tvém boku, kapitáne, bude-li pro to

dobrý důvod. Bojovat však budu v této či jakékoli jiné bitvě svým vlastním mečem i štítem!“

Na okamžik se zdálo, že se Koris proti tomu postaví, že člunů však již zaznělo volání na jejich adresu. A když se probojovali přibojem k lodi, všiml si Simon, že si mladík dával velký pozor, aby se od svého velitele držel co nejdále, jak to jen jejich nevelké plavidlo dovolovalo.

Loď, která měla být v čele estcarpského útoku, byla rybářská bárka a gardisti byli na její palubě namačkaní téměř hlava na hlavě. Ostatní, rovněž nepříliš vhodná plavidla, se při vplutí do vod zálivu seřadila za ně. Byli již dost blízko, aby spatřili trouchnivější gormskou flotilu, když k nim přes vodu zaletělo pozdravné volání ze sulcarských plavidel, která se svým smíšeným nákladem Sokolníků, karstenských uprchlíků a přeživších Sulcarů obeplula výběžek pevniny a blížila se ze strany moře.

Simon neměl nejmenší představu, ve které části překonal při svém útěku z Gormu onu bariéru, a možná, že nyní vedl celou masu invazních jednotek do záhuby.

Mohli pouze doufat, že Hrou Sil se obranný systém oslabil v jejich prospěch.

Tregarth stál na přídi rybářské lodi, pozoroval přístav mrtvého města a čekal na první příznak bariéry. Nebo snad na ně právě teď zaútočí jedna z těch kovových lodí, bezpečných před jakýmkoli útokem ze strany Estcarpu?

Vítr nadouval plachty a lodi, jakkoli přetížené, prořezávaly hřebeny vln a držely se svých pozic v konvoji, jako by to měly nacvičené. Trup se zpřetrhanými kotevními lany, avšak nesoucí sdostatek cářů plachet, aby se do nich mohl opřít vítr, byl volně nesen z přístavu napříč jejich kursem a jeho pohyb zpomaloval široký límec zelených rostlin pod čarou ponoru.

Lenivě se kolébal na vlnách, na palubě žádné známky života. Z jedné sulcarské lodi se vznesla obloukem koule, pomalu stoupala vzduchem a pak s rachotem prorazila palubu plovoucího vraku. Z otřepeného otvoru v palubě vyšlehly jasné rudé jazyky plamenů a hladově se jaly hodovat na na troud vyschlých lodních nástavbách, a loď, zachvácená ohněm, zvolna pokračovala ve své cestě na otevřené moře.

Simon, kterého se zmocnilo silné vzrušení, se zašklebil na Korise. Nyní si byl jistý, že první nebezpečný krok již měli za sebou.

„To už jsme projeli tou tvou bariérou?“

„Pokud ji nepřesunuli blíž k pevnině, pak ano!“

S bradou opřenou o Voltovu sekeru přehlížel Koris temné výběžky přístavních hrází, které kdysi bývaly součástí kvetoucího města. I on měl na tváři úšklebek, asi jako když vlk cení tesáky před prvním zahryznutím.

„Zdá se, že tentokrát Síly skutečně zapracovaly,“ řekl. „Takže teď se dejme do díla zase my.“

Simon pocítil varovné bodnutí. „Abys je nepodcenil. Překročili jsme teprve první z jejich obranných systémů, možná ten nejméně účinný.“ Jeho náhlá euforie vyprchala stejně rychle, jako se dostavila. Kolem sebe viděl meče, sekery, šipkové pistole. V srdci pevnosti Kolderů však byla věda s náskokem několika staletí před těmito zbraněmi - věda, která jim mohla připravit ošklivé překvapení.

Zatímco pronikali stále hlouběji do přístavu, postavení před. nutnost najít mezi tlejícími loděmi cestu k molům, zůstával Sippar i nadále mrtvým městem. Padla však na ně část onoho všudypřítomného, hrůzu nahánějícího ticha města mrtvých, aby zdusilo jejich horlivost a otupilo ostří jejich nadšení a pocit triumfu nad tím, že překonali bariéru. Koris to cítil. Prodral se masou mužů čekajících na vylození, vyhledal kapitána lodi a nutil ho k rychlému pohybu ke břehu. A to jenom proto, aby byl jedovatě upozorněn, že zatímco kapitán Gardy Estcarpu může mít mimořádnou pravomoc na souši, moře by měl nechat těm, kteří ho znají, a že pán nad touto konkrétní lodí nemá v nejmenším úmyslu znečistit si své plavidlo žádným z trupů před nimi.

Simon zatím nepřestal pozorovat linii břehu, bedlivě sledoval ústí každé prázdné ulice a tu a tam zvedal pohled vzhůru k té nečitelné mase, která byla srdcem Sipparu ve více než jednom směru. Nedokázal říci, z čeho má strach - zda z útoku letounů či z armády, která se náhle vynoří z ulic a vrhne se k molům. Střetnout se s naprostou prázdnotou bylo ještě znepokojivější než čelit velké přesile zbraní Kolderů nesených hordami jejich otroků. Tohle bylo příliš snadné, a také v sobě nedokázal najít naprostou důvěru v onu Hru Sil, něco v něm stále odmítalo věřit, že jelikož se jistě figure roztravila hlava, zvítězili tím nad vším, co se nacházelo v Gormu.

Břehu dosáhli bez jakéhokoli incidentu, přičemž Sulcarové přistáli trochu níže, aby odřízli případné posily, které by mohly být povolány z jiné části ostrova. Plížili se ulicemi a postranními uličkami, těmi, které prošel Simon před několika dny, zkoušeli zamčené dveře, prohledávali temná zákoutí. Avšak jediné, na co přišli, byl fakt, že uvnitř slupky hlavního města Gormu není žádný život ani pohyb.

A teprve když se výrazně přiblížili k centrální tvrzi, narazili poprvé na odpor. Nepřišel ze vzduchu ani to nebyly žádné neviditelné vlny, ale pěšky se zbraněmi v rukách, tak jako muži tohoto světa bojovali po celé generace.

Náhle byly ulice plné postav válečníků, kteří se pohybovali hbitě, ale neslyšně, z jejichž hrdel nevycházel žádný válečný pokřik, kteří však postupovali neochvějně vpřed s úmyslem zabít. Někteří měli polní výstroj Sulcarů, někteří byli v barvách Karstenu a Simon mezi nimi zahlédl i několik ptačích helmic Sokolníků.

Tento tichý útok byl skutečně muži, kteří nejenže byli předem obětováni, ale kteří také neměli žádný pud sebezáchovy, stejně jako ti, kdo bojovali tam na té pobřežní silnici. A jejich zběsilost je vrhla vpřed silou tanku vrženého mezi oddíly pěchoty. Simon přešel ke své staré metodě ostřelování, zatímco Koris útočil Voltovou sekerou, mrštný, jako šipka útočící smrtící stroj, aby vyčistil cestu skrz nepřátelské linie a jinou se zase vrátil.

Otroci Kolderů nebyli žádným podřadným protivníkem, scházela jim však ona jiskra intelligence, která by je sjednotila a umožnila jim vytvářet nové formace a lépe tak využít jejich početní převahu. Věděli pouze, že musí útočit, dokud je v nich nějaká síla, dokud se udrží na nohou. A to také dělali s šílenou vytrvalostí nemyslicích lidí. Nebylo to nic jiného než jatka, ze kterých se zvedal žaludek i starým veteránům estcarpské Gardy, zatímco se urputně bránili a zároveň se snažili ovládnout terén.

Voltova sekera se již netřpytila, ale tak jak byla, celá potřísněná, vyhodil ji Koris do vzduchu jako signál k útoku. Jeho muži sevřeli šiky a nechali za sebou ulici, která, přestože nebyla prázdná, zůstala bez života.

„To nás mělo zdržet,“ řekl Simon, když se připojil ke Korisovi.

„Také si myslím. Co máme očekávat teď? Smrt ze vzduchu, stejně jako v pevnosti Sulcar?“ Koris pohlédl na oblohu a bdělým pohledem přejížděl střechy nad jejich hlavami.

A byly to právě tyto střechy, které inspirovaly jeho druha k novému plánu.

„Nevěřím, že se ti podaří vniknout do pevnosti přímo z ulice, začal a zpod kapitánovy přílby zaslechl tlumený rachot smíchu.

„Není třeba. Vím o cestách, které možná dokonce ani Kolderové nevyčtenichali. Tohle totiž kdysi bývalo moje doupě.“

„Já mám ovšem taky plán,“ přerušil ho Simon. „Na lodích jsou spousty lan a háků. Ať se zatím jedna skupina přemístí na střechu, zatímco ty budeš prohledávat své nory, tak je možná budeme schopni sevřít ze dvou stran.“

„No, to není špatné!“ připustil Koris. „Zkus to tedy vnější cestou, stejně jsi ji už jednou použil. Vyber si muže, ale neber jich víc než dvacet.“

Ještě dvakrát byli napadeni těmi tichými jednotkami živých mrtvol a každý útok si vyžádal větší počet obětí z řad vlastních mužů, až konečně padl poslední otrok Kolderů. Nakonec se jednotky Estcarpu rozdělily. Simon a zhruba dvacet mužů Gardy vyrazili jedny dveře a miazmem dávné smrti vyšplhali na střechu. Tregarthův orientační smysl ho nezahlavil, v sousední střeše byl vidět zubatý otvor, místo přistání jeho letounu.

Ustoupil stranou a námořníci hodili lana s háky na okrajovou zídku té druhé střechy, té nad jejich hlavami, od které je dělil prostor ulice. Muži si k sobě přivázali meče, ujistili se, že jejich opasky jsou bezpečně připnuté a pohledem plným odhodlání soustředěně pozorovali zdvojenou linii napříč prázdnotou. Simon nevybral nikoho, kdo by nemohl tvrdit, že mu nevadí výšky. Ale teď, kdy sám stál před tou zkouškou, zmocnily se ho spíše pochyby než naděje.

Vydal se vzhůru jako první. Hrubé lano mu odíralo dlaně, v ramenou cítil napětí, a s každým dalším okamžikem si byl stále jistější, že to již déle nevydrží.

Pak ta noční můra nějak skončila. Od pasu si odvinul třetí lano, jeho zatížený konec hodil zpět dalšímu muži, který byl na řadě, a druhý konec obtočil kolem jednoho ze sloupů, které nesly střechu hangáru, a pomáhal ho tak přitahovat. Letouny, které vyřadil z provozu, stály tam, kde je nechal, avšak otevřené kryty motorů a kolem poházené nářadí svědčily o tom, že se na nich pracovalo. Proč nebyla práce dokončena, zůstávalo tajemstvím. Simon odpočítal čtyři muže na hlídání střechy a provazové cesty a se zbytkem zahájil invazi do prostorů, které ležely pod nimi.

Ticho, které se vznášelo nad celým městem, zde bylo ještě hutnější. Procházeli chodbami, sestupovali po schodištích, míjeli zavřené dveře a jediným slyšitelným zvukem bylo tiché našlapování jejich nohou. Byla snad pevnost opuštěná? Postupovali stále dál a mířili k samotnému srdci této nevyzpytatelné, před okolním světem zapečetěné budovy a každým okamžikem očekávali střetnutí s jednou z těch tlup posedlých. Intenzita světla narůstala a ve vzduchu byla patrná jistá nedefinovatelná změna, která naznačovala, že pokud byla tato podlaží nyní také opuštěná, nebylo tomu dlouho.

Simonův oddíl dorazil k poslednímu ramenu kamenného schodiště, které si velmi dobře pamatoval. Dole u jeho paty bude kamenná zeď potažena šedi Kolderů. Vyklonil se do šachty a naslouchal. A tam, hluboko dole, zaslechl konečně nějaký zvuk, zvuk, jehož bušení bylo stejně pravidelné jako tlukot jeho srdce.

VI.

Vyčištění Gormu

„Kapitáne,“ oslovil Tunston Simona a připojil se k němu, „co nás tam dole čeká?“

„V tomhle směru dokážeš předvídat stejně dobře jako já,“ odpověděl Simon napůl nepřítomně, neboť právě v tom okamžiku si uvědomil, že necítí vůbec žádné nebezpečí, a to dokonce ani na tomto podivném místě smrti a polosmrti. Avšak tam dole něco bylo, jinak by to neslyšeli.

Vydal se v čele jednotky opatrným, ale rychlým tempem po schodech dolů, pistoli připravenou k výstřelu. Cestou míjeli zavřené dveře, které odolávaly jejich snaze otevřít je, až dorazili do onoho sálu s nástěnnou mapou.

Zde se ten zvuk šířil podlahou, odrážel se od stěn a jeho pomalý rytmus jim neodbytně doléhal do uší a prostupoval tělem.

Světla na mapě byla zhaslá. Řada přístrojů obsluhovaných muži v šedých róbách zmizela, ačkoli kovové úchytky a jeden nebo dva volně visící dráty prozrazovaly, kde byly původně umístěny. Avšak u toho samostatného stolu stále seděla postava s čepičkou, oči zavřené, nehybná, přesně jak ji Simon viděl při své první návštěvě tohoto místa.

Zprvu si Simon myslel, že ten muž je mrtvý. Zamířil ke stolu a sedícího Koldera ostražitě pozoroval. Byl si jistý, že to byl stejný muž, kterého se snažil vybavit si pro onu estcarskou umělkyni. Přesnost jeho paměti ho na prchavý okamžik potěšila.

Náhle se Simon zastavil. Tento muž mrtvý nebyl, přestože měl zavřené oči a vůbec se nehýbal. Jedna jeho ruka spočívala na ovládacím panelu v horní části pracovní desky a Simon si právě všiml, jak konečkem prstu tiskne jedno tlačítko.

Simon skočil. Měl okamžik na to, aby ty oči uviděl otevřené a obličej pod nimi zkroucený vztekem - a snad i strachem. Pak se mu ruce sevřely kolem drátěné sítě, která vedla z mužovy kovové čepičky do panelu ve zdi za ním. Trhl a tím uvolnil několik tenkých vláken. Někdo varovně vykřikl a on zpozoroval pohyb, při kterém se před ním objevila hlavní opatřená zbraň. Kolder přešel do akce.

A jenom proto, že čepička a její drátěná síť, která se z ní táhla jako závoj, překážela pohybům muže, který ji měl nasazenou, měl Simon žít dál. Udeřil do toho plochého obličje s tvrdýma, nenávisťnými očima a vyceněnými ústy, ze kterých nevyházal žádný zvuk, vlastní zbraní. Úder roztrhl pokožku, z rány na tváři a nosu se vyvalila krev. Chytil muže za zápěstí a zkroutil mu ho, takže tenký gejzír plynu vytryskl vzhůru ke klenbě místnosti a nikoli jemu do obličje.

S rachotem spadli do křesla, ve kterém Kolder předtím seděl. Ozvalo se ostré prásknutí a přes Simonovu šíji a rameno vyšlehl plamen. V uších mu zaznělo zdušené a potlačené zaječení. Rysy tváře zalité krví se zkroutily ve smrtelné křeči, Kolder však bojoval dál, jako by měl svaly z oceli.

Ty oči byly stále větší a větší, už vyplňovaly celý sál - a Simon padal přímo do nich. A pak už nebyly žádné oči, jen zvláštní zamlžené okno do jiného prostoru - a snad i jiného času. Mezi sloupky se vyřítíl oddíl mužů v šedých oděvech, ve strojích, které mu byly naprosto cizí. Hnali se vpřed a střídali za sebe, bezpochyby zbytek poražených jednotek na ústupu, se zle dotírajícím nepřítelem v patách.

V úzkém zástupu se probíjeli vpřed a Simon z nich cítil naprosté zoufalství a tak chladnokrevnou zuřivost, o jaké si nedokázal představit, že může zachvátit rozum a srdce. Ta Brána - stačí projít tou branou - a pak budou mít čas: čas znovu budovat, čas brát, čas být tím, čím mají vůli a sílu být. Za nimi leží zhroucené impérium a zpusťšený svět - před nimi nový svět, jen ho uchopit.

Prchající zmizeli. Jediné, co viděl, byl obličej, rudý kolem rány, kde dopadl jeho první úder. Kolem nich se vznášel a dotíral pach spálené tkaniny a lidského masa. Jak dlouho ta vidina z údolí vůbec trvala - nemohla to být ani celá vteřina! Nepřestával bojovat, vši silou tiskl Kolderovu ruku ke křeslu, aby mu zlomil zápěstí. Dvakrát s ní udeřil, pak prsty povolily a plynová pistole z jejich sevření vypadla.

Poprvé od onoho zaječení vydal Kolder zvuk, přerušované kvílení, ze kterého se Simonovi zvedl žaludek. Další blednoucí vidina těch prchajících mužů - okamžik intenzivní lítosti, která byla jako úder muže, který ji nedobrovolně sdílel. Oba spadli na podlahu a Kolder se nabodl na jakýsi vyčnívající drát. Simon udeřil mužovou hlavou v čepičce tvrdě o zem. Naposledy k němu od toho muže dorazil útržek poznání a v tom prchavém okamžiku pochopil - snad ani ne kdo jsou Kolderové - ale odkud přišli. A pak už nebylo nic a Simon se od toho bezvládného těla odvalil a posadil se. Tunston se sehnul a z mužovy hlavy, která se ochable převalovala na jeho sedě oděných ramenou, se snažil sejmut čepičku. Všichni pak zažili slabý pocit hrůzy, když bylo zřejmé, že ta čepička není vůbec žádnou čepičkou, ale evidentně neoddělitelnou částí těla.

Simon vstal. „Nechte to!“ přikázal gardistovi. „Dávejte ale pozor, aby se nikdo nedotkl těch drátů.“

A pak si uvědomil, že to pulsování ve zdech a podlaze, že ten zvuk, představující život, ustal, a za ním zůstalo jen podivné prázdno. Ten Kolder sám mohl být srdcem, které jakmile přestalo bít, usmrtilo citadelu se stejnou jistotou, jako jeho rasa usmrtila Sippar.

Simon zamířil k výklenku, kde byl výtah. Znamená to, že nebude energie a nebude tedy způsob, jak se dostat do nižších podlaží? Avšak dveře do malé kabinky byly otevřené. Předal velení Tunstonovi, vzal si k ruce dva gardisty a zašoupl dveře.

A opět se zdálo, že štěstí stojí při mužích z Estcarpu, neboť vlastní zavření dveří uvedlo v činnost mechanismus výtahu. Až se dveře opět otevřou, Simon očekával, že to bude v podlaží s laboratorii. Když se však kabina skutečně zastavila, ocitl se před něčím, co bylo tolik vzdálené jeho očekávání, že po nějakou chvíli stál a civěl, zatímco jeho dva společníci vykřikli překvapením.

Nacházeli se na břehu jakéhosi podzemního přístavu, který byl silně cítit mořem a ještě něčím jiným. Osvětlení, běžné všude jinde po pevnosti, bylo umístěno nad chodníkem z obou stran omývaným vodou, který mířil přímo do temného, pochmurného prostoru. A na tom molu ležela znět' těl, těl mužů jako byli oni sami, bez šedých robů.

Zatímco se ti živi mrtví, se kterými se střetli nahoře v ulicích, pohybovali ozbrojeni a kompletně oděni, byli tito buďto nazí, nebo jim těla halily potřhané zbytky částí oděvů, jako kdyby již po dlouhou dobu neměli potřebu jakéhokoli oblečení.

Někteří leželi zhroucení vedle malých vozíků, na kterých byly ještě navrženy bedny a krabice. Jiní leželi v řadě, jako by právě pochodovali v zástupech, když byli srazeni k zemi. Simon přikročil k nejbližšímu a pozorně se na něj zahleděl. Bylo jasné, že ten muž je skutečně mrtev, a to přinejmenším jeden den.

Všichni tři zamířili ke konci mola, přičemž se opatrně vyhýbali hromádám těl, nenašli však nikoho, kdo by byl ozbrojen. A nikdo nebyl estcarské krve. Pokud tohle byli otroci Kolderů, byli všichni jiných ras.

„Tady, kapitáne,“ zvolal jeden z gardistů, který zůstával pozadu za Simonem a teď se zastavil u jednoho těla a užasle na něj hleděl. „Tady je člověk, jakého jsem dosud nikdy neviděl. Podívejte se na barvu jeho kůže a vlasů, ten nepochází z těchto krajů!“

Nešťastný otrok Kolderů ležel na zádech, jako by spal. Avšak jeho pokožka, až na několik cárů kolem boků celá odhalená, byla rudohnědá a hustě kudrnaté vlasy těsně přiléhaly k lebce. Nebylo pochyb o tom, že Kolderové rozhazovali své sítě i ve vzdálených oblastech.

Aniž věděl proč, vydal se Simon rovnou ke konci mola. Buďto byl Gorm původně vybudován na rozsáhlé podzemní jeskyni, nebo si ji vetřelci sami vytvořili pro své záměry, záměry, o kterých se Simon mohl pouze domýšlet, že souvisely s onou lodí, na které byl zajatcem. Bylo tady odloučené přístaviště kolderské flotily?

„Kapitáne!“ Druhý gardista rázoval trochu napřed, úzkostlivě se proplétal mezi těly a nejevil o ně žádný zájem. Nyní se zastavil na konci toho kamenného jazyka a kývl na Simona.

Voda před nimi začala vířit a dorážet na molo a donutila všechny tři muže k ústupu. Dokonce i v tom omezeném světle dokázali rozeznat, že se k hladině přibližuje něco velkého.

„K zemi,“ zazněl úsečný Simonův rozkaz. Neměli už čas vrátit se k výtahu, jejich jediná naděje byla předstírat, že jsou jen další z okolních těl.

Leželi vedle sebe, Simon si podložil hlavu rukou, zbraň připravenou k výstřelu, a pozoroval zpěněnou vodu, která stékala z trupu té věci. Teď už rozeznal její ostrou před' a stejně jehlovitou zad'. Jeho dohady byly správné: jedna z lodí Kolderů se vracela do přístavu.

Přemítal, zda jeho vlastní dech zní mužům vedle něj stejně hlasitě jako jejich zní jemu. Byli podstatně více oblečení než

ti mrtví kolem nich. Dokáží bystré oči postřehnout třpyt jejich brnění a přibít je nějakou zbraní, ještě než budou mít čas se bránit?

Avšak když se to stříbřité plavidlo vynořilo, dále se již nehýbalo, jen se kolébalo na vlnách jeskyně, jako by nebylo o nic méně mrtvé než ta těla. Simon ho bedlivě sledoval a potom sebou cukl, to když se muž vedle něj dotkl paže svého velitele a něco zašeptal.

Avšak Simon žádné upozornění nepotřeboval. I on si již všiml toho druhého zavíření na vodní hladině. A v jeho vlnách byla ta první loď postrčena k molu. Teď už bylo jasné, že je neovladatelná. Ani se neodvážili doufat, že plavidlo je bez posádky, a zůstali nehybní ve svém úkrytu. Teprve když se vyhoupla na hladinu třetí loď a silou svého vynoření postrčila první dvě, přijal to Simon jako důkaz a vyskočil. Ty lodě byly buďto bez posádek, nebo nezpůsobilé manévrování. Jejich pohyby nikdo neřídil, dvě se náhle srazily.

Na palubách nebyly patrné žádné otvory, žádné známky toho, že vezou posádky a cestující. Nicméně příběh, který vyprávělo molo, byl jiný. Hovořil o spěšném nakládání plavidel, o úmyslu zaútočit nebo se z Gormu stáhnout. A byli by otroci zabiti, kdyby tím důvodem byl pouze útok?

Nalodit se na jednu z těch stříbrných šipek bez přípravy by byla pošetilost. Nejlepší však bude mít je stále pod dohledem.

Vrátili se ke kabině, která je tam dopravila. Jedna loď vrazila do mola, odchýlila se a odkolébala pryč.

„Zůstanete zde?“ spíše se svých mužů zeptal, než aby dal rozkaz. Estcarpská Garda by sice měla být na podivné výjevy zvyklá, nebylo to však zrovna prostředí, kam umístit muže proti jejich vůli.

„A co ty lodě, kapitáne - měli bychom se dovědět jejich tajemství,“ odpověděl jeden z mužů. „Řekl bych ale, že odtud už neodplují.“

Simon ten nepřímý nesouhlas přijal. Společně pak zanechali podzemní přístav plovoucím vrakům a mrtvým. Ještě než se vydali kabinou vzhůru, prohlédl si Simon její vnitřek, zda najde nějaké ovládání. Chtěl dosáhnout podlaží, kde by se mohl spojit s Korisovým oddílem, a ne se zase vrátit do mapového sálu.

Naneštěstí však byly stěny kabiny prosty jakékoli možnosti určovat směr pohybu. Znechuceně za sebou zavřeli dveře a čekali, až je to odveze zpět nahoru. Zatímco vibrace ve stěnách prozrazovaly, že jsou v pohybu, vybavil si Simon živý obraz chodby k laboratoři a v duchu si přál, aby tam výtah zastavil.

Kabina znehybněla, dveře se otevřely a všichni tři uvnitř se ocitli tváří v tvář vylekaným obličejům dalších mužů, ozbrojených a ve střehu. A pouze těch pár vteřin strnulého úžasu zachránilo obě skupiny od osudného omylu, neboť jeden z té skupiny vně výtahu zavolal Simonovo jméno a ten spatřil Brianta.

A pak se mezi ostatními prodrala postava, která mohla patřit pouze Korisovi.

„Odkud jste to vyskočili?“ dožadoval se odpovědi. „Přmo ze zdi?“

Chodbu, ve které se estcarpský oddíl shromáždil, Simon poznal: bylo to místo, na které právě myslel. Proč ho však ta kabina vzala právě sem, že by prostě odpověděla na jeho přání? Jeho přání!

„Našli jste tu laboratoř?“

„Našli jsme hodně věcí a jen málo z nich dává nějaký smysl. Dosud jsme však nenarazili na jediného Koldera! A vy?“

„Jednoho a ten je teď mrtvý - nebo možná všichni!“ Simon si vzpomněl na ty lodě dole a na to, co se může skrývat v jejich nitru. „Myslím, že se nemusíme bát, že je tady teď potkáme.“

Během hodin, které následovaly, se Simon ukázal jako skutečný věstec. Až na toho s kovovou čepičkou neobjevili v Gormu nikoho dalšího z té neznámé rasy. A z těch, kteří Kolderům sloužili, zůstali jenom mrtví. Ti byli postupně nalezeni po družstvech, rotách, či ve dvojicích nebo trojicích na chodbách a v místnostech pevnosti. Všichni leželi, jak padli, jako by to, co je udržovalo v provozu, náhle ustalo a oni se sesuli do nicoty, které byli předurčení již předtím, do klidu a míru, který jim jejich majitelé upírali.

V místnosti za laboratoří našli gardisti další zajatce, z nichž někteří byli bývalými spoluvězni Simona. Ze svého drogového omámení se probouzeli jen váhavě, neschopni vzpomenout si na cokoli od okamžiku, kdy byli zasaženi plynem, avšak všichni děkovali svým bohům za to, že byli přivezeni na Gorm příliš pozdě, než aby ještě stačili sdílet žalostný osud ostatních, uchvácených Koldery dříve.

Koris se Simonem odvedli sulcarské námořníky do podzemního přístavu a v malém člunu jeskyni prozkoumali. Nenašli nic než skalní stěny. Vjezd do přístavního bazénu musel ležet někde pod hladinou a oba muži věřili, že byl uzavřen, neboť lodě zůstaly v prostoru jeskyně.

„Pokud ten s čepičkou řídil úplně všechno,“ dohadoval se Koris, „pak je zde jeho smrt musela uvěznit. Kromě toho, jelikož to byl ten se kterým jsi bojoval na dálku prostřednictvím Sil, mohl již vydávat matoucí rozkazy, aby sem vnesl zmatek.“

„Možná,“ souhlasil Simon nepřítomně. Přemýšlel o tom, co se od toho druhého naučil během jeho posledních vteřin života. Pokud byl zbytek sil Kolderu uzavřen v těchto lodích, pak měl Estcarp skutečně dobrý důvod se radovat.

Na jedno z plavidel přivázali lano a přitáhli ho k nábreží. Zmátl je však systém uzávěru průlezu, a tak to Simon s Korisem přenechali k rozluštění Sulcarům a vrátili se do pevnosti.

„A tohle je další z jejich kouzel,“ řekl Koris a zašoupl za sebou dveře výtahu. „Ale jak je vidět, jedno z těch, které ten Kolder pod kontrolou neměl, když ho teď můžeme takhle používat.“

„Tohle můžeš ovládat stejně dobře, jako to dělal on,“ řekl Simon a opřel se zády o stěnu výtahu. Cítil, jak jím prostupuje únava. Jejich vítězství bylo neprůkazné, měl sice nejasné tušení, že ho ještě čeká štvance, avšak budou ti z Estcarpu věřit tomu, co se jim chystá říct? „Mysli na chodbu, ve které jsme se setkali, vybav si ji v paměti.“

„Skutečně?“ Koris si sundal přilbu, zády se opřel o protější stěnu, zavřel oči a soustředil se.

Dveře se otevřely. Před nimi se objevila chodba vedoucí k laboratoři a Koris se zasmál jako chlapec, který se baví vzrušující hračkou.

„Tohle kouzlo mohu ovládat i já, Koris Ošklivec. Zdá se, že u Kolderů nepatřily Síly pouze do rukou žen.“ Simon opět zavřel dveře a v paměti si vybavil místnost s mapou. A teprve když u ní zastavili, zareagoval na Korisův postřeh.

„Možná, že to je právě to, čeho se nyní musíme od Kolderu obávat, kapitáne. Oni mají své vlastní formy sil a sám jsi viděl, jak je používali. Gorm se teď zřejmě stane pokladnicí jejich vědění.“

Koris hodil přílbu na stůl pod mapou, opřel se o sekeru a upřeně se na Simona zahleděl.

„Je to pokladnice, před jejímž vyplněním varuješ?“ přešel Koris rychle k věci.

„Nevím“ odpověděl Simon a unaveně klesl do jednoho z křesel a s hlavou opřenou o zaťaté pěsti civěl na plochu, o kterou se opíral lokty. „Nejsem žádný vědec a ani neovládám tenhle druh magie. Sulcarové budou v pokušení nad těmi loděmi, Estcarp nad tím, co se nachází tady.“

„V pokušení?“ Ta slova se ozvala jako ozvěna a oba muži se kolem sebe rozhlédli. Když Simon spatřil, kdo tiše sedí kousek od nich spolu s Briantem, který se znovu stal jejím zbrojnošem, vyskočil rovnýma nohama.

Měla přílbu a kroužkovou košili, Simon však věděl, že i kdyby se skryla do jiné podoby, on ji vždy pozná.

„Tak v pokušení,“ řekla ještě jednou. „Dobrá, ty jsi to slovo použil, Simone. Ano, my z Estcarpu budeme v pokušení, proto jsem také zde. Tato čepel má dvě ostří a nebudeme-li opatrní, můžeme se říznout o jedno nebo o druhé.“

Kdybychom tyto cizí vědomosti zavrhlí a zničili všechno, co zde najdeme, možná, že by to pro nás znamenalo bezpečí, ale možná, že bychom tím otevřeli cestu ke druhému útoku Kolderu. Nemůžeš budovat obranu, pokud nemáš jasnou představu o zbraních, které proti tobě mají být použity.“

„Pokud jde o Kolder,“ promluvil Simon pomalu a unaveně, „nemáte se příliš čeho obávat. Na začátku jich byla jen malá skupinka. Pokud odtud někteří uprchlí, můžete je dopadnout přímo u jejich zdroje a zdroj uzavřít.“

„Uzavřít?“ zeptal se Koris.

„Než zemřel, prozradil vůdce jejich tajemství.“

„Že nepochází z tohoto světa?“

Simon se rychle ohlédl po hlase. Vytáhla to z jeho mysli, nebo to byla informace, kterou nebyla ochotna poskytnout už dříve?

„Ty jsi to věděla?“

„Já v myslích nečtu, Simone. Ale není to dlouho, co to víme. Ano, přišli sem - tak jako jsi přišel ty - ale řekla bych, že z jiných důvodů.“

„Prchali, prchali před katastrofou, kterou sami způsobili, když za sebou zapálili svou vlastní zem. Nemyslím, že měli odvahu nechat za sebou otevřené dveře, o tom se však musíme přesvědčit. Ovšem naléhavější je problém s tím, co se nachází zde.“

„A ty si myslíš, že když převezmeme jejich vědění, zlo, které je v něm obsaženo, se může šířit. Tomu bych se divila. Estcarp je už dlouho bezpečný díky svým vlastním Silám.“

„Paní, bez ohledu na to, k jakému rozhodnutí dojde, nemyslím, že Estcarp má zůstat tím, čím je. Bud' to se musí vrhnout do aktivního chodu života, nebo se musí spokojit s tím, že ho se vším všudy opustí a upadne do stagnace, která je formou smrti.“

Vypadalo to, jako by to byl pouze jejich rozhovor a Briant ani Koris nebyli součástí budoucnosti, o které diskutovali. Postavila se mu rozumem s rovnocenností, jakou dosud u žádné jiné ženy nepoznal.

„Říkáš pravdu, Simone. Možná, že ta letitá neohebnost mého lidu bude muset povolit. Najdou se tací, kteří zatouží po životě a novém světě, i tací, kteří ucouvnou před jakoukoli změnou ve způsobech, které znamenají jistotu. Avšak tento zápas je stále ještě otázkou budoucnosti. A je jenom výsledkem této války. Co myslíš, že by se mělo udělat s Gormem?“ Unaveně se usmál.

„Já jsem muž činu. Já odtud odejdu, abych našel tu bránu, kterou Kolderové použili, a postaral se o to, aby nemohla škodit. Vydej rozkazy, paní, a budou vykonány. Avšak prozatím bych toto místo zapečetil, dokud nebude přijato konečné rozhodnutí. Někdo jiný se možná pokusí zmocnit se toho, co jsme zde našli.“

„Ano. Karsten a Alizon - obě ženě by drancování Sipparu náležitě vychutnaly.“ Briskně přikývla. Ruku měla na náprsnice své kroužkové košile, teď ji odtáhla, drahokam moci v dlaní.

„Toto je má vůle, kapitáne,“ oslovila Korise. „Nechť je to, jak Simon řekl. Nechť je tento zdroj cizího vědění zapečetěn a nechť je zbytek Gormu vyčištěn pro rozmístění jednotek do doby, než budeme moci rozhodnout o budoucnosti toho, co zde leží.“ Pak se na mladého důstojníka usmála. „Nechávám Gorm na váš povel, lorde místodržící.“

VII.

Dobrodružství nových začátků

Od límce Korisovy kroužkové košile se zvolna šířil temný ruměnc. Pak odpověděl a hluboké vrásky zatřpklosti kolem jeho pěkně tvarovaných úst přidávaly roky jeho mladé tváři.

„Zapomínáte snad, paní,“ řekl a se zazvoněním položil Voltovu sekeru naplocho na stůl, „že je tomu již dávno, kdy byl Koris Znetvořený odehnán od těchto břehů?“

„A co se potom stalo s Gormem a s těmi, kteří se na tom odehnání podíleli?“ otázala se tiše. „Řekl snad někdo 'znetvořený kapitán Estcarpu'?“

Ruka kolem násady jeho zbraně se sevřela, až mu zbělely klouby. „Najděte Gormu jiného místodržícího, paní. Přisahám u Norna, že se sem nevrátím. Pro mě je tohle místo dvojnásob prokleté. A také si myslím, že Estcarp nemá žádný důvod stěžovat si na svého kapitána; kromě toho nevěřím, že tahle válka je vyhraná.“

„Má pravdu,“ vložil se do rozhovoru Simon. „Kolderů zřejmě není mnoho, většina asi bude polapena tam dole v těch lodích. My je však musíme vypátrat zpět až k jejich bráně a ujistit se, že neseskupují své rozprášené jednotky k dalšímu pokusu o uchopení moci. A co Yle? A nemají stálou posádku v Sulcaru? Do jaké míry jsou zapleteni do záležitostí

Karstenu a Alizonu? Možná, že stojíme na začátku dlouhé války místo konečného vítězství.“

„Dobrá tedy,“ řekla a lehce přejížděla po drahokamu ve své ruce, „když jsi tak pevně rozhodnutý, staň se tady guvernérem ty, Simone.“

Ještě než mohl Tregarth odpovědět, Koris rychle promluvil. „S tímto uspořádáním naprosto souhlasím. Vládni Gormu s mým požehnáním, Simone, a vůbec se nemusíš obávat, že bych se ti někdy postavil, abych ho ve jménu svého dědictví získal zpět.“

Simon však již vrtěl hlavou. „Já jsem jen voják. A jsem z jiného světa. Nechte každému, co jeho jest, jak říká přísloví - a mně patří stopa, kterou za sebou nechal Kolder.“ Dotkl se hlavy. Věděl, že kdyby teď zavřel oči, neuvidí tmou, ale úzké údolí, kterým se prodírají zuřící muži na ústupu.

„To se vydáte pouze do Yle a Sulcaru a nikam dál?“ prolomil poprvé ticho Briant.

„A kam bys chtěl, abychom se vydali?“ zeptal se Koris.

„Do Karstenu!“ Pokud Simon někdy toho mladíka shledával nanicovatým a s nedostatkem osobnosti, měl v následujícím okamžiku o svém odhadu pochybovat.

„A co je v Karstenu, že je to pro nás tak důležité?“ zeptal se Koris téměř škádlivým tónem. Bylo však pod tím ještě něco jiného, co Simon sice zaslechl, ale nedokázal identifikovat. Odehrávala se tu jakási hra, on však neznal její účel ani pravidla.

„Yvian!“ Briant to slovo vrhl po Korisovi jako výzvu k souboji a upřeně ho pozoroval, jako by očekával, že ji sebere. Simon hleděl střídavě z jednoho mladého muže na druhého. A tak jako hovořil předtím on s čarodějkou přes desku stolu, stáli tu teď proti sobě tihle dva, aniž si byli vědomi svého obecenstva.

A již podruhé zalila červeň Korisovy tváře, pak ustoupila a zůstal po ní bílý obličej se strnulými rysy, obličej muže odsouzeného svádět boj, který nenávidí, ale zároveň nemá odvahu se mu vyhnout. Vůbec poprvé nechal Voltovu sekeru ležet zapomenutou na stole a svižně jej obešel. V pohybech měl onen půvab šelmy, který vždy kontrastoval s jeho nepodařeným tělem.

Briant, jehož tvář oživil zvláštní výraz směsice vzdoru a naděje, nehybně stál a čekal, až k němu přijde. Kapitánovy ruce mu dopadly na ramena ve stisku, který nemohl být ničím jiným než bolestivým sevřením.

„Tak tohle chceš?“ Ta slova vycházela z Korise jedno po druhém, jako kdyby je vystřelovala nějaká mučivá trýzeň.

Jako by se Briant na poslední chvíli pokusil o únik. „Chci svou svobodu,“ řekl tichým hlasem.

Trestající ruce sklouzly s ramen a Koris se zasmál s tak beznadějnou zatrpklostí, že se Simon v duchu vzepřel proti bolesti, kterou ten zvuk prozradil.

„Buď si jist, že až přijde čas, svou svobodu dostaneš!“ Kapitán již chtěl ustoupit, ale byl to Briant, kdo ho na oplátku chytil za nadloktí stiskem, ve kterém cítil stejnou naléhavost, jakou před chvílí předvedl Koris.

„Chci svou svobodu, jen tak budu mít možnost další volby. A já si již vybral - chceš o tom pochybovat? Nebo je tu zase nějaká Aldis, která má moc pro mne nedostupnou?“

Aldis? V Simonově mysli zablikalo něco, co by mohla být pravda. Koris položil Briantovi prsty pod bradu a zdvihl ten hubený mladý obličej ke svému. Pro jednu mohl kapitán hledět na člověka dolů místo nahoru.

„Ty věříš, že ránu mečem může odčinit zase jen rána mečem, je to tak?“ promluvil opět Koris. „Takže Yvian má svou Aldis, tak je nechme, ať si jeden druhého užívají, dokud ještě můžou. Řekl bych ale, že Yvian zvolil velmi špatně. A jestliže jedna sekera manželství spojí, jiná ho může zrušit!“

„Manželství jsou jenom Širicovy žvásty,“ vybuchl Briant, stále ještě trochu vzpurný, ale již se nevzpíral v novém kapitánově sevření.

„Myslíš si, že já to nevím,“ zasmál se Koris, „lady z Verlainu?“

„Loyse z Verlainu je mrtvá!“ řekl Briant. „Se mnou nedostaneš žádné dědictví, kapitáne.“

Mezi Korisovým obočím se objevila tenounká vráska. „Ani tohle jsi nemusela říkat. Spíš je tomu tak, že takoví jako já si musí ženu kupovat za třípytivé cetky a pozemky. A nikdy si nemůže být svým obchodem jistý.“

Její ruka vylétla k jeho ústům, aby je umlčela. A když odpověděla, oči i hlas jí přetékaly zlostí.

„Koris, kapitán Gardy Estcarpu, nemá zapotřebí takto o sobě mluvit, a tím méně před ženou jako jsem já, která nezdedila pozemky ani krásu!“

Simon vstal, dobře si vědom, že žádný z nich nevnímá přítomnost zbývajících dvou lidí v místnosti. Jemně se dotkl ramene čarodějky a usmál se na ni.

„Nechme je, ať si tu svou bitvu vybojují,“ zašeptal.

Ta se tiše zasmála svým typickým způsobem. „Tyhle řeči o vzájemné bezcennosti brzy přejdou do naprostého mlčení a tedy konečného vyřešení dvou budoucností.“

„Pochopil jsem správně, že ona je tou zmizelou dědičkou Verlainu, provdanou za vévodu Yviana prostřednictvím zástupce?“

„Ano, je to tak. Jen díky její pomoci jsem se vrátila z Verlainu, kde jsem byla po krátkou dobu zajatkyň, bez jizvy. Fulk není zrovna příjemný nepřítel.“

Každý tón jejího hlasu žhnul skrytým plamenem, úsměv na Simonově tváři se změnil v ponuru grimasu.

„Myslím, že Fulk a jeho banditi dostanou v blízké budoucnosti lekci, která jejich radovánkám učiní přítrž,“ řekl, dobře si vědom její úmyslné zdrženlivosti ve vyjadřování. Stačilo, že přiznala, že za svůj útěk z Verlainu vděčí dívce na opačném konci místnosti. U ženy, která vládla Silami, bylo takové přiznání důkazem opravdového nebezpečí. Náhle ho zachvátila touha vzít jednu z lodí Sulcarů, vybavit ji posádkou svých horských válečníků a vyplout na jih.

„To nepochybně dostane,“ souhlasila se svým obvyklým klidem s jeho prohlášením na adresu Fulka. „Jak jsi sám řekl, jsme stále ještě uprostřed války, nikoli na jejím vítězném konci. Až přijde čas, budeme se věnovat také Verlainu a Karstenu. Jmenuji se Jaelithe, Simone.“

Přišlo to tak náhle, že si na celý dlouhý okamžik neuvědomil, co říká. A pak, vzhledem k tomu, že znal estcarpský zvyk týkající se pravidel, která ji po tak dlouhou dobu vázala, zhluboka se nadechl v úžasu nad takovou kompletní kapitulací: její jméno, to nejosobnější vlastnictví v království Sil, které nesmí být nikdy sděleno, neboť spolu s ním přenechává člověk tomu druhému i svou vlastní totožnost!

Tak jako zůstala Korisova sekera na stole, i ona nechala na místě svůj drahokam, když se Simonem zamířili ven. Náhle si uvědomil i toto. Vědomě se odzbrojila, zbavila se všech svých zbraní a způsobů obrany a odevzdala do jeho rukou to, o čem byla přesvědčena, že je poslání jejího života. Co taková kapitulace pro ni znamená, dokázal uhodnout, avšak pouze mlhavě - a také poznal, že má strach. Cítil se jako zbavený všech schopností i rozumu, stejně zdeformovaný, za jakého se považoval Koris.

Přesto nezaváhal, zvedl paže a přitáhl ji k sobě. Když skláněl hlavu k její, aby vyhledal čekající rty, pocítil Simon, že to je poprvé, co se celý model skutečně změnil. Nyní byl částí žijícího vzoru, kdy jeho život měl být napevno protkán s jejím po způsobu tohoto světa. A nic nezabrání tomu - a nikdy by si to ani nepřál - aby to tak nezůstalo i po zbytek jeho dní.